

Alice CLAYTON

Bocanila #4

Regina frumuseții

roman

Editura Paralela 45

Alice
CLAYTON

Regina frumuseții
Bocănilă #4

Traducere din limba engleză de
Greta Iacob

Editura Paralela 45

***Nu am avut niciodată norocul de a avea un pitbull, dar am simțit
întotdeauna o afinitate pentru acești câini. Dedic această carte acelor
superbe rânjete canine.***

Mulțumiri

Am cel mai bun job din lume. Nu, corecție! Am al doilea cel mai bun job din lume. Cel mai bun job din lume cu adevărat este acela de maseur al lui Robert Pattinson... dar asta-i altă poveste. Acum vreau să-i numesc pe oamenii din viața mea care mă ajută să continui această uluitoare poveste. Mai ales în zilele în care nu-mi găsesc cuvintele, chiar dacă personajele principale își doresc să existe. Vedeți ce șmecherie am făcut aici? Le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să duc la bun sfârșit *Regina frumuseții* și toată seria „Bocănilă”.

Iată lista cu toți acești oameni speciali. Se poate să mă fi uitat prea mult la *Sons of Anarchy*...

Echipa galeriei

Nuding

Bergstrom

Dwyer

Horbachevsky

Psaltis

Burke

Echipa autoarei

Cole

Probst

Reisz

* Cunoscut serial american. (N. tr.)

Proby

Evans

Chase

Echipa virgulelor

Royer

Echipa sănătății mintale

Hogrebe

Echipa sanctuarului

Bocci

Hobbs

Billings

Echipa familiei

Struble

Struble

Osterloh

Tolpa

Echipa inimii

Peter

Rămâi la înălțime, San Diego!

Alice

xoxo

Prolog

Zâmbeam în timp ce-i urmăream pe cei doi dându-și târcoale fără să se ridice din scaune. Ea, rezemată de spătar, a replicat acid la ceva ce i-a spus el. El a ripostat la fel de virulent, ceea ce a făcut-o pe ea... să-și mai descheie un nasture la cămașă!?

Sunt de pomină ăștia doi! Nu l-am mai auzit niciodată pe văru-meu Clark să se plângă atât de mult de o tipă, iar asta m-a convins definitiv că e femeia potrivită pentru el. Vivian în sus, Vivian în jos – practic, n-am auzit altceva din gura lui în ultimele câteva săptămâni.

M-am sprijinit cu coatele de bar și am evaluat pasiunea care ricoșa de la unul la altul, ca într-un meci de ping-pong. Prin cuvinte se contraziceau, dar limbajul lor corporal ce spunea? Deja făceau sex – doar că nu știau încă. El s-a aplecat în față – s-a aplecat și ea. El și-a dat ochii peste cap – ea a pufnit. Schimbul de replici era încins – pielea lor, și mai și.

Eu rareori îmi simțeam pielea încinsă. De fapt, îmi simțeam picioarele reci ca gheața. Dar e ceva normal când te măriți, nu?!

Urma să mă căsătoresc peste o lună. După ce-mi petrecusem ultimele câteva săptămâni alergând de colo-colo ca nebuna pentru pregătirile de nuntă, acum mă răsفățam cu un weekend prelungit la pensiunea mea favorită din Mendocino, ca să-mi văd vărul preferat. Vizita asta era pauza din viața reală din San Diego de care aveam nevoie. Ultimele zile mi le petrecusem plimbându-mă pe plajă, relaxându-mă seara lângă focul din șemineu și încercând din răspuțeri să disting pădurea de copacii din viața

mea. Și ascultându-l pe Clark vorbind nonstop despre tipa asta care l-a dat pe spate. Teoretic, ar fi trebuit să mă ocup de scrisorile de mulțumire pentru cadourile primite deja, dar ce-mi trebuia mie era tocmai să mă las distrasă de vărul-meu Clark – un tip cam de modă veche și romantic incurabil – și de pasiunea lui evidentă pentru tipa asta nou-venită în oraș.

Iar acum, văzându-l cum se învârt unul în jurul celuilalt, văzând că privirile lui sunt atrase ca de un magnet spre decolteul de care ea se folosea intenționat în propriul avantaj, am înțeles că așa *trebuia* să fie. Acest dans. Acest du-te-vino, această scânteie și incitare.

Eu n-am simțit niciodată scânteia asta. Iar după ce l-am văzut pe Clark și pe această Vivian călcându-se pe bătăături, voiam să o simt și eu. Și nu mai eram deloc sigură că o voi simți în San Diego...

Capitolul unu

Patru săptămâni mai târziu în San Diego

— Iar în seara asta ridic paharul în cinstea celei mai frumoase fete din lume – fiica mea, Chloe Patterson. Și în cinstea viitorului ei soț căruia îi spun: ai grijă de ea! Altfel, știu eu niște tipi...

Simțeam că-mi ard obrajii cât tata a ținut acest toast pentru mine și logodnicul meu – „viitorul soț” pe care tocmai îl amenințase în fața celor 50 de participanți la repetiția pentru nunta noastră. L-a amenințat într-un fel absolut acceptabil, desigur, așa cum se obișnuiește să-l tachineze tatăl miresei pe bărbatul care îi ia fata pentru totdeauna. Și toată lumea a râs împreună cu mine, ridicând paharele.

Viitorul meu soț, Charles Preston Sappington, s-a ridicat, a dat mâna cu tata și l-a bătut pe umăr binevoitor. Să fi fost oare bătaia asta pe umăr ceva mai puternică decât era necesar? Da. Să fi fost oare amenințarea atât de afabilă pe cât a făcut-o tatăl meu să sune? Nu.

Am surprins privirea tatei, care mi-a tras cu ochiul. Am chicotit tare, iar mama și-a dat ochii peste cap, gest care în cazul ei era cel mai sonor din încăpere. *Orice încăpere!* Mai ales când se afla în aceeași încăpere cu tata.

Ușurată că mă puteam întoarce la ce aveam în farfurie, am simțit mâna lui Charles pe ceafă. S-a aplecat asupra mea, apăsându-și absent buzele pe creștetul capului meu.

— Mă duc să salut familia Nickerson; mă întorc imediat, mi-a șoptit. Sărutul meu a rămas în aer, căci el o zbughise deja să mai strângă niște mâini, iar când am întors capul, am văzut că mama ne urmărea.

— Nu crezi că ar trebui să mergi și tu cu el, draga mea? m-a întrebat ea, uitându-se la logodnicul meu care ne mângălea invitații.

Mângălea invitații la repetiția nunții noastre!

— Nu neapărat. Ai încercat sufleul de anghinare? E delicios, l-am răspuns, ducând furculița la gură.

— Nu crezi că ai mâncat destul, draga mea? Rochia de mireasă abia dacă te încap.

I-a făcut semn unui ospătar să-mi ia farfuria din față.

Am zămbit resemnată, lăsând furculița să cadă cu zgomot pe farfurie, ceea ce a făcut-o pe mama să ridice din sprânceană.

— Scuze, am îngăimat, tamponându-mi delicat buzele cu șervetul pe care apoi l-am împăturit la loc și l-am așezat în poală.

— Of, mai las-o în pace, Marjorie, că se mărită! Las-o să se bucure de seara asta! Așa, înainte de marea despărțire, a tachinat-o tata.

Mie mi-a scăpat un chicotit, iar mama s-a înroșit toată pe gât.

— Sincer, Thomas, chiar nu cred că e potrivit s-o tachinezi așa, cu o zi înainte de nuntă. Și ce-a fost toastul ăla? Știi tu niște tipii? Și cine sunt tipii ăștia, mă rog? Contabili? Conțopiști?

Divorțat de șase ani după 22 de cicăleală, tatei nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât s-o scoată pe mama din sărite. Iar ea mușca momeala de fiecare dată.

Dar de data asta, mama ne-a surprins pe amândoi, ridicându-se de la masă:

— Chloe, du-te lângă Charles. N-ar trebui să stea singur de vorbă cu toți invitații, a cloncănit ea, îndepărtându-se fără să-l mai învrednicească pe tata cu vreo privire.

Înaltă, malestuoasă și pătrunsă până-n măduva oaselor de rolul ei de mamă a miresei, s-a amestecat cu naturalețe printre invitați, asigurându-se că ospătarii erau atenți să nu lipsească nimănui nimic. Era gazda

perfectă, sarcină care ar fi trebuit să cadă în seama mea. Sincer vorbind, eu îmi doream încă o porție din acel afurisit sufleu de anghinare.

Am tras cu ochiul la farfuria tatel, iar el mi-a împins-o peste masă, zâmbind. I-am întors zâmbetul, apoi am devorat suflul.

— Și, ești pregătită pentru mâine? m-a întrebat el plimbându-și privirile prin salon.

De peste tot se auzeau plezanterii, conversații și râsete discrete și politicoase. Cincizeci dintre prietenii și rudele noastre foarte, foarte apropiate. Iar asta era numai repetiția. La nunta de a doua zi erau invitate patru sute (patru sute!) de persoane din tot sudul Californiei, petrecerea urmând să aibă loc la unul dintre cele mai elegante cluburi din San Diego. Eram de ani de zile membrii acestui club, iar când s-a finalizat divorțul părinților mei, mama a avut grijă să fie limpede pentru toată lumea că de-acum acesta era numai teritoriul ei. Iar tata a fost obligat să plătească taxa anuală de membru. Pensie de întreținere.

— Așa cred, am suspinat, întrebându-mă pentru a nu știu câta oară de ce suspinam de fiecare dată când mă întreba cineva ceva despre nuntă.

Tata a observat.

— Fetița mea? a spus întrebător și am văzut că un val de îngrijorare îi întunecă figura frumoasă.

— Mai bine mă duc să stau de vorbă cu familia Nickerson, i-am răspuns, căci tocmai o văzusem pe mama privindu-mă dezaprobată tocmai din cealaltă parte a salonului.

Mama avea intenții bune. Și apoi, totuși, era repetiția nunții mele — ar fi trebuit să mă bucur să aud urările de bine ale tuturor. Mi-am repetat asta de mai multe ori în gând până am parcurs distanța dintre masa din colț și zona din mijlocul restaurantului, unde viitorul meu soț mă aștepta cu mâna întinsă. Am arborat o expresie de fericire și sinceritate care, cu aproape doi ani în urmă, îmi adusese titlul de Miss Golden State. Charles, cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu și l-am lăsat să mă prindă de talie și să mă integreze fără niciun efort în conversație,

Am zâmbit. Am dat din cap. Zâmbit. Dat din cap. Răs. Zâmbit. Dat din cap. Oftat.

Am avut un moment de respiro ceva mai târziu în cursul serii, după servirea cafelei și după ce s-au încheiat interminabilele toasturi (cum de mai are cineva ceva de spus a doua zi, dacă toate toasturile s-au rostit la repetiția nunții?), iar invitații au început să se pregătească de plecare. Mama era gazda perfectă – zâmbea și dădea din cap la fiecare compliment ce i se făcea pentru încântătoarea ei fiică, pentru încântătorul cuplu, pentru seara încântătoare... Grrrrr! Să zâmbească și să dea aprobator din cap erau atuurile ei!

Avea o grație pe care eu nu o aveam în mod natural, deși o puteam imita foarte bine. Ca dovadă, felul cum am zâmbit și-am dat din cap mai devreme, când, timp de 20 de minute, s-a dezbătut care este cea mai bună firmă de tuns peluze din oraș. Pentru că peluzele trebuie menținute cât mai verzi, chiar și când e secetă, știți? Sau felul cum am zâmbit și-am dat din cap cât timp doamna Snodgrass a tot turuit despre o carte picantă de care vorbea toată lumea, dar pe care n-ar fi recunoscut nimeni că a citit-o, deși știam prea bine că o citiseră toate femeile prezente. Am zâmbit și am dat din cap chiar și când domnul Peterson ne-a ținut o predică despre imigrația ilegală, deși știam sigur că bona lui nu avea viză de ședere. Sincer, uneori simțeam că am capul cât o baniță. Dar antrenamentul pentru concursurile de frumusețe a dat roade și am putut să zâmbesc și să dau din cap ore în șir, arătându-mă tot timpul interesată, arătându-mă tot timpul amabilă, arătându-mă tot timpul drăguță.

Dar în capul meu nimic *nu* era atât de roz. În capul meu mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă aș sări pe o masă și aș începe să urlu. Care ar fi reacția celorlalți? Ar tresări? Ar fi oripilați? S-ar amuza? Cât de repede m-ar da cineva jos de pe masă și cât de repede s-ar întoarce toată lumea la cafele?

De țipetele din mintea mea m-a salvat tot mama care făcea pentru a doua oară turul restaurantului.

— Draga mea, familia Snodgrass vrea să plece. Fii bună și mulțumește-le că au venit.

— Da, mamă.

Am zâmbit și am dat din cap, mai exact către frumosul meu logodnic care mi-o luase înainte și era deja lângă domnul și doamna Snodgrass.

În cele din urmă, eu și Charles ne-am pomenit singuri în fața restaurantului. Înainte să fie luată de-acolo în trăsura ei ce aducea mai mult a limuzină supradimensionată, Cenușăreasa trebuia să-și ia la revedere de la chipeșul ei prinț.

— Ai emoții pentru mâine? m-a întrebat el, cuprinzându-mă în brațele sale puternice – brațe pe care și le menținea puternice, ca toate celelalte părți ale corpului său, jucând ore în șir tenis, squash, înotând, alergând și, desigur, jucând golf. Era un jucător avid de golf. Fusesem îndemnată să practic și eu acest sport, așa că l-am practicat. Sigur că l-am practicat. Of!

— Am emoții mari pentru mâine, am murmurat la pieptul lui, inspirându-i parfumul.

Amețitor.

— I-am spus lui Nancy Nickerson că te-ar interesa să faci voluntariat după ce ne vom întoarce în oraș. Ea e șefa comisiei pentru noua aripă de pediatrie a spitalului. Te-am pus pe listă.

— Da, bine. Dar nu prea știu cât timp liber voi avea. La spital tocmai au primit doi câini de terapie și e nevoie să-i ajut cu...

— Chloe, iubito, am mai vorbit despre asta. Să lucrezi pentru platforma de concursuri de frumusețe e una; asociația caritabilă pentru terapie canină este minunată. Dar nu mai participi la concursuri de frumusețe și am căzut de acord că e timpul să mergi mai departe și să te implici în proiecte noi, nu-i așa?

— Charles, dar lucrez cu organizația asta încă de când eram în liceu; n-am făcut-o niciodată doar pentru că participam la concursurile de frumusețe. Ei au tot timpul nevoie de ajutor și cred că...

— Nu.

— Hm, poftim? am spus strâmbând din nas și ridicând privirea.

Charles Preston Sappington era înalt. Brunet. Chipeș. Perfect. Mama, cunoscătoare într-ale perfecțiunii, ne făcuse cunoștință. Charles era avocat, te făcea din vorbe și făcea bani din asta. De aceea nu-mi băteam capul să mă contrazic cu el. Era greu să fi pe picior de egalitate cu cel mai dur avocat pledant din tot sudul Californiei. Știam asta pentru că așa scria pe o plachetă pusă la vedere pe biroul său. Așa că rareori îmi băteam capul. Și totuși...

— Tocmai mi-ai spus *nu*?

— Da.

— Poți să-mi spui de ce? l-am întrebat, opunându-mă puțin încercării lui de a mă strânge mai aproape de pieptul lui.

— Nu chiar acum.

— Dar...

— Iubito, e târziu. Vom avea timp berechet să discutăm astfel de lucruri. Acum hai să ne asigurăm că dormi cât de cât la noapte ca să fii frumoasă mâine. Pentru mine.

Glasul lui părea liniștitor.

— Știi că de-abia aștept ziua de mâine, da? Și după aceea? Luna de miere, iubito - partea cea mai frumoasă!

Măinile sale au alunecat pe spatele meu, reușind să mă lipească de el. Am suspinat, mi-am înghițit răspunsul și m-am concentrat la înlănțuirea pe care-o simțeam în jurul pieptului. Adică la brațele sale.

— Două săptămâni în Tahiti. Bungalou separat. Costume de baie. Poate chiar fără costume de baie, mi-a șoptit el, lăsându-și mâinile să alunece în jos și apucându-mă de fund.

— Charles! Ne poate vedea cineva! am protestat, uitându-mă în jur.

A râs, gândindu-se că s-a încheiat și ciondăneala asta. La urma urmei, a doua zi ne căsătoream. Ofi

— Iubito, du-te la culcare. Mâine am să te aștept în fața altarului. Vei fi superbă. O să ne spunem niște cuvinte, o să ne punem inelele și vei fi

numai a mea. Nu sună bine? a îngănat el învârtindu-mă într-o piruetă, apoi lăsându-mă din brațe ca să deschidă portiera limuzinei.

— Ihi, am reușit să îngălm, un pic amețită de piruetă.

— Aici erați! Haide, Charles, pleacă! De mâine e numai a ta, dar în seara asta e încă a mea, l-a strigat mama, apărând lângă mine cu un zâmbet larg pe chip.

— Da, mamă-soacră, l-a răspuns Charles, știind cât de mult detesta mama să i se spună așa.

Am chicotit fără să vreau, iar mama s-a încruntat la mine.

— Spune-i „noapte bună!” lui Charles, a spus ea cu afectare, abținându-se să comenteze ceva despre chestiunea cu mama-soacră.

— Noapte bună, Charles! am repetat ca un ecou și m-am aplecat pentru un sărut pe frunte.

— Noapte bună, doamnelor! Ne vedem mâine, a spus Charles și ne-a ținut portiera până am urcat în limuzină în foșnet de mătase și satin.

Am ascultat-o pe mama pălăvrăgind în timp ce mașina demara din fața restaurantului și pornea spre casa noastră. Casa în care am locuit după facultate.

Casa părinților. Casa sororității. Casa părinților. Casa soțului? Of!

O oră mai târziu eram în dormitorul în care dormeam încă de pe când aveam șapte ani. Un pat cu baldachin. Pampoane. Diademe. Eșarfe și trofee de la concursuri. Am participat la concursuri de frumusețe, vă amintiți? Știam să salut ca o regină.

Ghemuită pe pătură, aveam bufeuri și inima îmi bătea mai iute decât e normal. Eram neliniștită pentru a doua zi, bănuiesc. Pentru că mă căsătoream cu Charles. Și pentru că deveneam o Sappington cu tot ce presupunea asta.

M-am uitat la fotografia noastră de pe noptieră, făcută în seara în care m-a cerut de soție. În poză, inelul strălucea la fel de intens ca și pe degetul meu. Era cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată, aproape jenant de mare. Mi-am scos inelul, așezându-l lângă fotografie.

Pe Charles îl cunoscusem în urmă cu unsprezece luni. În ziua în care s-au împlinit cinci luni de relație, ne-am logodit. M-a luat pe sus ca un vârtej – ca să nu spun mai mult –, iar Charles era cel mai bine făcut vârtej care te putea lua pe sus! Niciun fir de păr nelalocul lui, nicio pată de sos pe cravată sau vreun rest de spanac între dinți. Spanacul n-ar fi îndrăznit așa ceva!

Însă orice fărâmiță de spanac ar fi fost încântată să aibă șansa să-i rămână între dinți. Charles Preston Sappington era bărbatul monden *prin definiție*. Era burlacul pe care, ani la rând, din San Diego până în Santa Barbara, toate femeile încercaseră să pună mâna. Orice fărâmiță de spanac s-ar fi considerat extrem de norocoasă să rămână captivă între dinții săi cu pedigree – era visul transmis de mama-spanac ficei ei. Înalt. Chipeș. Bogat. De familie bună. Iar dacă făceai ce ți se spunea, puteai intra și tu în competiția pentru premiul cel mare.

Eu eram Miss Golden State. El era coroana mea supremă, câștigată printr-o viață întreagă de stat și de făcut frumos. Acum mă puteam scufunda tăcută în noaptea aceasta atât de bine aranjată, căci vâlul meu de nuntă era bine înfipt la locul lui. Ca și țipătul mut în fundul gâtulejului.

Cu acest gând mângâietor în minte – iar prin mângâietor vreau să spun absolut îngrozitor – am stins lumina.

M-am foit pe toate părțile, și m-am foit și m-am tot foit până când am izbucnit în lacrimi.

Privind în urmă, aș vrea să pot spune că a existat un lucru anume care a înclinat balanța și m-a făcut să fug de la nuntă. Dar tot ce pot spune este că, în clipa în care m-am dat jos din pat în dimineța aceea, am știut că ceva e în neregulă. Și nu doar stomacul meu care bolborosea și chiorăia de la trei dimineța. Prea mult sufleu de anghinare? N-am să știu niciodată.

În fiecare dimineță, practic de când mă știu, am mâncat fulgi de ovăz la micul-dejun. Fulgi de ovăz zdrobiți peste care presăram foarte puțin îndulcitor, fructe proaspete (afinele erau preferatele mamei –

antioxidanții sunt prietenii noștri) și un atrop de lapte degresat. Dar, în ziua aceea, când am intrat în bucătărie am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată.

Gogoși.

Gogoși. Adevărate. Superbe. Încate în zahăr. Și grăsimi. Perfecte.

M-am uitat în stânga și-n dreapta ca să mă asigur că, da, eram încă la mine acasă. Castronul meu pentru fulgi de ovăz era pus pe masă, la locul meu, șervetul și tacâmurile erau așezate alături cu grijă, ca în orice altă zi. Oala sub presiune era băgat în priză, iar în ea era porția de fulgi măsurată dinainte, caldă și numai bună de mâncat. Carafa micuță cu lapte degresat era așezată pe masă în dreptul scaunului meu; conținea exact o jumătate de cană dintr-un așa-zis lapte, străveziu și apos.

Dar... am zis oare că pe masă erau gogoși?

Dacă mă gândesc mai bine, am greșit când am spus că nu știu ce anume a înclinat balanța în dimineața aceea. Din cauza gogoșilor am luat-o razna.

Uitându-mă încă o dată în stânga și-n dreapta ca să mă asigur că nimeni nu avea să fie martorul acestui păcat de moarte culinar, m-am apropiat de platoul cu gogoși. Și le-am privit – o grămadă mare, atent aranjată ca să alcătuiască o priveliște aspectuoasă și apetisantă. Dintre aceste minuni de patiserie, aceste delicatose pufoase, aceste abateri dulci și grase de la dietă, am ales una din spate, cu glazură de ciocolată și sfidând orice dietă pe care am ținut-o vreodată.

Eram o tipă suplă; genetica și stilul de viață californian m-au făcut să fiu așa. Unul din motivele pentru care am câștigat titlul de Miss Golden State este că arăt exact ca imaginea standard a fetelor californiene, din cântecele trupei The Beach Boys. Păr lung și blond. Bronzată. Înaltă; cu forme domoale; musculatură întărită prin alergare, tenis, exerciții Pilates, yoga și toate celelalte. Totuși, încă de la o vârstă fragedă, mi s-a inoculat ideea că e mai bine să fiu slabă și, pentru a întări ideea asta, în casa noastră nu a intrat niciodată vreo gogoasă. Bine-nțeles că, ocazional, mai mâncam gogoși pe la petrecerile în pijama ale prietenelor mele.

Iar după ce am împlinit 16 ani și mi-am dat seama că permisul auto și cei câțiva bănuți câștigați din babysitting îmi dădeau libertatea să mănânc orice – ceea ce, sincer vorbind, m-a făcut să iau cinci kilograme în plus și să am parte de o predică foarte severă din partea mamei despre sănătate și bunăstare, plus interzicerea activităților de babysitting –, mă mai răfăiam ocazional, când nu stătea nimeni să vadă ce bag în gură.

Dar repet: niciodată în viața mea nu văzusem vreo gogoasă în propria mea casă. Și apoi în propria mea mână. Și apoi în propria mea gură. Și apoi... încă una, poate?

Ajunsesem pe la a treia gogoasă când a venit mama împreună cu Terrance, cel care s-a îngrijit de organizarea nunții. După cum a scrâșnit din dinți ai fi zis că mă găsise cu un cuțit plin de sânge în mână, nu cu o nevinovată gogoasă cu scortişoară.

Apoi mi-a spus în șoaptă:

— Gogoșile sunt pentru ajutoarele noastre de azi, Chloe.

Sincer, preferam scrâșnetul din dinți. Când îmi vorbea șoptit era un semn de pericol. În plus, nici măcar n-a observat că Terrance a tresărit când a auzit-o spunând „ajutoarele”, dar în acel moment nici că-mi păsa. Fiecare pentru el. Sau ea.

În mod normal, Chloe cea oprimată ar fi dat din cap, ar fi lăsat vinovată, gogoșa din mână și ar fi ieșit fără un cuvânt din bucătărie, știind că această nechibzuință nu va fi uitată și va fi repusă pe tapet la un moment dat, de obicei când mă așteptam mai puțin. Eram o femeie de 24 de ani care încă mai era „luată la rost” atunci când mama considera că e nevoie. De-a lungul anilor, am tolerat aceste discuții oarecum amuzată, dar în ultima vreme controlul pe care mama îl exercita asupra vieții mele – și pe care, sincer vorbind, i-l permiteam – slăbise.

Știam că, mai târziu în ziua aceea, voi auzi o remarcă usturătoare, când urma să-mi sug burta mai mult ca să încap în rochia de mireasă. Dar, din nu știu ce motiv, am hotărât să trag linie acolo – la gogoșa mea mare și glazurată.

Mi-am îndesat în gură o bucată mare de gogoasă cu gust divin, am mestecat-o, am respirat adânc și am mai mușcat o dată, cu poftă, apoi am rânjit, simțind că-mi clocotesc în sânge calorile și cei 24 de ani de „mamă, mai du-te naibil” spus în gând. Era o combinație violentă. După ce am înghițit, m-am lina pe degete fără să-mi iau o secundă ochii de la mama.

Credincioasă aparențelor, mama și-a păstrat calmul.

— Terrance, fiu bun și fă pregătirile în salon. Mă gândesc că și coafeza trebuie să sosească din clipă în clipă și vreau să fiu sigură că totul e așa cum trebuie, a spus cu o înclinare regală a capului.

Terrance mi-a zămbit scurt și țeapăn, a șterpelit și el o gogoasă cu scortişoară și s-a dus unde i s-a spus.

Am rămas singură cu mama.

— Chloe, sunt sigură că nu ai vrut să fii atât de nepoliticoasă pe cât ai fost adineauri. Ce-o crede Terrance acum? Ce mireasă superbă se îndoaie cu numai câteva ore înainte să îmbrace rochia de mireasă, după luni întregi de sacrificii ca să fie gata să o îmbrace? Din câte se vede, e mare lucru dacă n-o să-ți plesnească nasturii.

Am lăsat să-mi scape un mic râgâit sfidător.

Mama a oftat și și-a coborât privirea, gest care m-a făcut să-mi dau seama că asta era cea mai obișnuită expresie a ei când era vorba de mine. Dacă nu mă împingea de la spate, atunci ofta. Dacă nu mă reducea la tăcere, atunci ofta. Dacă nu-mi explica în detaliu, cu subiect și predicat, ce făcusem greșit, atunci ofta.

O iubeam, dar uneori chiar era greu să-mi placă de ea.

— Chloe? am auzit-o și mi-am dat seama că terminase de oftat.

— Ce?

— Așa răspunde o tânără doamnă la întrebarea pusă de mama ei?

Automat, mi-am îndreptat spatele, mi-am supt burta, am scos pieptul înainte, cu capul bine echilibrat pe un norișor aflat în ceafă. Până la urmă, postura adecvată este semn de bună-creștere.

— Mamă, îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. Sunt sigură că superba mea rochie mă va încăpea.

Mama, pe al cărei chip frumos nu se clintea nici un mușchi, din al cărei păr frumos nu se clintea nici un fir, m-a studiat cu atenție și în cele din urmă a dat scurt din cap, aprobator.

— Draga mea, acum du-te și cere-ți scuze de la Terrance și te rog nu mai mânca nimic până când proaspătul tău soț nu-ți va oferi o felie din tortul de nuntă. Va fi totul atât de frumos astăzi – sunt atât de fericită pentru tine!

Când să iasă în grădină, unde era evident, din nou, că grădinarul îi face praf prețioasele begonii, mama mi-a spus peste umăr:

— Am să-ți las un diuretic pe noptieră, draga mea; să vedem dacă putem face ceva cu gleznele tale umflate.

N-a lipsit mult să nu trag un șut în ceva. Adică dacă aș fi reușit să-mi ridic picioarele ca de elefant de pe podea. Mi-am relaxat postura, mi-am lins un rest de zahăr trădător din colțul gurii și m-am dus la Terrance și la „ajutoare”.

— Știi, mi-a spus Terrance, eu le-am cam văzut *pe toate*. Mama miresei certându-se și urlând la mama mirelui. Miri atât de beți, încât s-au prăbușit peste tortul de nuntă. Ba chiar o dată l-am văzut pe socrul mic încercând să-l sărute pe cavalerul de onoare.

Echipa de înfrumusețare era în plin avânt. Cineva îmi ondula părul, cineva îmi făcea unghiile, cineva se ocupa să mă machieze și cineva îmi retușa pedichiura. În fundal se auzea o muzică veselă, iar domnișoarele de onoare binedispuse dansau și beau cocteiluri. Toată casa devenise Centrul Nunții Fericite, răsunând de chicoteli feminine. Cu toate acestea, eu, cea în jurul căreia se desfășurau toate aceste frivolități, eram gata să izbucnesc în lacrimi. Și se părea că nimeni nu observă. Domnișoarele de onoare îmi erau prietene vechi – prietene cu care cândva am avut ceva în comun, dar de care, pe măsură ce lunile treceau și se apropia data nunții, mă simțeam tot mai înstrăinată. Privindu-le chipurile fără cusur, mi-am

dat seama că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de niciuna dintre ele. Nimeni nu-mi observase măhnirea, cu excepția organizatorului.

— Și am mai văzut destule mirese agitate la un pas să dea înapoi, a continuat Terrance, lăsându-se pe vine în fața mea, între două manichiuriste și un make-up artist. Vrei să-mi spui ce e cu tine?

Terrance era un tip fabulos, în ciuda staturii lui mărunte și a piciorului mic – eram convinsă că-și punea branțuri în pantofi ca să pară mai înalt. Avea pielea măslinie, părul împletit în dreaduri scurte și o personalitate extraordinară; în ultimii zece ani organizase nunțile tuturor vedetelor și debutantelor din lumea bună din sudul Californiei. Numai el ascultase ce-mi doresc pentru nunta mea și, chiar dacă până la urmă cedasem în fața dorințelor mamei, el a luptat de fiecare dată alături de mine. Și părea să vadă lucruri pe care alții nu le observau – sau preferau să nu le observe. Acum observase că ochii nu-mi erau înlăcrimați din cauza genelor false, recent aplicate, așa cum am încercat eu să pretind.

Încă de când coborâsem din pat în dimineața aceea, am simțit în stomac un nod oribil care nu-mi dădea pace. Și nu era din cauza emoțiilor. Participasem la concursuri de frumusețe de la vârsta de patru ani și știam cum să-mi controlez fluturii din stomac. Cu fiecare oră care trecea, acel nod oribil se făcea din ce în ce mai mare și începuse să-mi afecteze și restul corpului. Urechile îmi țiuiau. Simțeam furnicături în degetele de la mâini și de la picioare. Mi se încliease limba. Și aveam constant lacrimi în ochi. Inima îmi bătea nebunește, aveam palmele umede și-mi simțeam cuvintele bubuind în gât, implorând literalmente să fie rostite.

Cuvinte înfricoșătoare. Ca *nu*. Și *opriți-vă*. Și *serios, opriți-vă*.

Dar astea nu puteau fi decât emoțiile provocate de nuntă, nu? Retențele fantomatice de care nu scăpam de mai bine de o lună. Și care acum numai fantomatice nu mai erau! Erau niște pietre de moară. Dar absolut normale, nu-i așa? Nu era ca și cum întregul meu corp ar fi căutat protecție în sine însuși, încercând să-și manifeste îndoielile reale în acțiuni... nu-i așa?

— Cred că am nevoie de puțină liniște, am reușit să rostesc, omițând celelalte cuvinte care se luptau și ele să se facă auzite și luptându-mă cu disperare să respir.

Mă sufoc. Respir. Mă sufoc. Respir. *Te rog, respiră. Și... Prăbușire.*

Terrance m-a privit din nou și le-a spus fetelor din echipa de infirmusețare să o șteargă. Domnișoarele de onoare au ieșit în clinchete de pahare cu suc de portocale și șampanie; buclele mi-au fost prinse rapid cu agrafe și apoi am rămas singură.

Mi-am lăsat capul în mâini și am început să plâng. Așa cum face oricine în ziua nunții, nu-i așa? Ah, nici vorbă! *Simțeam* că nimic nu e în regulă, pur și simplu simțeam că nimic nu-i deloc în regulă. Nu mai eram agitată – eram panicată. Mă cuprindea o panică ce avea nevoie de spațiu și de exprimarea devastării pe care o simțeam în mine.

Mama a intrat în cameră și m-a întrebat:

— Pot să știu de ce sunt cinci domnișoare de onoare, două manichiuriste și un make-up artist, în grădină, la cocteiluri?

Și cum stăteam așa, între volanele crinolinei și frumoasă, am vomitat în sfârșit cuvintele care clocoteau în mine încă de dimineață:

— Nu vreau să mă mărit cu Charles.

Vai! Vai!

Ați trăit vreodată momente din acelea în care cuvintele par să rămână suspendate în aer? Parcă le-am auzit ecoul întorcându-se la mine în tăcerea mormântală care le-a urmat. Am ridicat capul și am văzut pantofii decupați în față, unul dintre ei bătând furios în podeaua de tec maro-închis. Am văzut picioarele bronzate și tonifiate, genunchii care *abia* începuseră să facă riduri, fusta albă de in, bluza de mătase, parte peste parte, de culoarea piersicii, un rubin, un smarald, un diamant, rujul Chanel (Rouge Coco Shine, mulțumesc frumos!) și ochii verzi larg deschiși din care răzbătea o iritare de proporții.

— Ce spui, domnișoară? m-a întrebat și, pentru prima dată, pe chipul ei a trecut o undă de îngrijorare.

Îngrijorare pentru cum mă simțeam? Îngrijorare că puteam strica o zi perfectă? Știam pe care variantă aș fi pariat.

— Nu vreau să mă mărit cu Charles Preston Sappington.

Val, ce bine mă simțeam să o spun!

Suspîn.

— Chloe, fi bună și spune-mi ce se întâmplă, mi-a spus mama.

Așa că am mai spus o dată, cu patos:

— Nu vreau să mă mărit cu Charles Preston Sappington! Nici azi. Nici în vreo altă zi.

Corpul meu a reacționat imediat la rostirea cu glas tare a acestor cuvinte. Spatele mi s-a îndreptat de parcă scăpasem de o povară, iar capul îmi plutea ca un balon legat cu o sfornică deasupra corpului.

Dacă aș fi fost într-o fabrică, aș fi scris cuvintele astea pe o bucată de carton și m-aș fi suit pe o masă ca să le-o arăt tuturor, așa, ca-n filme.

— OK, nu știu ce te-a apucat astăzi, dar începi să mă scoți din sărite.

Te scot din sărite? Păi, atunci să mai vomit niște cuvinte care să te scoată din sărite.

— Nu vreau să mă mărit cu Charles Preston Sappington! Nici azi. Și în nici o altă zi.

Fluturi! Începeam să mă simt bine! Îmi simțeam capul plutind tot mai sus, ușor ca o pană. Și mai și zâmbeam! Oh, Doamne! Timid, dar așa era: zâmbeam.

Ceea ce nu se putea spune despre mama.

— Aștept o explicație, mi-a spus poruncitor, iar când am deschis gura să zic ceva a continuat: Iar dacă mai spui asta încă o dată, am să...

Am izbucnit în râs. Pe ritmuri latine, am început să fredonez cu obrăznicie aceleași cuvinte:

— Nu vreau să mă mărit cu Charles Preston Sappington! Nici azi. Și în nici o altă zi, încheind cu o mișcare din șold care a făcut să-mi tremure buclele prinse în agrafe.

— M-am săturat de prostiile tale! a izbucnit mama. Haide, poartă-te și vino-ți în fire! Avem casa plină de oameni și n-am chef să vadă că ai o criză de nervi.

— Criză de nervi? am spus, râzând iar. Păi atunci cred că ar fi mai bine să ies puțin la aer. Da – aerul îmi va face bine.

Am sughit-at-chicotit, dar zâmbetul mi se lățise deja pe toată fața.

— Pa-pa, mamă!

Am pornit lute spre bucătărie, mi-am înșfăcat geanta și cheile de la decapotabilă. Decapotabilele sunt bune pentru un singur lucru. Acel lucru de care aveam disperată nevoie. Aer. La drum!

— Să nu îndrăznești, Chloe. Chloe, ascultă-mă! a strigat mama în urma mea, tocmai când ieșeam în fugă din casă, hohotind.

Oau, crizele de nervi se consumă repede! M-am așezat la volanul BMW-ului meu, am pornit motorul și, până să ajungă mama la ușa din față, eram deja pe alee.

— Îl sun pe Charles! mi-a strigat ea, tocmai când eu le făceam frenetic cu mâna fetelor din echipa de înfrumusețare care trăgeau cu ochiul de după grilajul porții din spate.

— Nu mă mărit cu Charles Preston Sappington! Nici azi. Și în nici o altă zi! am strigat iar, de astă dată ca o soprană pe muzica *Odei bucuriei*.

Am ieșit în trombă din cartier, am luat câteva curbe în viteză și m-am îndreptat către autostradă, cu muzica dată la maximum și cu capota lăsată. Eram încă în cămașa de noapte și cu buclele prinse în agrafe.

Dar eram Chloe cea dată naibii!

M-a sunat mama. De șaptesprezece ori la rând. Apoi m-a sunat Charles. De paisprezece ori la rând. Apoi m-a sunat tata. O dată. Am lăsat să le răspundă mesageria vocală. Mesajele curgeau întruna. Nu le-am verificat nici măcar o dată. După o vreme, m-am oprit la plajă. M-am așezat pe nisip, mi-am scos agrafele din păr și am lăsat soarele să mă încălzească prin cămașa de noapte de bumbac. Mi-am trecut degetele prin părul ondulat, fără să-mi pese că aveam nisip pe degete.

Am urmărit o familie cu doi copii intrând în apă. Mami și tati, juniorul și junioara. S-au bălăcit și s-au jucat; mami arăta demențial în costum de baie, dar și tati arăta bine. S-au sărutat o singură dată, când copiii erau ocupați să construiască un castel de nisip. Mâna lui a coborât pe spatele ei și i-a frământat carnea feselor în palmă, iar ea a râs și i-a plesnit în joacă peste mână. Copiii i-au văzut sărutându-se și s-au dat în spectacol pretinzând că sunt dezgustați, dar fără să se oprească din râs. Apoi mami și tati și-au luat puștii pe sus și s-au dus din nou să se bălăcească.

Un cuplu frumos. Copii frumoși. O familie fericită. Frumos nu *trebuie* să însemne fals. Era așa doar în ceea ce mă privea pe mine. Familia mea fusese frumoasă și certăreată. Știam foarte bine că e posibil ca ceva să arate bine din afară, dar pe dinăuntru să fie un cuib de viespi. După divorțul părinților mei, energia pe care o folosea mama ca să se sfâdească cu tata a fost canalizată către mine și către ambiția ei ca eu să fiu mereu în cea mai bună formă. Vorbind strict, nu era o mamă de vedetă. Dar insistentă, da. Și hotărâtă. Nu s-a mai recăsătorit, nici măcar nu s-a mai întâlnit cu vreun bărbat și a devenit acră. Nu s-a întâmplat peste noapte, dar s-a întâmplat.

Viața cu Charles ar fi ajuns până la urmă O Zi din Viața Familiei Sfădescu. Sigur, nu imediat. La început ar fi fost frumos. Mi-am văzut viața defilând înaintea ochilor de parcă s-ar fi întâmplat deja. Căsătoria cu Charles mi-ar fi adus tot ce-am fost învățată să-mi doresc. Un bărbat bine. O casă frumoasă. Mașină nouă la fiecare doi ani. Calitatea de membru la clubul adecvat. Funcții în toate comitetele și comisiile sociale adecvate. Trei copii cu o diferență de exact doi ani între ei. Apoi operațiile obligatorii de corectare a abdomenului și de ridicare a sânilor, ca să fie exact „așa cum trebuie”. Concedii în fiecare vară, de Crăciun și în vacanța de primăvară, ce-mi puteam dori mai mult?

Dar eu voiam *mai puțin*. Voiam mult mai puțin. Și chiar dacă în tot acest răstimp m-am tot întrebat timid „asta-ți dorești cu adevărat?”, am fost în negare până în urmă cu vreo 45 de minute. Frumos duce la sfadă, sfada duce la divorț, iar divorțul te face acră. Nu voiam să fie întâi frumos

și apoi despărțiți. Nu voiam să ajung acasă; voiam să fim împreună pentru totdeauna. Voiam o iubire amețitoare, năbădăioasă, înnebunitoare, senzuală. Iar dacă era să ne certăm, atunci să fie ceartă în toată regula, nu ciorovăielile. Nu este nimic mai rău decât ciorovăielile.

Telefonul a sunat din nou. Charles. M-am ridicat, m-am scuturat de nisip, m-am dus la marginea apei și am aruncat telefonul cât de departe am putut în Oceanul Pacific.

Apoi am urcat în mașină și m-am dus la tata acasă.

Eram în anul întâi la facultate când părinții mei au divorțat. Eram suficient de mare încât să nu fiu nevoită să-l aleg pe vreunul dintre ei. Încetul cu încetul însă, a devenit clar că, neoficial, îl alesesem pe tata. Deschis, relaxat, gata să te ia în brațe și mereu pe punctul de a izbucni în râs – când eram cu tata, eram altă persoană. *Nu mai sta cocoșată, stai dreaptă, nu crezi că salata de fructe e o alegere mai bună* – toate observațiile astea mama le-ar murmura fără să stea pe gânduri. De la tata era mai probabil să aud: *ai arătat foarte bine pe scenă, o să-i faci praf data viitoare, tigresa mea; o să mănânci prune la bătrânețe – du-te și ia-ți un Big Mac.*

Tata mă iubea – și cu asta, basta. Așa că unde altundeva să mă fi dus după o criză nevoasă, când aveam nevoie de un loc unde să mă simt în siguranță?

Nu era acasă când am ajuns, așa că am parcat în spatele casei, apoi m-am cuibărit în hamacul de pe veranda din spate, atentă să nu mă las cuprinsă de gânduri prea serioase. L-am auzit când a intrat cu mașina pe alee, oprind brusc când a dat cu ochii de mașina mea.

A venit pe verandă cu o expresie preocupată. Când a văzut că sunt în cămașă de noapte și cu picioarele goale, încă murdare de nisip, a înțeles rapid mult mai multe decât știam eu însămi în acel moment.

— Of, Chloe! a spus încetisor.

— Da..., l-am răspuns și m-am legănat în hamac.

A rămas o clipă așa, în picioare, privindu-mă cum mă legăn. În cele din urmă a spus „Bine”, apoi și-a scos telefonul. L-am auzit spunându-i

mamei că da, m-a găsit, da, eram în regulă, și nu, n-aveam de gând să mă mărit în ziua aceea. Și că mă duce el acasă când voi fi în stare. Și nu, ea nu putea să vină acolo. Când a auzit-o țipând că-l trimite pe Charles să mă culeagă, tata nu s-a mai abținut și a trimis-o la plimbare. Apoi s-a făcut nevăzut în casă, s-a întors cu două sticle de bere și am rămas amândoi așa, în tăcere.

Și nici măcar nu era bere fără alcool. S-ar fi zis că sunt hotărâtă să bag în mine toate calorile din California într-un interval de numai 24 de ore.

Iar asta mi se părea al naibii de mișto!

Capitolul doi

Ca regulă generală, familia mea evită conflictele. Și nu mă refer la ciorovăielile de fiecare seară pentru telecomandă de pe vremea când familia noastră era încă intactă în unitatea ei, ci la chestiile importante. Problemele uriașe, greșelile mari și strigătoare la cer pe care le fac ființele umane, chestiunile reale de dincolo de telecomandă – noi ne ferim de astfel de discuții ca de ciumă. Dacă le ignorăm sau dacă vorbim numai în șoaptă – și cât mai puțin posibil – despre „incidentul în chestiune”, poate reușim să evităm ceva neplăcut.

Așa că atunci când am văzut-o pe mama venind ca vântul pe alee, știam că e gata de un război foarte civilizat.

După ce mi-am aruncat telefonul în ocean, nu s-a mai putut lua legătura cu mine. Iar telefoanele tatei sunau ca la comandamentul general. După ce, într-un sfârșit, a deconectat telefonul fix și și-a pus mobilul pe silențios, nu mai era decât o chestiune de timp. Mama a parcat pe alee chiar când terminasem de băut a doua bere.

— Ai măcar idee ce-ai făcut? a țipat șoptit, conștientă ca întotdeauna de existența vecinilor.

— Mamă, abia încep să înțeleg ce-am făcut. Dar tu? i-am răspuns, întinzându-mă spre geanta frigorifică de la picioarele mele. Vrei și tu o bere? i-am propus, întinzându-i o sticlă de pe care picura apă.

Tata a tușit. Mama... clocotea în tăcere.

S-a uitat împrejur ca să fie sigură că familia noastră disfuncțională nu avea spectatori, apoi s-a lăsat pe treptele ce dădeau în curte. Aranjându-și firească ținuta elegantă, stătea cu gleznele încrucișate și cu mâinile în poală. Al fi zis că poza pentru un portret realizat de Olan Mills*. Am riscat să mă uit la tata care abia se abținea să nu râdă.

— Bine, hai să vorbim despre asta, căci e evident că nimeni nu mai gândește rațional aici, a început ea, având grijă să se uite la tata când a amintit de lipsa gândirii raționale.

— Sunt destul de rațională, l-am replicat, deși cămașa de noapte îmi cam știrbea credibilitatea. Dar sunt de acord că trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat.

S-a luminat triumfătoare la față, iar eu am ridicat mâna și am continuat:

— Dar nu mă mărit cu Charles Preston Sappington. Nici azi. Nici în altă...

— Of, nu vrei să încetezi? a izbucnit ea, manifestând în sfârșit o emoție reală. Fii bună și spune-mi de ce ești atât de hotărâtă în privința asta!

Mi-am desfăcut a treia sticlă de bere și am băut îndelung din ea.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce am plecat de la propria mea nuntă. Poate voi ști mâine. Dar azi... azi n-am niciun răspuns. Cu excepția celui pe care-l tot repet de azi-dimineață. Chiar vrei să ți-l mai spun o dată?

— Eu chiar *aș vrea* să-l aud.

Venise Charles. Rămăsese pe alee. Rece, calm, stăpânit, chipeș.

Sticla cu care am dat de pământ s-a făcut zob, apoi m-am ridicat repede și m-am dus spre ușă.

— Chloe, iubito, hai să lămurim chestia asta, nu vrei? l-am auzit pe Charles spunând în spatele meu, pe când mă chinuiam să deschid ușa glisantă.

Umezite de sticla rece, mâinile îmi alunecau pe clanță. Cât am băjbăit eu acolo, am auzit-o pe mama vorbind în șoaptă cu Charles, îmboldindu-l să-mi vorbească. Ah, fluturii ei de ușă!

* Fotograf american care, împreună cu soția sa, a înființat un studio de fotografie specializat în portrete și albume fotografice pentru congregații religioase. (N. tr.)

— Marjorie, ți-am spus să nu-l aduci cu tine. E clar că fata are nevoie de liniște astăzi. Nu crezi că...

— Thomas, nu te băga! Crezi că-l o coincidență că, dintre toate locurile unde se putea duce, a venit la tine? Știe că-l cântă în strună. Știe că tu...

— *Că-l cânt în strună!*? Știe că o ascult, pentru numele lui Dumnezeu! Câtă vreme tu nu știi decât să...

— Hai, te rog, de parcă tu știi cum s-o readuci pe drumul cel bun după ieșirea asta! Nu știe ce face, iar faptul că o ajuți nu duce la...

Peste sfada lor, s-a auzit vocea lui Charles.

— Chloe, iubito, haide! Hai să vorbim, bine? Încă mai avem timp să facem nunta astăzi – știi că asta îți dorești, nu-i așa? Știi că e ceea ce trebuie...

Toate discuțiile astea aveau loc în timp ce eu mă luptam cu ușa de sticlă, ca o pisică care vrea să iasă pe fereastră.

— Of, futu-i! De ce nu *se deschide* ușa asta?

Tăcere. Tăcere mormântală. Și păsările se opriseră din ciripit. Mama și tata încremeniseră în mult prea familiarele lor posturi antagonice, iar Charles stătea pe alee cu mâinile ridicate, parcă era Isus la Cina cea de Taină.

S-a auzit în sfârșit țâcănitul încuietorii și ușa s-a deschis.

— Intru în casă. Să nu veniți niciunul după mine. Vorbim mâine despre asta.

Când să intru, am surprins privirea lui Charles. Și i-am văzut expresia. Frustrare, da. Un început de iritare, sigur. Dar suferință profundă că iubirea vieții lui tocmai i-a spus că nu se mărită cu el... nici cea mai mică urmă. Totuși...

— Chiar îmi pare foarte rău, i-am spus lui și numai lui, apoi am intrat în casă.

Și am vomat gogoși și bere.

Credeam că n-o să închid un ochi toată noaptea, dar am dormit ca un prunc. Iar când m-am trezit și am văzut bilețelul lăsat de tata pe noptieră, că plecase să ia covrigi, am zâmbit, m-am întors pe partea cealaltă și m-am culcat la loc. După jumătate de oră, când l-am auzit pe tata fluierând în timp ce făcea cafea, m-am ridicat din pat și am coborât la parter, toată numai zâmbet.

Zâmbet care mi-a dispărut brusc când am văzut un iPhone nou-nouț așezat la locul meu de la masă.

— Ce-i asta? l-am întrebat, lăsându-mă în scaun.

— Ce pare a fi? mi-a răspuns el prompt, de după ziar.

— Tata, haide, serios acum!

— Am trecut pe la magazin de dimineață și ți-am luat un telefon nou. La asta te referi?

Ziarul a foșnit.

M-am uitat la telefon, gândind cu voce tare:

— Dar pe al meu l-am aruncat în...

— Ocean, știu. Încearcă să nu mai faci asta, bine, fetița mea? Ai idee cât de scumpe sunt telefoanele astea?

Am împins telefonul cu tot cu șervet laoparte. Dar apoi l-am tras înapoi ca să ajung la suc de portocale. Ziarul a foșnit.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni..., am mormăit și tata s-a ivit în sfârșit de după ziar.

— Îmi dau seama de asta, dar ieri ai luat o decizie care afectează multă lume. Și e nevoie să dai explicații, mai ales unora dintre acești oameni.

— Dar am crezut că tu înțelegi..., am început, cu ochii plini de lacrimi pentru prima dată de când dădusem bir cu fugiții în ziua anterioară.

— Înțeleg că nu vrei să te măriți și în niciun caz nu aveam de gând să te oblig să o faci. Dar nu înțeleg de ce și nici maică-ta nu înțelege, mi-a spus, lăsând ziarul pe masă și privindu-mă pe deasupra ochelarilor. Și nici Charles.

Am tresărit.

— Nu trebuie să te măriți cu el, dar trebuie să le explici faptele tale de ieri. Măcar atât le datorezi amândurora.

Și, cu un nou foșnet de ziar, vocea rațiunii a dispărut iar în spatele rubricii financiare. Să-l sun pe Charles. Hm! Aș putea face asta. Aș putea face asta. Am luat telefonul, apoi l-am lăsat iar pe masă. Uf! Și ce să-i spun? Ce-aș putea să-l spun? Cum să-i explic de ce, când eu însămi nu eram 100% sigură? Am luat iar telefonul, apoi l-am lăsat jos.

Când am întins mâna să-l iau a treia oară, glasul din spatele ziarului mi-a spus:

— Pentru Dumnezeu, Chloe, cred că poți să iei micul-dejun înainte să dai explicații. Ia un covrig și nu te mai foi atât!

Păsuită! Am răsuflat recunoscătoare și m-am dus la friteuză. Știam că nu pot să-i mai evit multă vreme pe cei doi. Dar știați că, dacă ciugulești fiecare sămânță de susan și fiecare fulg crocant de usturoi de pe un covrig cu de toate înainte să-l mănânci, tot procesul ăsta poate dura o oră? Mai ales dacă numeri și bobیțele de mac...

Până la prânz am ascultat toate mesajele care curseseră cu nemiluita în ziua dinainte. De la primul, „Chloe, întoarce mașina și vino imediat înapoi, domnișoară!” la „Ascultă-mă, și ascultă-mă bine, nu mi-am petrecut ultimele două luni dându-mi și sufletul ca să-ți organizez nunta perfectă, numai ca să o distrugi tu cu fricile tale!” la „Unde Dumnezeu ești? Of, chiar nu-mi vine să cred că-mi faci așa ceva, Chloe! Gândește-te ce va spune lumea când se va afla! Încă mai avem timp să ajungem la biserică; haide, spune-mi unde ești și vin să te iau. Încă mai e timp și nu va ști nimeni ce s-a întâmplat” și, în sfârșit, la „L-am sunat pe Charles. Poate că reușește el să-ți bage mințile-n cap.”

Îndoielnic. Am mai tras un pic de timp, m-am dus în biroul tatei și m-am așezat la calculatorul lui personal. Să-mi verific e-mailul și să șterg mesaje înainte să-ncep să dau telefoanele alea. O bobیță de mac, două bobیțe de mac...

Aveam e-mailuri de la două dintre domnișoarele mele de onoare care se întrebau ce e în capul meu. Bine-nțeles, cum altfel? Cine ar fi renunțat vreodată la o partidă atât de bună? Eu mă întreb dacă ar mai fi fost atât de interesate de vreo partidă cu el dacă ar fi știut cât o are de mică... Să nu vorbim despre asta.

Ba nu. De fapt, *să vorbim*.

E timpul mărturisirilor. În sens biblic, până atunci nu-l „cunoscusem truște” decât pe Charles. Deci, tehnic vorbind, nu aveam o bază de comparație pentru lungimea și grosimea lui. Dar iarăși, deși tehnic vorbind eram virgină, nu e ca și cum n-aș fi fost familiarizată cu genitalele unui bărbat. Am testat terenul (a se citi am luat problema-n mână, pe bancheta din spate, pe întuneric) cu tipi pe care-i cunoscusem la facultate (a se citi doi tipi, deci mai văzusem două penisuri). Aveam calculator. Aveam internet. Am discutat cu alte tipe. Și, din câte îmi dădeam seama, al lui Charles era... sub medie. Dar eram îndrăgostită (a se citi eram destul de sigură că sunt îndrăgostită) și gata să renunț la virginitatea mea (a se citi mai mult decât gata), așa că ZBANG! am făcut sex la câteva săptămâni după ce am început să ieșim împreună. Și ZBANG! i-am văzut penisul. Și zbang! Era tot înăuntru. Iar când spun că *era tot înăuntru*, ce vreau să spun este că... nu trebuia să doară prima dată?

Ca să fiu sinceră, viața noastră sexuală era satisfăcătoare. Aveam orgasme. El în mod cert le avea. Orgasme mititele, demne de pistolul lui. Doamne, ce nașpa sunt! Ieri eram gata să-l iau de bărbat, iar acum nu fac decât să-i ponegresc bărbăția.

Mi-am spus, în regulă, așa stă treaba. Iar dacă eram eu deasupra, puteam stoarce un strop de fericire. Dar nu tu țipete, nu tu gemete, nu tu „Maica Ta, Sfinte Isuse Cristoase!” Dar era normal, nu-i așa?

Doar că ultimele 24 de ore îmi aduseseră darul clarității. Și deodată vedeam că nimic din relația noastră nu a fost „Maica Ta, Sfinte Isuse Cristoase!” Pe dinafară totul era lin și frumos, numai lapte și miere, dar pe dinăuntru era fără grăsimi, numai vânt și pustiu. Și, dacă tot urma să

am o viață goală pe dinăuntru ca un balon de săpun, mi-ar fi plăcut să am măcar un ștoi mare și tare în care să țin.

Chloe! s-a auzit un glas din capul meu care semăna înspăimântător de mult cu al mamei.

Am roșit de gândurile mele obraznice și am pus în sfârșit mâna pe telefon să-l sun pe Charles, când mi-a atras atenția un e-mail de la Lou Fiorello. Pierdut printre e-mailurile cu prostii pentru nuntă, aștepta în căsuța mea electronică de mai multe zile.

Unul dintre avantajele faptului că eram Miss Golden State – adică la numai un pas de titlul de Miss California pentru care am muncit practic toată cariera mea în domeniul concursurilor de frumusețe – era acela că mă puteam implica în acțiunile caritabile pe care mi le alegeam. Și, cum îmi plăcuseră întotdeauna animalele, platforma mea caritabilă era o organizație care lucra cu câini de terapie, numită *Paws for the Cause*. Mi se părea minunat să merg cu câinii aceia prin aziluri, să lucrez cu copii cu nevoi speciale și să stau lângă pacienți bolnavi de Alzheimer. Nici nu-mi doream să fac altceva pe lume; era un program pentru care mi-ar fi plăcut să lucrez chiar și la multă vreme după ce mi-aș fi atârnat coroanele în cui și aș fi renunțat la lipiciul pentru fese.

CA SĂ NU-MI INTRE-N FUND COSTUMUL DE BAIE!

Dar într-o bună zi l-am cunoscut pe Lou Fiorello, care mi-a arătat că puteam merge și pe alt drum. O altă opțiune. Într-o zi vizitam un azil împreună cu un Golden Retriever superb pe nume Sparkle, când am văzut ieșind din camera unui pacient un bărbat însoțit de un câine. Bărbatul avea peste 50 de ani, părul lung și grizonant, barbă și mai lungă, era îmbrăcat cu un tricou pe care era imprimată o cravată și cu pantaloni de camuflaj uzați. Tenișii jerpeliți din picioare completau impresia de hipiot bătrân, iar când m-am uitat la câinele care îl însoțea am văzut că avea același aspect jigărit: era un pitbull negru cu o bandană roșie și fără o ureche. Când s-au apropiat cei doi, l-am tras pe Sparkle de lesă ca să-l țin aproape de mine.

* Lăbuțe pentru o cauză bună. (engl.) (N. tr.)

Citiseram reportaje în presă; auzisem poveștile oribile. Chiar dacă lucram de atâta vreme cu animale și știam că de obicei proprietarul e cel care impune comportamentul câinelui, tot am simțit nevoia să fiu precaută când cei doi s-au apropiat de noi.

Bărbatul s-a oprit și mi-a cercetat din priviri diadema, eșarfa, tocurile. Pentru aparițiile oficiale în calitate de Miss Golden State era obligatoriu să port diadema și eșarfa. Apoi s-a uitat la Sparkle, care, fără griji, îl adulmeca pe celălalt câine. Pitbullul dădea vesel din coadă, iar bandana roșie îi făcea să pară halos.

— Câine de terapie? m-a întrebat bărbatul, arătând cu capul spre Sparkle.

— Da, am venit să petrecem puțin timp cu pacienții; chiar le face plăcere. Se vede în ochii lor...

— Înviorați? Aha, știu. Și Joe e câine de terapie, nu-i așa, băiete? a spus el, privindu-și pitbullul.

Joe a ridicat capul spre Lou și a căscat botul, rânjind cu limba atârnată într-o parte.

— E câine de terapie? am întrebat, iar în vocea mea se auzea uimirea. Roșind un pic, am reușit să mă abțin să adaug „dar e un pitbull”, deși se subînțelegea.

Lou a oftat.

— Cât de multe știi despre pitbulli, prințesă?

— Doar ce văd la știri, am admis, rezistând impulsului de a-mi îndrepta coroana pe cap.

— Îhl, deci nimic, de fapt, a spus el.

— Nu-i așa? am spus și el a zâmbit.

— Uite, Joe, de exemplu. Avea opt luni când a ajuns la mine, timp în care a fost ținut în lanț în curtea din spate. Pe jumătate mort de foame. Bănuiesc că mai erau și alți câini acolo și că așa a rămas fără o ureche. Dar după nici trei luni de stat cu mine... ai fi zis că e emblema organizației Our Gang*, nu-i așa, uriașule?

* Gașca sau halta noastră, în engl. (N. tr.)

Joe dădea din coadă cu entuziasm.

— Our Gang? l-am întrebat, ingenunchind să-l mângâi pe Joe.

Din clipa în care l-am văzut rânjetul câinesc, n-am mai putut de dragul lui. Și cu cât îmi spunea Lou mai multe despre organizația sa, cu atât eram mai convinsă că vreau să mă implic. Lou se ocupa de un adăpost pentru pitbullii abandonați sau fără stăpân din Long Beach. Un fel de Cesar Millan^{*} fără flecăreală. Unii dintre câini erau salvați din ringul de luptă și cu cât Lou îmi povestea mai mult, cu atât mai tare simțeam că mi se rupe sufletul. A ales numele de Our Gang ca să le reamintească oamenilor că și câinele din *The Little Rascals*^{**} era tot pitbull. Tot ce știe lumea despre această rasă de câini este istoria sa recentă, fie pentru că a uitat, fie pentru că nu a știut niciodată că, acum o sută de ani, erau folosiți chiar și ca dădace pentru copiii mici – și, când mă gândesc la asta, recunosc că-mi stă mintea-n loc.

O oră întreagă l-am întrebat pe Lou tot ce mi-a putut trece prin cap despre Our Gang, timp în care Sparkle și Joe au dormit liniștiți la picioarele noastre. În aceeași seară, m-am dus direct acasă să-i povestesc mamei despre noua organizație caritabilă pe care doream să o susțin.

Mama avea alte idei. Ea întotdeauna are o grămadă de idei, după cum v-ați putut da seama. E snoabă? Dacă sunteți de părere că o snoabă e o babă cu păr albastru, pentru care pâinea sendvișului cu castravete trebuie să fie fără coajă și care se plânge că nu se mai găsesc ajutoare de încredere, atunci nu, nu e snoabă. Are însă niște idei foarte aparte despre oricine și orice și ne pune pe fiecare într-o cutiuță prestabilită, predestinată și predeterminată. Iar în ce o privea pe fiica ei, de la care se aștepta ca diadema să o conducă direct spre căsătoria cu un bărbat bogat, cele mai importante erau aparențele. Aparențele sunt totul, nu știați?

Adică cum? Fiica ei cea purtătoare de coroană și eșarfă, să lucreze cu pitbullii salvați? Nici. Nu. Se. Punea. Problema.

^{*} Celebru chinolog american de origine mexicană. (N. tr.)

^{**} *Micii pungași*, în engl., titlu alternativ al seriei *Our Gang*, ciclu de filme scurte, produse de Hal Roach între 1922 și 1944, al căror protagoniști sunt copii săraci, albi și de culoare. (N. red.)

Lui Lou m-am străduit să-l explic cât de bine m-am priceput motivele pentru care nu puteam colabora cu organizația sa și mi-a spus că înțelege. Așadar toate bune din partea asta. Dar mai dădeam unul de altul, câteodată, când leșeam cu câte un câine de terapie, și țineam legătura prin e-mail, iar eu urmăream activitatea organizației lui pe Facebook. Și ori de câte ori dădeam clic pe vreo fotografie superbă, de obicei a posesorului unui rânjet canin, mă gândeam ce minunat ar fi să lucrez cu astfel de câini, cu pitbullii.

Văzând numele lui Lou în căsuța electronică, am zămbit instantaneu. Iar când am văzut că subiectul era: „Vrei să lucrezi pentru filiala Our Gang Nord?“, am sărit imediat în picioare și am uitat complet că trebuia să-l sun pe Charles.

Așadar, primul telefon important pe care l-am dat în ziua aceea, a fost către Lou Fiorello. După ce am încheiat convorbirea cu el, mi-am dat seama că era pentru prima dată în viața mea când aveam de ales.

Corecție! Aveam de ales între opțiunile pe care le identificasem *eu însămi*.

Încurajată, am hotărât să o sun pe mama. M-am așezat iar în scaun, bătând nervos cu creionul în notepadul pe care-mi notasem tot felul de lucruri cât am stat de vorbă cu Lou. Oare intenționat o fi lăsat telefonul să sune mai mult? O văzusem făcând chestia asta cu alții. „*Pe alții, lasă-i mereu să aștepte puțin, Chloe. Nu fi mârlană, dar nici prea nerăbdătoare.*” Nu-mi dăduse niciodată prin minte că folosea tehnica asta și cu propria-i fiică.

— Alo?

— Bună, mamă, am spus, iar ea a răspuns abia după o clipită.

— O, bună, Chloe dragă, mi-a răspuns, străduindu-se să pară relaxată și oarecum surprinsă că am sunat-o.

Bine-nțeles că știa cine o sună – îi apărea numele apelantului pe ecran –, dar nu conta. O să fiu și eu la fel de calmă.

— Aș vrea să trec pe acasă să stăm de vorbă, dacă ești de acord.

— Da, cred că e o idee bună. Vii acum? Să pun de ceai.

— Da, vin acum. Mă schimb și vin.

— Ești încă în pijamale?

Doar patru cuvinte, dar atât de încărcate de judecată: Am evitat capcana.

— Ajung în 20 de minute, l-am răspuns, strângând din pumnii.

— Aici mă găsești, mi-a spus.

— Ah, încă ceva, mamă...

— Dana?

— Dacă-i văd mașina parcată pe alee, întorc și plec!

Tăcere. Un oftat. Apoi, în cele din urmă:

— Ne vedem în 20 de minute.

În realitate nu câștigasem nimic. Dar mi-am relaxat pumnii, ceea ce era bine. Apoi i-am trimis un SMS lui Charles:

Bună.

Mi-a răspuns imediat:

Bună.

Nu eram un robot. Simțeam că, puțin, încep să mă roadă remușcările.

Aș vrea să te sun mai târziu,
să vorbim un pic, ce zici?

N-a răspuns imediat, așa că m-am dus să mă schimb. Încă eram în pijamale. Tocmai când scoteam capul prin gulerul hanoracului tatei inscripționat cu sigla universității de stat din San Diego, am auzit notificarea de SMS.

Să vorbim un pic?
Aș zice că avem de
vorbit un pic mai mult.
Vin să te iau la 5.

Nu voiam să-l văd. Deocamdată,

Nu, nu mi se pare o idee
bună. Mai am nevoie de
timp. Te sun, hai să începem
aşa.

Cum vrei...

I-am mai trimis un „pa”, dar pentru prima dată n-am mai adăugat
și XOXO.

Am tras pe mine niște pantaloni de trening și am coborât.

— Mă duc la mama să stăm de vorbă; ai nevoie de ceva din oraș?

I-am întrebat pe tata care citea alt ziar.

În fiecare duminică primea *New York Times*, *LA Times*, *Chicago Tribune* și *Wall Street Journal*. Îi plăcea „să se țină la curent”. Dar nu făcea decât să se murdărească de cerneală pe degete și apoi să păteze tocul uşii și blaturile.

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat. Faină ținută, apropo.

— Mulțumesc. Dacă țin pantalonii cu mâna, cred că ajung fără să cadă de pe mine, am râs. Și nu, nu trebuie să vii, mă descurc singură. Dacă auzi o explozie din partea cealaltă a orașului, o să știi cum stau lucrurile.

— Sunt familiarizat cu explozia aceea, mi-a răspuns, zâmbind din colțul gurii.

Așa că am plecat să-l explic mamei de ce am anulat nunta ei perfectă. Speram să-mi vină în minte un motiv serios până ajung acolo.

Am intrat în casă – casa mea – și am văzut că totul era exact ca ieri. În camera de zi, scaunele erau așezate în semicercul unde stătusem când îmi ieșisem din minți. Sticlulele de oțet erau încă pe măsuta de cafea. Ceva era totuși diferit. Rochia de mireasă fusese în camera mea, dar acum era expusă la intrare, atârnată de balustradă – imposibil să n-o vezi.

Unu-zero pentru mama.

— Bună! am strigat, traversând antreul și lăsând în urmă măcelul din camera de zi.

— În bucătărie, mi-a strigat mama și m-am ghidat după vocea ei.

Am găsit-o așezată la masă. Ceainic. Cești. Farfurioare. Lapte. Cuburi de zahăr. Ah, fluturii, era îmbrăcată în costumul Chanel, pe care îl purta când avea nevoie de un atu în plus.

Am rămas în ușa:

— Bună.

— Bună, draga mea, mi-a spus din vârful buzelor.

Oh, oh, din vârful buzelor! Iarăși. Abordarea ei obișnuită. S-a ridicat, m-a pupat scurt pe obraz, apoi a turnat ceaiul.

— Un cub sau două? m-a întrebat.

Nu m-a încurajat niciodată să-mi pun mai mult de un singur de cub. Hmm...

— Trei, te rog, am replicat și m-am așezat pe scaunul unde stăteam de obicei.

Unu-unu.

Pentru o milisecundă și-a încleștat fălcile, apoi a luat cu cleștișorul de argint trei cuburi de zahăr și le-a dat drumul cu grijă în ceașca mea de ceai. Când eram în clasa a șasea ne-am dus la Londra și în fiecare după-amiază am luat ceaiul la Fortnum & Mason. Era o plăcere pentru amândouă și am făcut tot ce ne-a stat în puteri să păstrăm obiceiul și după ce ne-am întors acasă. Îmi amintesc cum chicoteam în timp ce ne mâncam sendvișurile cu pâine fără coajă și vorbeam cu cel mai pretențios accent britanic de care eram în stare.

Totuși, cu timpul, n-a mai fost la fel; devenise mai puțin o plăcere comună și mai mult o ocazie pentru mama să se facă ascultată. Și-mi dădeam seama că pe asta miza și acum. Dar mai întâi aveam eu ceva de spus.

— Mamă, uite cum stau lucrurile, am început, făcând-o să tresară și să se așeze repede pe scaun, cu o expresie de surprindere pe chip, mascată la fel de repede.

Am continuat:

— Nu știu să-ți spun exact de ce am fugit de-acasă atât de repede ieri și îmi dau seama că am părut o nebună. Dar am avut o epifanie – o epifanie bruscă și înspăimântătoare că nu mă pot mărita cu Charles. Și știam că, dacă mai rămân un minut în această casă, oricine m-ar fi putut convinge de contrariu.

Am făcut o pauză să sorb din ceai și mi-am fript limba.

— La naiba! am blestemat pe sub mustață, făcând-o pe mama să ridice cu răceală din sprânceană. Ah, fir-ar să fie, m-am fript la limbă, am izbucnit, căci jocul acesta de-a arta ceaiului era mult prea străveziu.

— Dar ce vocabular seducător ți-ai format deodată, mi-a replicat bătând din gene.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, suntem în 2014, nu într-un roman de Edith Wharton. Nu mai poartă nimeni mănuși albe și nici nu se mai trimite cărți de vizită, iar *femeile înjură birjărește!*

Am dat cu pumnul în masă, vărsând ceaiul și făcând să cadă din farfurie cuburi de zahăr.

— Ajunge, Chloe. Nu te-am crescut ca să-mi vorbești așa...

— Nu ajunge nimic! Eram gata să mă mărit, ba chiar la anul pe vremea asta să fac un copil, dar nu sunt suficient de mare ca să înjur? Sunt adult, ce naiba! Trebuie să pot spune ce vreau și să pot face ce vreau, fără să-mi mai fac griji că te încrunți tu la mine tot timpul.

Am făcut o pauză să trag aer în piept, căci adrenalina îmi bubuia în vene.

— Poate că exact de asta am nevoie – să mă mai scutur puțin, să mă burzulesc!

— Chiar asta ai făcut. Nici nu-ți închipui câte telefoane am avut de dat ieri! Și ce discuții am avut! A trebuit s-o sun pe soacră-ta și să încerc să-i explic că fata mea a fugit de la propria nuntă și că habar n-am unde s-a dus!

— Nu e soacra mea! am urlat.

Nu ne mai purtam cu mânuși. Pe fruntea ei se vedeau mici broboane de sudoare; asta nu se întâmpla nici măcar când juca badminton.

— Mamă, tu realizezi că, de fiecare dată când ai adus vorba de ziua de ieri, n-ai discutat decât cum te-a afectat *pe tine*? Știu cât de îngrijorată ai fost în privința aparențelor, dar *pentru mine* nu ți-ai făcut griji? Nici măcar o dată n-ai întrebat cum mă simt sau dacă a făcut Charles ceva care să mă facă să mă răzgândesc așa de repede.

A ridicat capul brusc și m-a privit intens.

— S-a întâmplat ceva? Doar nu ți-a făcut ceva rău?

Pentru prima dată am observat că era îngrijorată pentru mine. Ciudat sau nu, aproape că-mi părea rău că trebuie să-i spun nu.

— Nu, nicidecum. Aproape că mi-ar fi mai simplu să spun da – în felul ăsta, decizia mea ar fi mai clară, nu așa de tulbure. Dar nu, n-a ridicat niciodată mâna asupra mea, nici măcar tonul nu l-a ridicat vreodată.

— Și-atunci de ce, Chloe? Spune-mi doar atât, de ce nu vrei să te măriți cu el?

Întrebarea de un milion de dolari. La propriu, căci Charles era plin de bani.

— Nu-l iubesc, am spus dintr-o suflare.

Asta era.

— Asta-i tot? m-a întrebat, nelcrezătoare.

— Păi, nu asta-i *ideea*? am întrebat-o, la fel de nelcrezătoare.

— Iubirea nu e totul. Nici măcar nu e partea cea mai importantă a unei căsnicii.

Dar, pentru o fracțiune de secundă, mi-a părut mai tânără, mai delicată. Melancolică?

— Și n-ar trebui să fie? am întrebat.

M-a privit direct în ochi, redevenind dură.

— Of, maturizează-te, Chloe, m-a repezit, luând ceainicul și ducându-se la chiuvetă.

Ora ceaiului se-nchisese.

— Nu vezi că exact asta încerc să fac? Cum să mă maturizez dacă voi continua să fac ce mi se spune, să zâmbesc și să dau din cap ca un roboțel drăgălaș? Ce fel de viață e asta?

— Da, ce viață oribilă! Să fii măritată cu unul dintre cei mai puternici avocați din California, să locuiești într-o casă superbă și să crești copii frumoși – sună pur și simplu îngrozitor, m-a luat ea în râs și am simțit că-mi dlocotește sângele.

— Pentru mine *chiar* sună îngrozitor. Nu se va întâmpla așa ceva, *mamă*. Putem să vorbim despre asta cât vrei și să o întoarcem pe toate părțile, dar nu fac așa ceva.

M-am apropiat de fereastră și m-am uitat dincolo de peluza frumos îngrijită, de piscină, de viața bună.

— Îmi pare rău că am fugit ieri și îmi pare rău că a trebuit să suporti consecințele. *Chiar* îmi pare rău că te-am făcut să treci prin asta. Nu a fost corect din partea mea să-ți fac asta.

Stătea în picioare la chiuvetă, cu spatele la mine, clătind ceștile de ceai. Când a terminat, s-a îndreptat de spate și și-a recăpătat stăpânirea de sine. Când s-a întors cu fața la mine, avea o expresie grațioasă.

— Îți mulțumesc pentru aceste scuze, Chloe. Apreciez gestul.

Și am rămas așa, în bucătărie, fără să ne mai spunem nimic, dar aveam senzația că mai urma ceva.

— Deci... ce mai e de făcut?

— De făcut? m-a întrebat ea.

— Da. Ce telefoane mai sunt de dat, cu cine trebuie să mai iau legătura, ce pot să fac să...

— Pentru Dumnezeu, Chloe, m-am ocupat deja de toate. Doar nu crezi că puteam să-l las pe toți oamenii aceia să aștepte așa, pe-aici? Nu, nu, deja am dres dezastrul pe care l-ai făcut.

Din nou tăcere.

— Bine, păi, mulțumesc încă o dată! Mă duc în camera mea și...

— Care cameră?

— Cum adică?

A așezat ceștile în bufet și fiecare lucru unde-l era locul.

— Draga mea, părerea mea este că, dacă ești atât de convinsă că vrei să fi adult, atunci ar trebui să începi imediat. Nu ești de acord? Ieri erai așa de sigură de tine și, ca prin farmec, s-a întâmplat!

— Așaaa...? am spus, fără să am habar unde bate.

— Și ți-o spun ca de la adult la adult: cred că e timpul să părăsești cuibul.

— Vrei să mă mut? am întrebat-o, confuză.

— Da, să locuiești aici te-ar împiedica să-ți îndeplinești înaltele tale idealuri de adult. Așa că mi se pare că ar fi foarte nimerit să-ți iei zborul din această colivie.

Acestea fiind zise, și-a tras pe mâini mănușile de grădinarit, și-a pus pălăria cu boruri largi pe cap și a ieșit afară să tundă tufe de trandafiri.

Doi la unu pentru mama.

Iar loviturile s-au ținut lanț.

Partea bună a fost că bagajele mi erau pregătite pentru plecarea în luna de miere și pentru mutarea ulterioară în casa soțului meu, așa că eram gata să mă mut când mama mi-a cerut-o atât de politicos. Dar, douăzeci de minute mai târziu, când am ieșit pe ușă cu ultimul bagaj, l-am văzut pe Charles așteptându-mă exact acolo unde-l spuseseam să nu vină. Pe aleea din fața casei mele. Pardon - a mamei mele.

— N-am vorbit că te sun eu? l-am spus, trăgând valiza spre mașină.

— N-ai acceptat să te căsătorești cu mine? m-a întrebat el, dând să-mi ia valiza din mână.

— Nu ți-am zis că am nevoie de timp? am spus, trăgând valiza spre mine, apoi am deschis portiera din dreapta și am încercat să o închiesul în mașina deja burdușită.

— Chloe, iubito, hai să stăm de vorbă! Unde pleci cu toate astea?

— Nu-mi mai spune așa!

Am împins portiera cu fundul, până am reușit s-o închid.

— Mă duc la tata. Mama mi-a pus în vedere să mă mut. Nu prea e încântată de mine în acest moment.

— Îți vrea binele, mi-a spus Charles, sprijinindu-se de mașină lângă mine.

Îi simțeam pielea caldă aproape de a mea, brațul lângă al meu.

— E foarte convinsă că știe ce e mai bine pentru mine, și *tu ești foarte convins că știi ce e mai bine pentru mine*, eu însă n-am nici cea mai vagă idee. Nu știu decât că nu pot face asta, Charles, i-am spus privind-l în ochi.

— Iubi – Chloe, ai intrat în panică, atâta tot. Nu lăsa totul baltă doar pentru că te-ai enervat, a încercat el să mă convingă, luându-mă pe după talie și trăgându-mă spre el.

Mă întrebam dacă ne urmărește vreun vecin. Mama credea că fiecare dintre ei era tot timpul cocoțat pe canapea, cu binoclul la ochi și cu un castron de floricele în poală, gata să urmărească un nou episod din serialul *Ce mai face azi Chloe, fiica lui Marjorie*, și ce impact va avea asupra vieților noastre?

Chestia-i că mi-a plăcut să-i simt brațul în jurul taliei. Mi-ar fi fost ușor să-l las să mă sărute, să dreagă dezastrul pe care l-am făcut, să mă întorc la el și să reînnoțim relația. Sau să o deznoțăm?

— Charles, ești îndrăgostit de mine? l-am întrebat.

— Ce întrebare mai e și asta?

— E o întrebare importantă, nu crezi?

— E o prostie. De ce să mă întrebi așa ceva?

— Încă nu mi-ai răspuns, totuși.

A încercat să mă tragă și mai aproape, dar m-am opus.

— Sigur că te iubesc, Chloe, mi-a spus în cele din urmă, fără să se uite în ochii mei.

— Dar ești îndrăgostit de mine? am forțat eu nota.

— Tu ești îndrăgostită de mine? m-a întrebat el repede, uitându-se în ochii mei de astă dată.

Și, pentru prima dată în toată relația mea cu acest băiat de zahăr, arăta... nesigur pe el.

— Nu, nu cred că sunt, i-am răspuns simțind că-mi dau lacrimile.

Deși sunt necesare, sfârșiturile nu sunt niciodată plăcute. I-am dat brațul laoparte și m-am postat în fața lui.

Și-a trecut mâinile prin păr, și-a frecat obrații cu palmele, iar când m-a privit din nou i-am văzut hotărârea de a rezolva problema.

— Du-te la tatăl tău, relaxează-te puțin, încearcă să dormi bine la noapte și hai să vorbim mâine, OK?

— Nu, Charles, nu cred că asta...

— Toate astea se întâmplă prea repede. Trebuie să o luăm mai ușor puțin, să fim practici, să găsim cel mai bun mod de-a merge mai departe.

— Charles, nu mă ascuți. În felul ăsta n-o să..., am început, dar din nou m-a întrerupt, în timp ce se apropia de mașina lui.

— Te sun mâine-dimineață sau trec pe la tine. Da, trec să te iau și mergem la o plimbare, să mai stăm de vorbă.

— Nu vreau să mai stăm de vorbă și mâine. Mai ales dacă vei continua să...

— Bine, ne vedem dimineață, a încheiat el, urcând în mașină, iar eu am rămas acolo, făcând spume la gură.

A ieșit de pe alee, iar eu am rămas singură și frustrată.

— Nu-mi vine să cred! mi-am spus și m-am întors să urc în mașină.

Și, n timp ce urcam, am văzut mișcându-se perdelele de la camera de zi. I-am făcut cu mâna mamei – să știe c-am prins-o asupra faptului.

M-am întors la tata, am adus în casă prima valiză, am lăsat-o în camera de zi și i-am spus:

— Trebuie să plec din orașul ăsta afurisit!

A fost într-un totu de acord cu mine. Așa că a doua zi eram deja pe autostradă, îndreptându-mă spre Monterey.

Capitolul trei

Uite de-aia este tatăl meu cel mai grozav tată din lume! Fără să mă sâcâie sau să mă cicălească, mi-a pus strict întrebările necesare ca să înțeleagă de ce aveam nevoie de mai mult spațiu. Și mi-a propus pe loc o soluție minunată.

Familia tatălui meu avea o fermă în Monterey, sus pe dealuri, imediat la ieșirea din Carmel. Situată aproape la mijlocul coastei californiene, ai fi zis că e o altă lume. Nu petrecusem mult timp pe-acolo în ultimii ani, dar când bunicul a murit, proprietatea a revenit tatălui meu și surorii lui. Câțiva ani mai târziu, când a murit și mătușa Patty, ferma i-a rămas tatălui meu. Mama detesta să stea la fermă, așa că, în timp, vizitele noastre acolo s-au rărit. Era un loc frumos, dar nu mai fusese renovat de ani de zile și avea urgentă nevoie de îmbunătățiri. Avea un aspect foarte special, parcă încremenise în timp. Însă, pentru ce-mi trebuia mie atunci, avea să fie paradisul.

Și tot ca în paradis mă simțeam și în mașina care, în clipa aceea, mă conținea pe mine, bagajele mele, o sticlă de cola (*nedietetică*) de un litru jumate și trei ștrudele cu vișine pe care le cumpărasem de la un chioșc de pe marginea drumului.

Mergeam în viteză spre nord, cât mai departe de toate întrebările și discuțiile din San Diego și eram și încântată, și agitată. Nu mai locuisem niciodată singură până atunci. Pe la fermă nu mai trecusem de vreo cinci ani, iar tata nu mai dăduse pe-acolo de vreo doi.

Avea pe cineva care o supraveghea, iar din când în când mai trecea cineva să facă curățenie și un meșter care făcea reparațiile necesare. Pentru că trecuse ceva timp de când nu mai locuise nimeni acolo, tata a sunat niște oameni care să pregătească locul pentru sosirea mea, căci puteam rămâne la fermă oricât doream. Când tata mi-a propus varianta asta, mi-am dat seama cât sunt de norocoasă.

— Dacă vrei să plect la fermă, în nord, să ai mai mult spațiu, eu n-am nimic împotrivă, fetița mea. Cred că-ți va prinde bine să stai singură o vreme. Poate începe să-ți placă acolo și vei vrea să rămâi, cine știe?!

— Puțin probabil să rămân mult timp acolo. N-ar prea fi o dovadă de maturitate să plec din casa mamei ca să locuiesc în casa de vacanță a tatei, nu-i așa?

A râs.

— Nu e doar casa mea de vacanță, e și a ta.

— Frumos din partea ta, tata! Îți mulțumesc că mă lași să plec acolo pentru o vreme, i-am spus urcând la etaj, recunoscătoare pentru colacul de salvare pe care mi-l întindea.

— Casa e a ta atâta timp cât ai nevoie de ea.

— Mă scuzi? l-am întrebat de la etaj.

— Să nu uiți asta.

— Mai spun o dată, mă scuzi? m-am aplecat înainte să-l văd printre stâlpii balustradelor.

— N-am ce să-ți scuz – stai acolo oricât dorești, mi-a răspuns el.

— Ești minunat, știi asta?

— Da, de fapt, chiar știu, mi-a spus cu o sclipire în ochi.

Așa că, deși n-aveam planuri să rămân prea mult timp la fermă, ideea că puteam, dacă doream... Să ai opțiuni... e un lucru bun.

Iar să am opțiuni într-un oraș frumos și liniștit mi se părea exact ce-mi trebuia. Crescusem pe scenă. Participasem la competiții de dans, concursuri de modelling, concursuri de frumusețe tot la două săptămâni, altfel spus, învățasem de foarte devreme că orice merita făcut merita făcut în fața unui public.

În timp ce conduceam pe traseul mai lung și mai pitoresc ce mergea în paralel cu coasta Pacificului, mi-am dat seama că prea mult timp din viața mea nu făcusem decât să pozez. Pozasem la propriu, sau în mintea mea, sau jucasem un rol, sau practicasem vreo altă variantă de-a mă prezenta cât mai bine. Chiar și logodna mea a fost un eveniment public – la un meci al celor de la San Diego Padres.

— Iar în pauza până la următoarea aruncare, avem astăzi în tribune un anumit tândr care are o întrebare foarte specială pentru o tândră superbă.

Aveam locuri în loja din spatele celei de-a patra baze. Dintr-odată, mi-am văzut fața pe ecranul gigantic, tocmai după ce mușcasem dintr-un hotdog. Un hotdog care n-avea ce să caute în alimentația mea și să nu credeți că nu s-a vorbit despre chestia asta. Doamnelor, dacă vreți să vă abateți de la dietă, măcar n-o faceți într-un loc unde riscați să fiți văzute pe un ecran gigantic.

Și încă ceva, doamnelor, nu țineți nicio dietă, fir-ar ea să fie!

Revenind la amintiri.

În timp ce-mi ștergeam în pripă muștarul de pe bărbie, Charles s-a lăsat în genunchi înaintea mea – cu fața spre camera de luat vederi, desigur – și mi-a întins o binecunoscută cutiuță pentru inele de logodnă de la Tiffany.

— Oh, Doamne, ce faci? am șoptit din spatele hotdogului – ferindu-mă de camera de luat vederi, desigur.

— Ce pare că fac? Chloe, iubito, vrei să fii soția mea?

A deschis cutiuța, iar diamantul dinăuntru era atât de mare, că se vedea și din avion.

— Oau, a fost tot ce-am reușit să îngăim.

Întregul stadion începuse deja să scandeze.

Da.

Da.

Da.

— Da, am repetat eu.

Dar când Charles m-a luat în brațe, apoi m-a lăsat pe spate în felul acela romantic, pentru sărutul nelipsit din toate filmele de dragoste încă de

la începuturile timpului, nu mă puteam gândi decât că e prea mult. Prea public. Și deloc intim.

Dar era o variantă de romantism și m-am lăsat luată de val. Nu trecuse decât un an de la câștigarea titlului de Miss Golden State și fusesem cerută în căsătorie, mândrită de muștar pe bărbie, ca să vadă nu doar fanii din tribune, ci și spectatorii știrilor de seară. Într-o zi fără alte evenimente notabile!

Într-adevăr, o zi fără evenimente notabile, mi-am spus, căutând un post de radio hip-hop. Am dansat un pic pe scaun și am accelerat, nerăbdătoare să ajung într-un loc liniștit, fără nici un ecran gigantic prin apropiere.

Câteva ore mai târziu, la ultima curbă a șoselei, am văzut Montereyul întinzându-se înaintea mea. Situat într-un golf natural, orașul urma linia curbă a acestuia și continua mai departe, pe coastă. Luminile sale începuseră să scânteieze în amurg. Eram epuizată după o zi întreagă de condus și mi-era și foame. Pentru că nu voiam să mai bat o dată drumul de la ferma de pe dealuri până în centru, după ce mă instalam în casă, am tras în parcare a unui mic restaurant, strecurând mașina pe ultimul loc rămas liber.

După ce am coborât din mașină, m-am întins, simțind că-mi pârâie și trosnesc toate articulațiile într-un fel foarte plăcut. După ce mi-am prins repede părul în coadă și mi-am dat cu puțin luciu pe buze, ca să nu arăt prea obosită după drum, mi-am luat geanta și am intrat. De la ferestrele mari din față se vedea tot golful, iar pe mese și în separeuri erau aprinse lumânări elegante. Mesele și separeurile erau toate ocupate, așa că am ales să mănânc la bar, ca să nu mai aștept eliberarea unei mese. Cât m-am uitat pe meniu, am băut cu înghițituri mici dintr-o sticlă de apă minerală. Încă mai aveam de urcat niște serpentine până să ajung la fermă, ceea ce avea să se întâmple pe întuneric, așa că am renunțat la paharul de vin după care tânjeam.

Când a venit barmanul să-mi la comanda, mi-am ridicat ochii, dar privirile mi s-au întâlnit nu cu ale lui, ci cu o pereche de ochi albaștri din celălalt capăt al tejghelei. În oglinda mare din spatele barului se reflectau toți cei prezenți, inclusiv tipul cu ochii aceia așa de albaștri. Și cu păr roșcat, superb, cu doar două-trei nuanțe mai închis decât blondul arămiu. Părul Prințului Harry. Părea de necrezut, dar acest tip arăta mai bine decât Alteța Sa Regală, avea și un bronz incredibil și – ah, ia te uită!, îmi mai și zâmbea. Un zâmbet superb.

Cât timp i-am spus barmanului că vreau specialitatea zilei de pește oceanic, privirile mi-au tot fugit spre ochii aceia albaștri. Oricât m-am străduit să mă uit la bărbatul care încerca să înțeleagă din monosilabele mele ce fel de dressing vreau la salată, mă pomeneam întorcând iar ochii spre bărbatul din oglindă.

Când am reușit în sfârșit să dau comanda, acei zâmbitori ochi albaștri dispăruseră. Ceea ce era bine, pentru că nu era momentul să-mi fac ochi dulci cu nimeni. Aveam o mașină plină de valize pline cu hainele pentru luna de miere, iar pe deget un inel de logodnă cât un ou de prepeliță.

Ia stai! De ce mai purtam încă inelul de logodnă?

L-am privit împietrită ca de fiecare dată când mă uitam la el. Tot ce pot spune despre el e că ar fi impresionat-o până și pe J. Lo. De fiecare dată când îl tachinam pe Charles pe chestia mărimii inelului, îmi spunea că e un ghiul pentru iubita lui. Bleah! Tipul chiar așa-i zicea: *ghiul*!

Oare încerca să supracompenseze pentru ceva? Preferam să cred că nu și că era doar un mod foarte generos și drăguț și foarte public de a arăta cât de mult îi pasă de mine. Și totuși...

O să-mi scot inelul după ce ajung acasă; nu era corect să-l mai port. Dar deocamdată eram într-un bar, undeva la peste șapte sute de kilometri distanță de cele întâmplate, iar prin cap îmi treceau gânduri despre tipul drăguț cu ochi albaștri, gânduri care aproape că mă făceau să roșesc.

Am mâncat salata, am mâncat peștele, am reușit să mănânc chiar și din prăjitura cu brânză, apoi, în cele din urmă, m-am îndesat iar în mașină.

Urmând indicațiile GPS-ului, am pornit-o pe serpentinele ce urcau dealurile și la fiecare curbă aveam o panoramă și mai bună a luminilor orașului. Tata plătise pe cineva să aprindă din luminile casei, ca să ajung fără probleme. Iar când am văzut poarta fermei, mi-am dat seama cât de larg zâmbeam. Eram atât de încântată să văd casa – pentru mine a fost întotdeauna și-n același timp foarte plăcută și confortabilă și splendidă. Am tastat codul de acces, vechile porți s-au deschis și am intrat pe aleea de pietriș.

Inițial, fusese o mică fermă de vite și, cu toate că trecuseră ani de zile de când nu se mai creșteau animale acolo, vechile pășuni și gardurile școlului rămăseseră neschimbate. Cam din zece în zece metri, când pe-o parte, când pe alta, erau stâlpi de care atârnavă felinare cu petrol, ale căror flăcări pălpâitoare luminau aleea. În anii 1960, bunicul a extins casa și a creat un superb spațiu deschis, numai bun pentru petreceri. Când am luat ultima curbă și am văzut în sfârșit casă, zâmbetul mi s-a lărgit și mai mult.

Era exact în stilul consacrat de Rat Pack*. Construită în cel mai autentic stil californian, era joasă și deschisă, avea un singur nivel, iar nenumăratele sale ferestre erau mari din podea până-n tavan. Incredibil de inovatoare la vremea aceea, ferestrele glisau pe șine, astfel că puteau fi complet deschise, creându-se un spațiu interior care era în același timp în aer liber.

Am luat geanta cu schimburile pentru noapte, am pășit pe pietrișul care scârșea sub tălpi și mi-am scos cheile. Lumina se revărsa din toate ferestrele; chiar că lăsaseră luminile aprinse pentru mine. Când am deschis ușa, m-a cuprins un val de nostalgie. Din grădina din spate se insinua în casă mireasma de pini, salvie și iasomie. Am lăsat bagajul din mână și m-am învârtit pe loc.

Nu-mi era greu să mi-l închipui pe Frank Sinatra și pe Dean Martin, prieteni la cataramă, petrecând împreună acolo. Camera de zi din stânga

* Grup informal de artiști din care au făcut parte Humphrey Bogart, Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis Jr., Joey Bishop și Peter Lawford. (N. tr.)

era mobilată cu piese modulare îmbrăcate în piele portocalie, echilibrate de o enormă masă pentru cafea, din sticlă și de forma unei bob de fasole. Velele mari cu globuri de sticlă parcă pluteau deasupra măsuțelor ovale de un roșu intens. Covorul în alb-negru, cu model diamant, bătător la ochi, era temperat de fântâna – exact, exista și o fântână! – care susura în barul încastrat în colțul încăperii. Cel mai autentic bar tiki* pe care l-ați putea vedea vreodată! Era dotat cu pahare sondă, pahare de whisky, pahare de modă veche de șampanie, în formă de bol și cu shakere metalice de diverse dimensiuni pentru cocteiluri. Le-am spus că, a doua zi, pe unul dintre ele îl voi lua și-l voi supune unui test.

La dreapta, era o sufragerie cu o masă la care puteau cina douăzeci de persoane. Ca o carapace alungită de țestoasă, pe scaunele din jurul ei pernele urmau un aranjament alternativ de turcoaz și auriu. Mult deasupra mesei atârna un candelabru care-mi amintea tot timpul de un vechi joc al copilăriei, căci din el ieșeau în toate direcțiile tije argintii care aveau la capete sfere de sticlă rubinie.

Sub picioarele mele, dușumeaua mozaică cu model în valuri se întindea până în bucătărie, unde începea pardoseala din ciment lustruit. Și unde era un perete imens de dulapuri făcute la comandă, din lemn foarte deschis la culoare, suspendate deasupra celui mai mare blat laminat de bucătărie pe care l-a văzut vreodată cineva – din generația mea, cel puțin.

Din coridor se putea intra în mai multe dormitoare, printre care și cel principal, în care urma să dorm. Iar dincolo bucătărie... Într-acolo m-am îndreptat. Ieșind pe una dintre acele imense uși de sticlă înalte până în tavan, am ajuns în cel mai splendid patio terasat, pavat cu faianță spaniolă și cu cărămidă arsă intercalate. Peste tot erau măsuțe și scaune și umbrele, toate în nuanțe de galben și auriu, așa cum vezi vara în fața gelateriilor Tastee-Freez. Dincolo de trei niveluri ornamentate cu ghivece cu măslini și lămâi urma piscina. Amplă și cu o formă neregulată, era

* Bar cu specific polinezian, care servește în principal cocteiluri pe bază de rom, precum Mai Tai sau Zombie. (N. red.)

vopsită în verde-închis, dând impresia de lagună tropicală. Am privit-o un moment, gândindu-mă să fac o baie, dar mușchii mei înțepeniți îmi spuneau altceva.

Luându-mi geanta cu lucrurile pentru noapte, m-am îndreptat spre dormitorul principal (în nuanțe de verde și roz și cu tapet cu palmieri, întocmai ca la un hotel Beverly Hills), am făcut rapid un duș (în baia în nuanțe de acvamarin și mentă, dotată cu oglinzi cu rame aurii, gen Liberace în deșert) și am căzut lată în patul cu platformă joasă (atât de obosită, că n-aș fi știut să spun ce nuanțe are).

Am zăcut în pat, simțind că mi se relaxează mușchii și ascultând zgomotele casei. În seara aceea, vântul bătea tare, șuierând prin copacii de la fereastră și spulberând frunzele căzute în patio. Era un sunet al singurătății, dar nu mă *simțeam* singură. Eram singură într-un pat străin, într-o casă pe jumătate străină dintr-un oraș pe jumătate străin, dar în corp mai simțeam încă fiorul electrizant pe care-l simțisem încă de când tata îmi propusese să vin la fermă.

Când mă întorceam pe-o parte, gândurile mi-au zburat deodată la acei ochi albaștri. Am zâmbit în întuneric și mi-am imaginat cum ar fi să ies din nou la întâlniri. Deocamdată era mult prea devreme, dar într-o bună zi avea să fie și asta o opțiune.

Și iată din nou acest cuvânt: opțiune. Lumea era plină de posibilități, iar să întâlnesc bărbați chipeși în restaurante era doar una dintre ele.

Mi-am mai permis un moment de visare la tipul cu ochi albaștri pe care-l văzusem în oglinda restaurantului, apoi am fredonat ceva ca să adorm. Sinatra, desigur.

Capitolul patru

Când m-am trezit a doua zi dimineață, am găsit nu unul, nu două, nici măcar trei, ci patru SMS-uri de la mama. Ceea ce dovedește cât de mult își dorea să nu-mi vorbească, căci detesta să trimită mesaje. Și nici nu se pricepea deloc – nu prea înțelesese conceptul comunicării prin mesaje scrise. Ca dovadă...

SMS nr. 1:

Dragă ChLOEI

SMS nr. 2:

Aflu de la taică-TĂU

CĂ AI PLECAT LA

MONTEREY. CÂT DE

matur din partea taNU

CREZI CĂ A FI ADULT

Ș-AR PUTEA SĂ NU ÎNSEMNE

SĂ STAI LA CARcasași

GRImasa părinților tăi???????%

SMS nr. 3:

Terogsa completezi un formular de schimbare de adresă la POȘTĂ
CASĂ PRIMEȘTI DIRECT CORESPONDENȚA ȘI poți chiarsă înce

plățile exersează mizeria trimițându-și singurămesele de scuză cunute-
almei CĂSĂTORIT.

SMS nr. 4:

SEMNAT: MAMA TA

Degetele ei mari erau... mari. *CAR* casa și grimasa sunt destul de sigură că însemna „casa și masa”, dar n-aș băga mâna în foc. Avea însă dreptate și chiar voiam să mă ocup de ce-mi sugera, imediat după micul-dejun. Mai puțin de faza cu casa, care era mult prea faină ca să nu mă bucur de ea. Așa că n-avea decât să facă din asta un subiect de discuție la ceai. Dar de grimasă... chiar trebuia și-mi doream să mă ocup eu însămi.

Aveam niște bani puși la păstrare de pe când participam la concursurile de frumusețe, deși nu erau mulți. Chiar și când câștigi, așa cum făcusem în ultimii câțiva ani, sunt mai mult bani pentru taxele școlare, nicidecum o grămadă de plăți în bani gheață. Dar am economisit cât am putut și, o vreme, mă puteam descurca cu ei. Știam unde bătea mama: să nu cer bani tatei. Era amuzant totuși că n-avea absolut nicio problemă să-și ceară pensia alimentară...

Tata ar fi fost mai mult decât fericit să mă ajute, dar nu despre asta era vorba. Oricum nu mă simțisem deloc comod să trec din întreținerea financiară a părinților în întreținerea financiară a soțului meu. Și nu se poate spune că n-am încercat să-mi găsesc un job de-a lungul timpului; am încercat. Dar mama și-a dorit să mă concentrez la studii, iar apoi la concursurile de frumusețe, după aceea m-am logodit. Titlul de Miss Golden State îl câștigasem înaintea ultimului an de facultate, iar după ce am absolvit, am continuat să fac voluntariat pentru organizațiile filantropice care lucrau cu câini de terapie. După ce a început planificarea nunții, n-am mai avut niciun pic de timp. Am încercat de câteva ori să deschid subiectul cu Charles, să-i spun că vreau să lucrez după căsătorie, dar nu era prea convins de idee. Așa că CV-ul meu, în afara nenumăratelor

titluri obținute și a activității mele în organizații de caritate, era foarte subțire.

Mă gândeam tot mai mult la discuția cu Lou Fiorello din ziua anterioară.

— În sfârșit suntem pregătiți să mai deschidem o filială Our Gang, am început să căutăm spațiul. Ce știm este că vrem să fie în nordul Californiei, în Santa Cruz, poate, sau Salinas, poate chiar mai departe, la San Jose.

— Excelent! I-am spus. Sunt convinsă că lumea se va bucura să vă aibă acolo. Același model de organizare ca cel de-acum?

— Da, da, cam la fel, mi-a spus Lou. E vorba, pe de-o parte, de salvarea câinilor, pe de alta, de adăpostirea și reabilitarea lor, dar, bine-nțeles, va fi și centru de adopții. Tocmai asta e ideea: să le găsim cățeilor o casă primitoare.

— Sună foarte bine. Dacă vă pot ajuta cumva, să-mi spui.

— Păi de ce crezi că ți-am trimis e-mailul acela, prințesă?

— Să fiu sinceră, nu prea știu, i-am răspuns.

— M-am gândit că poate te convingem să ni te alături și să pui un pic osul la treabă.

— Vrei să lucrez cu voi?

— La naiba, da! Îți plac câinii, te descurci bine cu pitbullii, iar ei au nevoie de un PR pozitiv. Miss America coordonează adăpostul pentru pitbullii salvați și abandonați... cât de grozav crezi c-ar da asta la știrile de la ora cinci?

— Miss Golden State, l-am corectat, mângăind în carnețel. Păi, și ce propui, mai exact?

— Avem deja banii cu care să pornim noua organizație. Mai trebuie să găsim spațiul, personalul și să instruim echipa care va lucra acolo. Ești interesată?

La naiba, da, dar era ceva care nu se lega în treaba asta...

— Lou, știi că urma să mă căsătoresc în weekendul trecut, da?

— Da.

— Și totuși îmi oferi un job pentru care ar trebui să mă mut din San Diego.

— Așa este.

— Păi și cum se împacă una cu alta?

— Am prins invitația ala drăguță pe care mi-ai trimis-o pe panoul meu de activități. Data nunții a fost ieri, nu-l așa?

— Da.

— Și cum a fost? m-a întrebat.

— Păi, nu te sun din luna de miere, dacă înțelegi ce vreau să spun, am spus strâmbându-mă.

— Aveam eu o bănuială, mi-a spus și mi-am dat ochii peste cap.

— Era frumos din partea ta să-mi fi zis și mie, i-am răspuns, iar el a chicotit.

— Păi trebuia să te lămurești tu însăși de treaba asta. Și se pare că te-ai lămurit.

— Pfff! a fost replica mea.

— Uite, trebuie să plec la Torrance, lângă Los Angeles, să văd un ring de lupte despre care am auzit. Gândește-te la ce-am vorbit. Dacă ești interesată, ne auzim în curând, bine?

— Bine, Lou. Mulțumesc că te-ai gândit la mine.

— Glumești? În mintea mea, văd deja pliantele: tu cu diadema și eșarfa, înconjurată de 40 de pitbulli. Ar fi ultimul răcnet, a adăugat el chicotind din nou, iar eu am rânjit în telefon.

— Lou, nu-mi place că visezi cu ochii deschiși la mine cu diadema pe cap, l-am tachinat, iar el a izbucnit în hohote înainte să închidă.

În ultimele câteva zile mă tot gândisem la discuția asta. Iar în drum spre Monterey, n-am putut să nu observ că orașul era situat între două dintre localitățile avute în vedere de Lou.

În timp ce mă gândeam la chestia asta, i-am trimis rapid un e-mail scurt, apoi m-am pregătit să ies să iau micul-dejun și să cumpăr alimente. După aceea poate aveam să fac o baie în piscina superbă. Până m-am pieptănat, mi-am prins părul într-un coc, m-am îmbrăcat cu o rochie

de vară și cu o jachetă de blugi și m-am machiat foarte puțin, a venit și răspunsul lui Lou.

Salutare, prințesă!

Deci vei sta o vreme prin Monterey? Frumos oraș, probabil locul ideal unde să simți că ai spațiu, zic bine?

Mi-ar plăcea mult să avem o filială Our Gang într-un astfel de oraș. Cred că prețurile terenurilor sunt destul de piperate acolo, dar merită să verificăm. Pare că îți surâde ideea, nu? E acolo un medic veterinar cu care am lucrat ani de zile, dr. Campbell. Are propria clinică în oraș, Spitalul Veterinar Campbell. Când poate, face voluntariat la noi, dar cooperează cu primăria din toată California și luptă împotriva legilor ce vizează rase anumite de câini, adoptate fără nicio bază. Am să-i spun că ești în oraș, ca să poți trece pe la el când dorești. Ar fi omul cel mai potrivit cu care să discuți, ca să ai și altă opinie despre ce avem de gând să facem. Plus că e un partener de încredere, mai ales că s-ar putea să aibă știință de terenuri disponibile în oraș pe care să le vedem:

Our Gang în Monterey? Să știi că-mi place cum gândești...

Lou

Opțiuni peste opțiuni. Mi-am luat cheile și m-am dus la mașină. Briza răcoroasă care adia dinspre ocean, pe care o simțeam chiar și acolo, sus, pe dealuri, promitea ca ziua aceea să fie una superbă. Mai ales dacă găseam și niște gogoși glazurate.

S-a dovedit că gogoșile glazurate se găsesc la Red's Donuts și că, după cum vă poate mărturisi gura mea, sunt delicioase. Mai ales cele cu glazură de sirop de arțar. Cred c-am mâncat vreo trei. Sau poate patru. Bine, recunosc. Patru și jumătate – nicio înghițitură în plus!

M-am oprit când am văzut cum îmi crește burta, apoi m-am dus la cumpărături la alimentara pe lângă care trecusem cu o seară în urmă.

M-am gândit să nu mai pornesc GPS-ul și să circul de capul meu, dar, cât ai zice pește, am reușit să mă rătăcesc. Douăzeci de minute mai târziu, am oprit într-o parcare ca să pornesc totuși GPS-ul și să ajung în sfârșit la alimentară. Încercând să-mi amintesc numele magazinului, m-am uitat în jurul meu, în speranța că-mi voi da seama unde sunt.

Și chiar acolo, în fața mea, era o clădire pe care scria Spitalul Veterinar Campbell.

Opțiuni.

Lou îmi spusese că-i va scrie un e-mail acestui domn doctor Campbell, dar cine știe când? Poate că ar fi trebuit să-mi fac totuși o programare; ar fi fost nepoliticos din partea mea să apar așa, de nicăieri...

Opțiuni.

Ei, fluturi! Am să intru! M-am uitat în oglindă, mi-am mai dat cu puțin luciu pe buze și am coborât din mașină. Parcarea unde am lăsat mașina era probabil într-o parte laterală a clădirii și abia după ce am trecut de colț mi-am dat seama cât era de enormă cea din urmă. Ferestre imense, cu imagini mari și prietenoase cu pisici și câței, plus locuri speciale de parcare pentru „urgențe veterinare”.

După ce am trecut de ușile automate, am și simțit mirosul de dezinfectant, de caramele și binecunoscutul miros de câine. Sala de așteptare, caldă și primitoare, era plină de tot soiul de adulți, copii, câini și pisici. Într-un colț, un ciobănesc german se juca cu un teckel, iar dintr-o cușcă trei pisici spuneau tuturor că era o crimă împotriva firii să se afle acolo.

Era destul de aglomerat; poate că nu fusese o idee chiar bună să intru în ziua aceea acolo. Mi-am zis că voi da telefon când mă voi întoarce...

— Te pot ajuta cu ceva? am auzit un glas cu un fermecător accent sudic care mi-a spulberat nehotărârea și m-am apropiat de recepție.

Atunci am văzut probabil cea mai bătătoare la ochi uniformă de poliester creată vreodată. De un albastru acvamarin aproape electric, era ceva pentru care Sally O'Malley' ar fi făcut orice să pună mâna pe ea.

* Personaj din filmul de animație *Horton Hears a Whol*, ecranizare după cartea cu același titlu semnată de Dr. Seuss. (N. tr.)

În creștetul capului avea un coc de cel puțin zece centimetri, în care şuvițele brunete erau răsucite frumos. Pe pleoape era dată cu un albastru tridescent – aproape de aceeași nuanță ca și uniforma. Tușe din ceea ce n-aș putea numi decât *roșu de obraz* (aș roși dacă l-aș spune fard) accentuau obrații plinuți, conducând privirea către buzele lucioase și roșii ca cireșele, arcuite într-un zâmbet primitiv. Iar pe pieptul generos... era prins un ecuson cu ștrasuri scilpitoare care arăta că o cheamă Marge.

— Bună, drăguță, îndrăznește, că nu mușc, a găngurit ea.

Dindărațul unui rând de fișete s-a auzit o voce:

— Nu-l adevărat!

— Șșșt! a ordonat ea, apoi mi-a făcut semn cu mâna să mă apropii.

Nu-l lua-n seamă, scumpo! Deci, cu ce-ți pot fi de folos?

— Păi nu am programare, dar...

— Și nici animal, a adăugat ea, aplecându-se peste tejghea ca să se asigure că nu venisem cu animalul de companie.

Nu avea mai mult de un metru cincizeci și cinci, așa că nu-i era ușor să se aplece, dar când a făcut-o, i-am putut admira cocul în toată splendoarea. Nici nu s-a clintit, nici chiar când era pe jumătate aplecată peste tejghea. S-a îndreptat și m-a privit așteptând o explicație, cu același zâmbet incredibil de prietenos.

— Nu, doamnă, nici animal. Voiam să văd dacă nu cumva doctorul Campbell este disponibil.

— Care dintre ei? Despre ce e vorba? m-a întrebat ea.

— Prietenul meu Lou mi-a spus că doctorul Campbell este persoana potrivită cu care aș putea discuta despre pitbullii. Mai precis despre salvarea lor. Poate ar fi fost mai bine să dau un telefon înainte...

— Ia stai, care Lou? Lou Fiorello? m-a întrebat ea.

— Da, Lou Fiorello mi-a spus că doctorul Campbell este persoana potrivită cu care aș putea discuta despre înființarea în zonă a unui adăpost pentru pitbullii salvați, am reușit să duc fraza la capăt, instruirea mea pentru concursurile de frumusețe simțindu-se în pronunția rară și clară a fiecărui cuvânt.

Și-n felul automat în care mi-am supt burta.

Marge a chicotit:

— Ah, da, Lou a sunat de dimineață.

A oftat visătoare, iar pe lângă tușele roșii din obraji s-a întrezărit un început de roșeață autentică. Interesant.

— Deci tu ești Chloe, da? m-a întrebat ea, iar eu am dat din cap. Lou mi-a zis că va trimite o tinerică frumușică să stea de vorbă cu domnul doctor - ca să-i afli părerea despre deschiderea unui adăpost aici în oraș?

— Da, cam așa ceva. E aici? Văd că sunteți foarte ocupați, pot veni și altă dată.

Ochii lui Marge și-au schimbat expresia, nu mai erau visători, ci concentrați la rezolvarea problemei.

— Suntem ocupați, dar știu că va fi încântat să te cunoască. Hai cu mine, draguță, și se rezolvă! Amy, vino la recepție o clipă, bine? a strigat Marge.

După ce o tânără în uniformă i-a luat locul, Marge m-a condus prin sala de așteptare, apoi pe un coridor pe care se înșirau cabinete medicale.

— Intră acolo, în cabinetul șase, și-l anunț pe doctor să vină, OK? Uite niște pliante despre viermele inimii pe care să te uiți cât aștepți; fă-te comodă, a mai gângurit, iar vocea ei te făcea să te gândești la mușchi spaniol și la pahare înalte cu limonadă.

Observasem cu coada ochiului un taburet înalt într-un colț, așa că m-am așezat, așteptându-l pe domnul doctor Campbell. Și chiar am început să citesc bibliografia indicată. Eram așa de cufundată în lectură, încât, atunci când s-a deschis ușa cabinetului, mi-au trebuit câteva clipe până să-mi dau seama cine intrase în cabinet.

Tipul cu ochi albaștri cu păr ca Prințul Harry.

Măi, să fie!

Privirea ti era aplecată asupra mapei cu fișe și grafice medicale, iar când a intrat, spunea:

— Bun, doamnă Winkle, acrie aici că amicul nostru Stanley a înghițit un fișic întreg de monede. Le-a dat deja afară pe partea cealaltă?

Când și-a ridicat ochii și m-a privit, am simțit toată forța acelor ochi albaștri, iar impactul a fost de o mie de ori mai letal decât imaginea reflectată în oglindă.

Roșcații sunt feblețea mea. Au fost dintotdeauna și vor fi mereu. Nu trebuie decât să-mi arăți un roșcat atrăgător, că-mi și crește pulsul! Iar tipul ăsta... 1,90, bronzat, nas pistriulat, păr dat pe spate, lăsându-i la vedere trăsăturile sculptate. Pomeți așa de ascuțiți că puteai tăia sticlă. Și ochii aceia care-mi făceau obișnuitul examen de trei secunde. M-am îndreptat cât am putut în scaun și mi-am mai permis două secunde ca să trec în revistă antebrațele puternice, stropite și ele cu pistru, degetele lungi și subțiri cu care ținea mapa. Oh, da, un bărbat foarte chipeș! Dar despre uniformă am apucat să spun ceva? Oh, Doamne, era îmbrăcat în uniformă bleumarin de chirurg, care-i scotea atât de magnific ochii în evidență! Mi-am încheiat examenul, apoi i-am întâlnit privirea.

— Nu sunteți doamna Winkle, mi-a spus, zâmbind din colțul gurii, apoi uitându-se în spate ca să fie sigur că a intrat unde trebuia.

Atunci i-am observat ecusonul. Dr. Lucas Campbell.

— Într-adevăr, nu sunt doamna Winkle, am spus, sărind de pe scaun și îndreptându-mă spre el.

— Evident, mi-a răspuns cu o sclipire în ochi.

Fluturi! Feblețea mea avea o sclipire în ochi!

— Sunteți domnul doctor Campbell, da? I-am întrebat, iar el a dat din cap. Eu sunt Chloe, Chloe Patterson.

— Încântat de cunoștință, Chloe, Chloe Patterson, mi-a răspuns, înclinând capul ușor derutat când mi-a strâns mâna pe care i-am întins-o.

— Cea despre care era vorba în e-mail. Lou mi-a spus să trec pe-aici, să ne cunoaștem.

— Mulțumesc, Lou! a murmurat el, strângându-mi mâna.

— Zicea că mi-ai putea da un sfat în privința stabilirii aici, în oraș.

— Te stabilești aici, în oraș? a repetat el, fără să dea drumul mâinii mele.

— Our Gang. Lou vrea să înființeze o filială undeva, în nord, și se gândea la Santa Cruz sau Salinas, iar eu l-am propus Monterey. Aseară am ajuns și eu în oraș...

— ...și ai luat masa la Spencer's Grill, m-a întrerupt el.

Încă nu-mi lăsase mâna dintr-a lui.

— Da, așa este, l-am răspuns, privindu-l cu ochi scăpărători, dar m-am adunat repede. Erai acolo? l-am întrebat, nu neapărat bătând din gene, cât clipind de vreo două ori - rapid.

Mâna mea era încă într-a sa. Ca să știți.

— Chiar eram acolo. De fapt, puteam să jur că și tu m-ai văzut. În oglindă, nu s-a lăsat el, cu un rânjel complice.

Am clipit din ochii mari, dar m-am dat de gol roșind.

— Parcă că te-am văzut, am admis și i-am văzut încântarea în ochi.

Încântarea și sclipirea. Vai de capul meu!

— Eram epuizată, am venit cu mașina tocmai din San Diego.

— Ca să deschizi o filială. Nu în Salinas sau în Santa Cruz.

— Exact. Crezi că te-aș putea bate la cap din când în când?

— Bine-nțeles, mi-a răspuns, strângându-mi mâna ferm.

Pentru că încă nu-mi lăsase mâna dintr-a lui.

— Chloe? s-a auzit de la ușă.

Alt bărbat înalt, cu păr alb și zâmbet binevoitor, îmbrăcat la costum și cravată, peste care purta halatul alb, plus un ecuson pe care scria dr. Campbell.

Confuză, am dat din cap.

— Bună, Chloe, sunt doctorul Campbell. Lou mi-a spus că s-ar putea să treci pe-aici, dar nu mă așteptam să vii atât de repede. Văd că l-ai cunoscut deja pe Lucas, fiul meu.

— Încântat să te cunosc, Chloe, a spus Lucas, dând în sfârșit drumul mâinii mele. Eu trebuie să consult un pudel care a înghițit niște monede, a mai spus, privindu-mă iar în ochi.

— Cred că doamna Winkle e în cabinetul șapte, l-a spus doctorul Campbell senior.

— Puteam să jur că Marge mi-a spus cabinetul șase, a spus Lucas, lucru confirmat o clipă mai târziu când Marge a trecut pe coridor ca o boare de parfum Jean Naté.

— Așa am zis, cabinetul șase. Ca să-l țină cineva lui Chloe de urât până venea tatăl tău, a spus ea peste umăr.

— Puteai să mă previi, Marge, l-a replicat Lucas.

La care Marge i-a răspuns:

— Și care mai era distracția?

— Unu-zero pentru Marge.

Lucas m-a privit din nou și i-am aruncat o privire complice care i-a provocat iarăși zâmbetul acela criminal.

— Hm, hm, băiete... Doamna Winkle... în cabinetul șapte, l-a îndemnat doctorul Campbell.

— Acum mă duc. Mă bucur să te cunosc, Chloe. Va trebui să-mi povestești totul despre filiala asta pe care o înființezi – sună fascinant.

Apoi a ieșit, iar eu am fost condusă în biroul doctorului Richard Campbell, unde chiar am discutat despre posibilitatea deschiderii unei filiale Our Gang în Monterey. Și, câtă vreme am stat de vorbă, nu m-am gândit deloc la cât de bine arăta fundul lui Lucas în uniformă aceea. Iar când spun „deloc”, vreau să spun că nu m-am gândit decât puțin timp.

Doctorul Campbell era o adevărată mină de informații. Colabora cu organizații de salvare a câinilor pitbull din toată California și era un om esențial pentru schimbarea legilor locale care interziceau deținerea de pitbulli. În plus, oferea îngrijiri medicale gratuite pentru unii dintre câinii scoși din ringurile de luptă – activitate preferată de oamenii foarte bolnavi la cap și cruzi.

Ideea de a deschide o filială Our Gang locală i se părea excelentă și, cum unii dintre prietenii săi apropiați ocupau funcții de autoritate

În regiune, era sigur că nu vom avea probleme ca să obținem aprobările necesare.

Am plecat din biroul lui simțind că planul prindea contur chiar sub ochii mei. Înainte să ies din clinică, m-am oprit la recepție să-mi iau la revedere de la Marge.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să-l întâlnesc pe doctorul Campbell în dimineața asta, l-am spus în timp ce ea sorta niște dosare într-un ritm amețitor.

— La care dr. Campbell te referi? m-a întrebat zâmbind șmecher.

Am ridicat din sprânceană.

— Tatăl, desigur.

— Și fiul, nu? m-a întrebat, ridicând și ea din sprânceană.

Of, Doamne!

— Ești puțin cam șmecheră, nu-i așa, Marge?

— Numai puțin? a întrebat ea, iar eu am izbucnit în râs.

Femeia asta era o figură!

— Lou mi-a zis că abia te-ai mutat aici din San Diego.

Oau! A schimbat subiectul.

— Păi, n-aș spune chiar că m-am mutat. Mai degrabă că am venit în vizită.

— În vizită... de una singură? m-a întrebat ea nonșalant.

Am observat că încetinise ritmul în care sorta dosarele, totuși...

— Da, de una singură.

Am zâmbit larg. Știam încotro merge discuția și știam că nu aveam de ce să-i fac pe plac. Dar m-am bucurat că-mi scosesem inelul de logodnă în seara dinainte. Ce mai idee din partea cuiva care, în chiar acel moment, ar fi trebuit să stea la soare pe o plajă din Tahiti, împreună cu proaspătul ei soț.

— Excelentă sincronizare! Și Lucas tocmai s-a întors în oraș. A fost plecat o vreme. Dacă ai nevoie de cineva care să-ți arate împrejurimile, sunt sigură că ar fi încântat să...

— Nu, nu, nu, Marge, dă-mi voie să te opresc chiar acum!

M-am aplecat peste tejghea către chipul ei curios și am adăugat:

— Deocamdată, nu sunt interesată să mă văd cu nimeni. Abia am ajuns aici și am destule pe cap...

— Toți avem destule pe cap, dragă. Uneori e pur și simplu agreabil să te ocupi de-ale tale având în fața ochilor un exemplar superb de mascul.

A întins mâna sub scaun, de unde a scos o imensă geantă galbenă, în formă de floarea-soarelui. A pus-o pe birou și și-a scos telefonul.

— Ia uită-te aici! Asta-l Lucas la picnicul de astă-primăvară cu colegii de la clinică - așa-i că arată bine? Iar aici e în caiac - știi că-i place să facă ture cu caiacul?

— De unde să știu? Abia l-am cunoscut, am spus clătinând din cap și lăsând-o să continue, căci părea că-l face mare plăcere să-mi arate fotografii cu Lucas.

Dar, recunosc, pentru poza cu Lucas la plajă, fără cămașă, merita să o ascult tipa asta excentrică vreo câteva minute. Plus că am aflat și niște lucruri interesante. Ca să știți, Lucas a început să lucreze pentru spitalul familiei sale imediat după ce a terminat facultatea, fiind a treia generație de medici veterinari. Și chiar îi place mult să facă ture cu caiacul, așa să știți, îi place oceanul, în general. Ultimele trei luni și le-a petrecut în Guatemala, muncind pentru Veterinari fără Frontiere. Așa se explica pielea sa bronzată.

În sfârșit, după ce ne-am salutat zgomotos și am promis să mai trec pe-acolo, am șters-o. Înainte să ies, l-am zărit pe Lucas traversând holul cu un pudel ce arăta foarte ușurat. I-am făcut cu mâna, mi-a făcut și el și m-am pomenit deodată mergând cam țănoșă spre ușa principală.

Întoarsă în mașină, am găsit adresa magazinului spre care pornisem încă de dimineață, am făcut cumpărăturile și am pornit spre casă. Când am intrat pe alee și am parcat în spatele casei, am privit pășunile, copacii și întreaga întindere până la orizont... și brusc mi-a venit o idee foarte bună despre locul unde s-ar fi putut deschide filiala Our Gang Monterey.

Mai rămânea să-l conving pe tata.

Capitolul cinci

Următoarele trei zile le-am petrecut lenevind pe marginea piscinei, ascultând melodii triste, făcând băi lungi și fierbinți, bănd vin și mâncând ciocolată. M-am străduit să-mi pară rău după relația din care abia ieșisem, gândindu-mă că ar trebui să sufăr pentru tulburarea emoțională pe care i-am provocat-o lui Charles. Că ar trebui să plâng și să mă vait pentru iubirea pierdută, pentru vremurile bune și mai puțin bune, pentru bobotele de râs și de plâns... Fără succes!

Știam ce-mi doresc cu adevărat să fac; ideea mi-a încolțit în minte din clipa în care tata mi-a pus la dispoziție casa din Monterey. Așa că, după trei zile de tristețe autoimpusă, l-am sunat pe tata și i-am prezentat ideea de a folosi o parte din teren pentru filiala Our Gang. Tata știa de Lou, căci îi vorbisem despre organizația lui imediat după ce aflasem de ea. Și despre cât de tare mă înfuria faptul că mama nu mă lăsa să mă implic. Iar când am adus vorba de Our Gang, a știut imediat despre ce era vorba. I s-a părut o idee bună să lucrez cu Lou, iar eu eram destul de sigură că asta-mi doresc. Dar când am discutat despre folosirea terenului, n-a mai fost 100% convins de idee.

— Bun, mai spune-mi o dată ce presupune asta, mi-a spus la telefon în seara în care am deschis discuția.

Nu aveam nici eu prea multe informații, pentru că n-am vrut să-i propun lui Lou varianta asta până nu știam dacă tata era dispus să-i dea o șansă. Iar tata s-a arătat precaut.

— Adică vei trăi printre 40 de pitbulli?

Am zămbit, știind că acum îi stărnisem interesul. Am aruncat o mână de ciuperci în wokul în care pregăteam cina.

— Mă gândeam că am putea folosi terenul din spatele șopronului, acela unde și-a făcut bunicul grădina de legume. Căinii i-am putea găzdui chiar în șopron - acolo e loc destul și pentru cuști individuale, și pentru spațiul de dresaj. L-am putea face foarte primitiv.

— Dar tu te-ai simți confortabil pe lângă toți câinii ăia?

— Sigur că da. Știi că-mi place să lucrez cu animale.

— Și te pricepi de minune la asta, nu încape îndoielă. Dar, scumpa mea, să lucrezi cu Golden Retrieveri într-un azil de bătrâni este cu totul altceva decât reabilitarea unor câini care provin din niște locuri foarte violente. Ești pregătită pentru așa ceva? Sau ești măcar instruită?

— Încă nu. Aș lucra cu Lou ca să învăț mai multe despre dresaj și despre gestionarea câinilor din rase mari. Și-apoi, cineva cu care Lou a lucrat în Long Beach ar veni să se stabilească aici, așa că practic aș fi înconjurată de oameni care știu mai multe decât mine. Nu mi-ai spus tu tot timpul că e bine să lucrezi cu oameni mai deștepți decât tine, căci așa devii și tu mai deștept?

— Bine punctat, fetița mea, mi-a spus el chicotind. Se pare că rămâi în Monterey, nu?

Întrebarea de un milion de dolari. Am tras adânc aer în piept, am stins focul sub wok și am ieșit în patio, așezându-mă pe unul dintre giganticele scaune de grădină, cu tapițerie de plastic decorată cu margarete.

— Îmi dau seama că, probabil, asta-i o reacție necugetată după ce le-am făcut tuturor acolo, inclusiv ție, care ai cheltuit atât de mulți bani ca să-mi organizezi nunta perfectă.

M-am crispat, amintindu-mi că văzusem o factură pe care Charles o lăsase tatei să o plătească. Zerouri după zerouri.

— Dar îmi dau seama și că trebuie să fac ceva total diferit de ce-am făcut înainte, să încerc să duc o cu totul altă viață decât până acum. Iar asta chiar ar fi ceva diferit!

Și dificil! Nu-mi făceam iluzii, nu credeam că va fi floare la ureche, sau că nu fac decât să deschid un magazin pentru animale de companie.

Urma să muncim din greu, și fizic, și emoțional. Te afectează să vezi cât de vătămăte sunt unele dintre aceste animale. Dar eram convinsă că aveam nevoie de asta. Aveam nevoie de o provocare. Aveam nevoie să pun osul la treabă.

— Tati, am o propunere. Dacă ai puțin timp, de ce nu te repezi până aici? Îi spun și lui Lou să vină și să discutăm, să vedem dacă ești interesat să te implici în asta. La urma urmelor, e casa ta și trebuie să fii întru totul de acord. Iar dacă ne lese, insist să-ți plătesc chiria. S-ar putea să nu fie mult la început, dar ți-aș putea plăti ceva.

— La naiba, Chloe, ai spus-o chiar tu – nu trec niciodată pe-acolo; casa stă goală cincizeci și una de săptămâni pe an. Ar fi fain să fie din nou activitate pe-acolo. Mă deranjează gândul că tot terenul ăla stă degeaba, a spus el meditativ.

În minte, parcă îl vedeam stând la biroul lui, frecându-și bărbia și privind în gol.

— Vrei să spui că te mai gândești? l-am întrebat și aproape că-l vedeam dând din cap.

— Sună-l pe amicul tău Lou. Dacă poate să meargă acolo într-un weekend, atunci vin și eu. Și rămâne de văzut, mi-a răspuns.

Am sărit în sus de bucurie. *Dal*

M-am reintors la soteul meu și la paharul de rozé răcit exact cât trebuia, savurându-le pe ambele împreună cu o excelentă garnitură de opțiuni.

Opțiunile acelea au devenit realitate o săptămână mai târziu, când tata și Lou au bătut palma și au căzut de acord că acesta este locul unde va prinde rădăcini Our Gang Nord. Mă gândeam că vor fi necesare mai multe întâlniri și runde de negocieri, dar când Lou i-a arătat tatei fotografii și filmulețe cu câinii în momentul salvării și când au fost adoptați pe viață de stăpâni iubitori, tuturor ne-au dat lacrimile.

N-a fost nevoie de mai mult. Lou mi-a oferit postul de director de operațiuni, pe care l-am acceptat, și deodată m-am trezit în miezul lucrurilor. Aveam un salariu, aveam o funcție, ba chiar și cărți de vizită! Iar din fondurile alocate pentru închirierea terenului urma să i se plătească tatei

o chirie lunară. Așadar, l-am făcut tatei rost de niște venituri – nu eram un atârname. Și aveam cărți de vizită!

Nu știam cum anume să-l dau mamei vestea, dar asta era o discuție pe care o puteam amâna câteva zile. De când ajunsese în Monterey, comunicarea cu mama se redusese la câteva telefoane scurte și concise, plus o rundă de SMS-uri epuizante.

SMS nr. 1:

Dragă Chloe,

SMS nr 2:

Mi-am luat libertatea de a

trimite ÎNAPOI TOATE

DARURILE DE NUNTĂ,

MAJORITATEA ERAU

UNICATE DE LA

Saksașa că am reușit ...

Să mă ocup de asta foarte eficient!!!!

SMS nr. 3:

Mi-a spus taică-tău că

rămâi în Monterey

pe termen nedeterminat, deși

nu înțeleg de ceNU

MI-AI SPUS ASTA CHIAR TU

SMS nr. 4:

Cu toată căutarea asta de sine

nu uita că te-ai angajat să ții

un discurs la conferința Miss Golden STATUIE,

pe 30. Nu mi-ar plăcea să trebulască

să le spun că ai anulat participarea

pentru că n-ai reușit să TEREĞĂSEȘTI sau

mai știu eu ce FACI tu PE-ACOLO*%

Ce făceam eu aici înalta într-un ritm destul de rapid. Muncitorii angajați de Lou au început să niveleze terenul din spatele șopronului, care urma să fie zona principală în care aveau să fie concentrați câinii. Așa cum sperasem, am reușit să transformăm șopronul în adăpost pentru câini. Țărcurile câinilor aveau să fie dispuse în șiruri, iar pentru câinii care-ar fi avut nevoie de ceva mai multă izolare urma să facem un șir separat de cuști. Câinii abia scoși din ringurile de luptă sunt, în cel mai bun caz, instabili și este vital pentru reabilitarea lor să fie ținuți departe de alți câini și să fie introduși în grup încetul cu încetul.

O zonă de dresaj a fost construită rapid și era dotată cu un traseu cu obstacole și cu piscină pentru joacă. Muncitorii au îngrădit o pășune întreagă, unde câinii puteau alerga liberi. O magazie veche a fost izolată și transformată în zonă de adopții, cu foarte mult spațiu unde potențialele familii adoptive puteau să-și cunoască noul cățeluș. O altă magazie era perfect amplasată pentru a fi folosită ca depozit pentru hrana, jucăriile de ros și culcușurile de care aveam nevoie, cele mai multe donate, uneori de magazine, alteori de persoane particulare. Când te uiți prin casă, găsești atât de multe chestii nefolosite care ar putea fi utile altcuiva. Cuvertura veche de 20 de ani care ocupă spațiu în șifonier degeaba ar fi un adevărat paradis pentru niște lăbuțe care n-au călcat niciodată pe altceva decât pe beton. Găleata plină de mingi din garaj, pe care o ai de când luai lecții de tenis, este exact ce le trebuie adăposturilor pentru câini și ar fi folosită imediat.

Doctorul Campbell senior ne-a fost de foarte mare ajutor. A obținut aprobările necesare mai repede decât am fi reușit noi, astfel că puteam deschide adăpostul imediat ce-am fi terminat amenajarea lui. Și, dată fiind reputația sa în comunitate, orice localnic care avea ceva de cârtit împotriva adăpostului de pitbulli era imediat convins să-și schimbe poziția după ce-l auzea pe doctorul Campbell vorbind cu elocință despre aceste animale greșit percepute.

Pe măsură ce lucrurile începeau să prindă formă, am realizat că mă gândeam tot mai puțin la viața pe care o lăsasem în urmă în San Diego și din ce în ce mai mult la viața pe care mi-o construiam aici, în Monterey.

Într-o după-amiază, pe când dădeam cu var boxele pentru muls din popron, am văzut că în fața casei oprește o camionetă inscripționată pe lateral cu sigla Spitalului Veterinar Campbell. Doctorul Campbell îmi spusese că urma să treacă, după ce-și termina programul, să lase câteva donații. Ștergându-mi mâinile de var pe blugi, am ieșit pe alee și am văzut că cel sosit nu era tatăl, ci fiul. Mi-am trecut rapid mâna prin păr, dându-mi seama prea târziu că astfel mi-am făcut niște dungi albe ca ale sconsului Pepé Le Pew. Eh, asta e!

Când Lucas a coborât din camionetă, am văzut că era îmbrăcat în blugi și cămașă neagră, băgată în betelia pantalonilor. (Doamne, ai milă!)

— Salut! Credeam că tatăl tău va trece pe-aici, i-am spus ieșindu-i în întâmpinare.

— Ești dezamăgită că nu e el? a glumit.

S-a postat în fața mea și, cum soarele îi bătea din spate, părul lui părea o aură în jurul capului. Mi-am mușcat buzele ca să nu mă trezesc că-i spun ce-mi trecea prin cap.

— Sunt surprinsă, atât, am spus înclinând capul ca să mă pot uita iar la aura lui. Ce mai faci?

— Bine, bine. Tu?

— Prinsă cu treabă. Ceea ce-mi face bine.

— S-ar părea că lucrurile merg bine pe-aici. Când mi-a spus tata că vine să aducă donații, m-am oferit să vin eu ca să... văd locul.

A zâmbit.

— Oh, pun pariu că Marge a fost încântată.

Am râs.

— Bine-nțeles, a recunoscut el. Hai, aștept să-mi faci turul.

— Ce tur?

— Păi, am cărat optsprezece saci de Dog Chow pentru tine. Cred că măcar atâta poți face, să-mi arăți ce-i pe-aici.

— I-ai cărat cu mașina - nu i-ai dus în spinare, l-am tachinat.

— I-am încercat cu spinarea. Asta nu se pune? m-a întrebat el, arătându-mi mâinile.

Erau aspre. Și păreau puternice.

— Bătăturile alea sunt de la caiac?

— Mai mult de la turele pe placă. De unde știi că fac caiac?

— Mi-a spus agenta ta.

Mi-am dat ochii peste cap și am adăugat:

— Mi-a arătat chiar și poze.

— Femele bătrână și nebună, a râs el afectuos.

Deși în ultimele două săptămâni trecusem de două ori pe la clinică, nu-l văzusem niciodată pe Lucas, dar Marge își făcuse o datorie din a-mi arăta și mai multe fotografii cu el.

Ce-i drept, nu m-am opus.

— Și, vrei să-ți fac turul? l-am întrebat.

— Dar să nu-mi pui bidineaua în mână, m-a tachinat el, prinzând în degete o şuviță din părul meu mănjit de var.

M-am înfiorat plăcut.

— De unde începem? m-a întrebat, privind spre deal. De-acolo?

— Amice, eu sunt ghidul! Începem de unde zic eu.

I-am întors spatele și am luat-o spre deal:

— Și-ncepem de pe deal.

L-am auzit chicotind în spatele meu. Mi-am pus șoldurile la treabă. Hlizeala lui părea deodată mai disperată, așa că a fost rândul meu să chicotesc.

Pe măsură ce i-am făcut turul, i-am arătat ce era gata și ce nu. Câțiva dintre voluntarii lui Lou urmau să vină peste o săptămână să ne ajute cu ultimele detalii, instalarea biroului și altele asemenea. Fiindcă eram o filială, nu aveam decât să copiem ce funcționa bine în Long Beach, la o scară mai mică. În ultimii câțiva ani, vizitasem de mai multe ori organizația lui Lou și de fiecare dată fusesem impresionată de felul cum își conducea activitățile. Speram să copiez și asta.

Ajunși în mijlocul șopronului, i-am explicat cum urmau să fie ținuți câinii.

— În fiecare zi, vor avea parte de mult timp în aer liber și fiecare câine va avea propria cușcă cu culcuș, apă și mâncare numai pentru el. Vor avea acces într-un spațiu comun, dar cel puțin la început fiecare va avea spațiul lui propriu.

— Tata mi-a povestit ce faceți aici, dar e cu totul altceva să văd cu ochii mei. Ce-ați realizat până acum e impresionant.

— Nu doar noi. Vei fi și tu aici, l-am spus cu încredință.

— Da, voi fi?

— Da, tatăl tău ne-a oferit serviciile tale gratuite seara și în weekend.

Nu ți-a zis?

— Se pare că a omis să-mi spună și mie.

Lucas s-a rezemat de o boxă și a adăugat:

— Dar sună bine.

— Seara și în weekend? Pe gratis? Fantastic! am spus bătând din palme.

Dintr-o mișcare, s-a desprins de boxă, apropiindu-se puțin de mine.

— Da, nu e rău. Serile și weekendurile mele nu prea sunt interesante

în ultima vreme.

— Oh, nu cred! Un tip așa chipeș ca tine?

— Chipeș, zici?

— Mi-ai întins o capcană, nu-i așa? am râs, observând cât de aproape de mine ajunsese. Și-apoi, toți tipii chipeși poartă cămași negre cu dungi albe de-o vreme – e ultima modă! Sunt convinsă că n-ai avea nicio problemă să agăți gagici.

— Ce dungi albe? m-a întrebat nedumerit.

Am făcut un pas într-o parte și mi-am trecut palma pe spatele lui, apoi i-am arătat-o.

— Puteai să mă previi! a exclamat, răsucindu-se rapid de parcă ar fi vrut să-și vadă cămașa din spate.

— Care parte din „zugrăvesc boxele din șopron” n-ai înțeles-o? am râs și m-am simțit bine și-n largul meu. Nu-ți face griji, e lavabilă. Iese la spălat.

— Bine. Mă duc să descarc sacii din camionetă și te las să-ți continui treaba de după-amiază. Sau de noapte, din câte văd. De seară. Ce-o fi...

— Da, te rog să mă lași să-mi văd de seara mea, l-am tachinat și am pornit amândoi spre camionetă.

Am mers în tăcere, dar, după câteva secunde, am simțit nevoia să o curm.

— Și seriile și weekendurile mele sunt la fel de puțin interesante, să știi.

Am spus prea mult. Prea mult. Prea mult.

— Da? a spus el și am simțit că-mi ard obrazii.

Ce m-o fi făcut să spun asta? Am spus repede:

— Da, de fapt îmi place foarte mult liniștea asta. E o binevenită schimbare de ritm. Marge mi-a zis că ai lucrat pentru Veterinari fără Frontiere. Povestește-mi despre asta.

Când am ajuns la camionetă, el s-a dus în spate de unde a început să descarce saci mari de Dog Chow, iar eu l-am îndrumat către magazin. Cât a durat descărcatul, Lucas mi-a povestit despre acest program minunat. Este exact așa cum sună: organizația activează în zonele unde nu sunt medici veterinari. Identifică regiunile unde este nevoie de asistență veterinară de calitate, iar medicii își donează timpul și serviciile comunității respective. Că sunt animale de companie, sau sălbătice, sau oricum ar fi – ei au grijă de ele. Cât timp a descărcat cei 18 saci de Dog Chow, mi-a zugrăvit imaginea unui sătuc de coastă din Guatemala și a oamenilor ospitalieri pe care i-a cunoscut acolo. Mi-a povestit cum a dormit în barăci împreună cu voluntari, și de seriile în jurul focului de tabără, și de orele lungi de muncă în soarele arzător. Peste vreo două luni urma să plece din nou, în Belize, pentru alte trei luni.

— Cum ai ajuns să colaborezi cu ei? l-am întrebat când lăsa din spina-re ultimul sac.

Pentru fiecare sac pe care l-am târât eu prin curte, el a dus câte trei în cârcă. Nici măcar nu părea obosit, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce anume l-ar face să gâfâie puțin. Apoi m-am întrebat de ce eram puțin tristă că pleca pentru trei luni, când abia dacă-l cunoșteam.

— Să zicem că am avut nevoie să plec din oraș o vreme, mi-a spus și o umbră i-a întunecat puțin privirea.

— Te înțeleg perfect. Eu de-asta sunt aici. Nu mai suportam să rămân în San Diego, am spus în timp ce mă jucam cu o frunză care căzuse pe platforma camionetei sale.

Îi stărnisem curiozitatea și m-a întrebat:

— Aha, deci și tu ai o poveste? Pun pariu că nu e la fel de nasoală ca a mea!

Ei, fluturi! Acum eu eram cea curioasă.

— Of, a mea e destul de nasoală, l-am prevenit, răsucind frunza între degete.

— Dacă ți-o spun pe-a mea, mi-o spui și tu pe-a ta? m-a întrebat.

— Chiar crezi că o să-mi vărs amarul doar ca să văd dacă e pe măsura amarului tău? l-am tachinat.

— Da, în general așa se face.

O ultimă rază de soare a străbătut norii care începeau să se adune, luminându-i chipul.

— Tu primul, i-am spus și am oftat.

Când a început să povestească, umerii i s-au lăsat puțin în jos.

— Păi, foarte simplu. Un băiat cunoaște o fată, se îndrăgostesc. Sunt împreună până termină liceul și apoi în facultate. Băiatul o cere de nevastă. Fata e de acord. Băiatul și fata își fac planuri de nuntă, se mută împreună și sunt foarte, foarte fericiți – așa crede băiatul. Cu zece minute înainte de cununie, băiatul e părăsit la altar de fata care decide că nu vrea să rămână într-un oraș mic pentru tot restul vieții. Fata pleacă din biserică, își face bagajul și se mută la Los Angeles, lăsându-l pe băiat să le explice tuturor celor adunați la biserică unde naiba a dispărut mireasa lui. Băiatul știe unde s-a dus, pentru că fata a fost destul de amabilă să-i trimită un bilet infect, printr-o domnișoară de onoare și mai infectă. Băiatul aude de un post în Guatemala și profită de ocazie ca să plece dracului din oraș, departe de toți cei care-l privesc cu milă. Nu prea diferit de felul în care mă privești tu acum, deși gura căscată e ceva nou.

Am închis imediat gura.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine, am început eu, clătînând din cap neîncrezătoare. Logodnica ta te-a lăsat baltă la nuntă?

— Da.

— Oh, fluturii

— Poftim?

— Nimic, am răspuns făcând ochii mari. Continuă.

— Cam asta-l. Am fost împreună foarte mult timp; practic am crescut împreună. O cunoșteam mai bine decât oricine – cel puțin așa am crezut. Doar că... încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Când cineva în care ai încredere îți face așa ceva...

Glasul i-a pierit, plin de amărăciune.

— Știu, am îngăimat eu năucită.

— Mă rog, a spus și ochii i s-au înviorat din nou, și-am spus povestea mea. Acum...

— Vrei să o auzi pe-a mea.

— Nici nu știi cât de mult!

A zămbit.

Simțeam că inima mi-o luase la galop. Și un junghi rece în piept – cum puteam să-i spun povestea mea? Logodnica lui îi frânsese inima de față cu toată lumea, iar acum voia să audă că, în esență, și eu îi făcusem același lucru lui Charles?

Vorbind foarte strict, Charles n-a mai ajuns la altar. Și tot strict vorbind, din fericire, noi n-am simțit niciodată acea iubire pe care se părea că o avusese Lucas pentru fosta lui. Deci, tehnic vorbind, aș fi putut să-i spun și să-l fac să înțeleagă.

Totuși, acest tip minunat de cald și ridicol de binefăcut mă privea cu ochii lui pătrunzători și cu zâmbetul său pieziș și sexy și, la naiba!, voiam să prelungesc și privirea, și zâmbetul. Așa că...

— Oh, nu e o poveste la fel de interesantă. Am încheiat de curând o relație lungă, asta-l tot. De fapt, și eu am fost logodită până foarte de curând.

I-am dat înainte, accentuându-mi spusele când dându-mi părul pe spate, când ridicând din umeri. Atenuază. Atenuază. Atenuază!

— Dar nu mai sunt; s-a terminat. Așa că știu și eu cum e să ai inima frântă.

Suna ca un cântec country. Și nici măcar unul bun, sau recent, ci mai degrabă ca unul vechi și bâzâit.

— Ai fost logodită? m-a întrebat, iar empatia lui era evidentă.

— Da, dar știi...

Am început să ridic din umeri când am văzut că ridică din sprânceană observându-mi nonșalanța cu care vorbeam.

— Adică, da, am spus pe un ton sentimental, știi.

Am oftat. Apoi am clipit o dată și încă o dată.

Of, ce povești încălcite mai țesem când, pentru prima oară, exersăm prefăcătoria de a ne arăta mai dărmate de ruperea logodnei decât suntem de fapt. Hei, dar în capul meu era curată poezie!

— Deci logodna ta s-a destrămat, iar eu am fost părăsit la altar, a spus, începând să zâmbească din nou.

— Așa se pare, i-am cântat în strună.

— Deci amândoi suntem demni de milă, a spus privindu-mă în ochi exact trei secunde.

Apoi am izbucnit amândoi într-un râs nebun – eu fiindcă, deocamdată, reușisem să evit acest teren minat.

Am început să ne liniștim, în timp ce împrejurul nostru se lăsa seara. Aerul era răcoros și plin de rumoarea naturii. Greieri, păsări care se întorceau la cuib, câțiva bondari care făceau ultimul rond în căutarea mierii.

— Vrei să auzi ceva ciudat? m-a întrebat Lucas, înghiontindu-mă ușor cu umărul.

— Întotdeauna.

— Semenii cu ea.

— Care ea?

— Logodnica mea. Fosta mea logodnică.

— Oh, fluturi, pe bune? am spus, acoperindu-mi fața cu palmele.

A râs și mi-a luat mâinile, așezându-mi-le la loc în poală.

— Care-i faza cu „fluturii”?

— Hm? am întrebat, nefiind atentă la cuvintele lui, căci mâinile lui tocmai îmi atinseseră pielea – ceva ce pielea mea se pare că agreea enorm, căci se înfiorase toată.

— Tocmai ai spus „oh, fluturi, pe bune” și mai devreme, când ai scăpat un sac de mâncare pentru câini, sunt sigur c-ai spus „flutura-te-aș”. Deci... ce-l cu fluturii ăștia?

— A, da, pâi e o reminiscență de la mama. O doamnă nu înjură nicio dată, știți. Pur și simplu, așa ceva nu se face, i-am răspuns, modulându-mi vocea pe note mai acute și mai stilate.

— Aha, deci „fluturi” înseamnă... a spus el fără să mai continue.

— Da, „fluturi” înseamnă... am spus ca un ecou.

— Și în ce împrejurări ai spune chiar cuvântul acela? m-a întrebat, privindu-mă provocator cu ochii săi albaștri.

— Ar trebui să fiu destul de enervată, am recunoscut, conștientă de fiecare punct de contact dintre noi, acolo unde partea dreaptă a corpului meu era lipită de partea stângă a corpului lui.

Coapsă, da. Șold, îhî. Cot? La naiba, dai

— Și zici că semăn cu fosta?

Tocmai am aruncat o găleată virtuală de apă peste amândoi.

— O, da, un pic. Același păr lung și blond, aceiași ochi verzi, tu ești un pic mai înaltă și mai slabă decât ea.

— Hm. Atunci mă surprinde că Marge a încercat să ne combine.

— Știu, nici că putea fi mai evident, nu? În fiecare dimineață când ajung la cabinet, mă pune la curent cu ce faceți voi aici, și cât ești tu de drăguță, și se miră că nu te-a invitat nimeni să-ți arate orașul. Iar următoarea informare se întâmplă în jurul prânzului.

— Of, Doamne, mă simt atât de prost, am murmurat, lăsându-mă pe spate pe platforma camionetei.

Fața lui a apărut deasupra mea.

— N-ai de ce; așa face cu toată lumea. Doar că eu n-am fost în colimatorul ei până acum.

— Dacă ar ști că tocmai ce-am ru... că eu și logodnicul meu tocmai ne-am despărțit, nu cred că s-ar mai grăbi să ne combine, am spus, trecându-mi mâna prin păr. Să combine doi oameni abia ieșiți din alte relații nu-i o idee bună.

— Da, ar fi o idee foarte proastă să ne consolăm unul pe altul.

A chicotit încetișor, iar eu l-am privit printre degete.

— Chiar *este* o idee proastă. Motiv pentru care tu și cu mine, Domnule Ochi-Albaștri, n-o s-o lăsăm pe Marge la butoane.

M-am forțat să mă ridic, dându-mi la o parte părul cu vopsea în-
tărită în el, și am adăugat:

— Ar fi o greșeală de proporții legendare. Mai ales dacă ai începe să
te-ntâlnești cu altă tipă care arată exact ca fata care abia ce te-a...

— Fluturat?

— Da. Ce-ar mai bârbi toată lumea, îți dai seama?

— Pun pariu că tu nu ești deloc ca ea. Doar dacă ai participat și tu
la concursuri de frumusețe. Asta *chiar* ar fi superaiurea, a spus râzând.

Brusc s-a făcut liniște. L-am privit cu ochi mari și o expresie de
vinovăție.

S-a încruntat.

În loc de răspuns, am ridicat mâna și-am salutat ca o adevărată regină
a frumuseții.

— Cel? Nu se poate... a oftat îngrozit.

L-am bătut ușor peste obraz.

— Bietul băiat!

În clipa următoare s-a lăsat pe spate pe platforma camionetei, ge-
mând. Și imediat după aceea a izbucnit într-un hohot de râs. Ceea ce m-a
făcut și pe mine să râd. Doi prieteni, care nu se consolau unul pe celălalt,
râzând ca nebunii sub luna nouă.

Capitolul șase

— Chloe, ce mult mă bucur să te aud – chiar mă întrebam ce mai faci!
a spus Clark.

— Toate bune și frumoase. Îmi pare rău că n-am apucat să ne vedem mai mult când ai venit pentru nuntă.

— Nicio problemă, aveai multe pe cap atunci. Ce mai e prin San Diego?

— Bănuiesc că e totul bine, dar acum sunt în Monterey. M-am mutat aici, de fapt.

— Sfinte Sisoe!

Aproape că-l auzeam cum procesează informația. Câteva clipe mai târziu a spus:

— Bun, dar spune-mi cum s-a întâmplat treaba asta.

De vărul meu mă despărteau doar câteva luni și în copilărie am fost frați de cruce. Când eram mică îmi petreceam vara în Mendocino cu familia lui – asta până când mama a simțit chemarea concursurilor de frumusețe și am început să ne petrecem verile umblând de colo-colo, prin California, ca să mă înscrie la toate concursurile posibile și imposibile. Cu timpul, eu și Clark ne-am cam înstrăinat, dar o reuniune de familie din timpul ultimului an de liceu ne-a readus împreună și ne-a reapropiat. Fiind amândoi singuri la părinți, am fost lipsiți de legătura aceea specială dintre frați, astfel că am devenit frați onorifici unul pentru celălalt.

Cu câteva săptămâni înainte de nuntă, l-am făcut o vizită și am dat glas unora dintre temerile mele, pe care până atunci le ignorasem ca fiind niște anxietăți firești. Clark m-a ascultat – mereu a fost un bun ascultător. Și chiar dacă atunci încă mai eram convinsă că trebuie să mă căsătoresc, el a fost unul dintre puținii care a înțeles de ce n-am putut merge până la capăt.

Tot atunci am cunoscut-o și pe Vivian, sau Viv, cum îi plăcea ei să i se spună. Mare figură! Cam necizelată, dar părea să fie persoana potrivită pentru Clark cel serios și cam rigid. Se pare că seara de după plecarea mea din Mendocino a fost seara decisivă pentru ei – de-atunci sunt împreună. Din câte spune Clark, ea e languroasă ca o pisică. Și deja locuiesc împreună. Îmi amintesc că m-a sunat să-mi spună.

— Stai puțin, ce? Vă mutați împreună? am întrebat incredulă. Dar m-au trecut nici măcar... Fluturii!, chiar sunt varză la matematică. N-a trecut prea mult timp.

— Așa-i, dar de fapt asta-i foarte bine.

— Dacă ești sigur că asta vrei, l-am avertizat eu, căci nu doream să ajungă cu inima frântă.

Vărul meu e un tip bun, blând și foarte de modă veche când vine vorba de iubire. Mai puțin la faza cu „trăitul în păcat”.

— Chlo, m-ai văzut pe mine vreodată să fac ceva impulsiv?

— Nu, chiar niciodată.

— Exact de-asta o fac acum – așa că bucură-te pentru mine și-atât.

A răs, iar entuziasmul din glasul lui m-a convins. Chiar părea fericit. Acum îmi spunea:

— Învățăm să punem murături! Vivian încearcă să înțeleagă cum să urmeze rețetele mătușă-sii Maude, mai ales celebra rețetă pentru castraveci. Bucătăria noastră e plină de castraveți și borcane și sunt convins că duhnim amândoi a oțet.

— Păi, dacă asta o face fericită..., am răs, știind cum e vărul meu.

Era genul de bărbat care ar fi făcut orice pentru femeia pe care o iubea. Chiar și să pută a dressing de salată.

— Destul despre noi, spune-mi ce faci tu în Monterey. Mă bucur să știu că ești în jumătatea mea de stat.

— Știul Trebuie să veniți în vizită să ne vedem. Îți amintești de organizația aceea din Long Beach de care ți-am vorbit? Our Gang?

L-am pus la curent cu tot ce făceam și, în timp ce-l povesteam, mi-am dat seama că făcusem foarte multe într-un timp foarte scurt. Clark era interesat de adăpost și impresionat de cât de multe lucruri reușisem deja. Era la fel de îngrijorat ca tata în privința câinilor agresivi, dar per total era încântat.

— Știi, Viv chiar zicea c-ar vrea un câine... a murmurat el.

— Imediat ce vom avea câțiva gata de adopție, te anunț.

Mă entuziasma gândul că adăpostul începea să devină real. Că era ceva al meu, ceva pentru care muncisem din greu.

Niciodată nu prea mi-am bătut capul cu ce aveam să fac când voi fi mare. Știu că e ciudat, dar totul părea atât de predeterminat. Nu e nimic în neregulă să fii soție și mamă, dacă e alegerea ta. Dar numai câteva dintre colegele mele de școală râvneau la statutul acesta. Abia așteptau să aibă copii și să întemeieze o familie. Drumul lor era drept și erau sincere cu ele însele.

Dar majoritatea celorlalte colege... Am avut întotdeauna impresia că se grăbeau să înceapă o viață de familie crezând pur și simplu că le așteaptă o viață bună. Și, credeți-mă, când ești tânără și frumoasă, sute de bărbați sunt interesați să te aibă la braț. Ba chiar și să te ia de soție. Acesta era obiectivul – și apogeul. Căsătoria nu era decât un mijloc în vederea atingerii lui.

Eu speram să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl iubesc. Iar acum, auzindu-l pe Clark cum vorbește despre Viv, i-am mulțumit din nou stelei mele norocoase că am intrat în panică în dimineața aceea și am fugit de la nuntă. Poate că într-o bună zi mi se va face și mie poftă de castraveți murați și îmi plăcea să cred că pofta asta o voi avea alături de un bărbat care ar vrea să învețe cum se pun murăturile. Charles le-ar fi

cumpărat, pur și simplu. Nu e nimic rău în asta. Dar eu îmi doream ceva un pic mai „de casă”.

La sfârșitul discuției cu Clark, am căzut de acord să-l țin la curent cu privire la un posibil câțel numai bun pentru ei, iar el a fost de acord să mă țină la curent cu aventurile lor. M-am lăsat pe spătarul scaunului din colțul unde luam micul-dejun și, cu cana de cafea în mână, m-am gândit ce aş vrea să mănânc de dimineață. În ultima vreme tot cumpărasem gogoși și nu-mi scăpase faptul că deja mă cam țineau pantalonii.

M-am dus la frigider și am început să răscolesc pe-acolo, hotărâtă să-mi fac o omletă. Abia începusem să tai ceapă, că am auzit o mașină parcând. Mă obișnuisem cu muncitorii care veneau la orice oră din dimineață, dar și duminica? Dându-mi seama că încă sunt în cămașa de noapte, mi-am strâns repede halatul pe mine, pe care m-am bucurat că-l îmbrăcasem când am văzut apărând de după colț camioneta Spitalului Veterinar Campbell. Până să mă dezmeticesc, l-am văzut pe Lucas coborând din mașină, îmbrăcat în niște blugi vechi și cu un tricou pătat de vopsea și ținând în mână o găleată cu materiale de zugrăvit.

I-am făcut cu mâna pe geamul de la bucătărie, iar el s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat prin plasa de țânțari.

Lucas a ridicat găleata.

— Mi-ai spus că ai nevoie de ajutor la zugrăvit, așa că m-am prezentat.

— Dar nici măcar n-am luat micul-dejun!

— Perfect!

A lăsat găleata jos, în curte, și a zâmbit.

— Mor de foame!

— Vai de sufletul meu! am mormăit pe sub mustață și i-am arătat ușa din față.

Mergând spre ușă, l-am văzut urmându-mă de partea cealaltă a pereților casei și fiecare fereastră îmi permitea să mai trag o dată cu ochiul la acest tip periculos de atrăgător. Am strâns și mai tare halatul pe mine și am deschis ușa.

— Bună dimineața, Consolare, a zâmbit el, pășind pe verandă. Fain! m-a complimentat pentru cămașa de noapte pe care o măsura din priviri.

Am simțit că mi se-nclătează mâna pe măciulie. Măciulia *clanței* de la ușă.

— Păi nu mă așteptam să am musafiri așa de dimineață, l-am răspuns. Și nu-mi mai spune așa. Nimeni nu consolează pe nimeni.

— Hmm, atât a spus, apoi s-a uitat dincolo de mine, în casă. Nu mă inviți înăuntru?

— Ești obișnuit să ți se facă pe plac, nu-i așa?

— Cam da, mi-a răspuns cu un zâmbet pieziș.

l-am zâmbit și eu, deși n-aș fi vrut, și l-am poftit înăuntru.

— Păi, intră. Sper că-ți place omleta.

— O ador!

M-a urmat în casă, apoi, la vederea decorațiunilor de interior în stil retro, a exclamat:

— Oau, călătorie în timp!

— Oh, da, stai să vezi bucătăria. E paradisul blaturilor din pal laminat.

Am răs, arătându-i câteva piese mai kitschoase.

— Parcă tot nu-mi vine să cred că ai venit să zugrăvești.

— Am făcut o înțelegere aseară și am de gând să-mi respect angajamentele, mi-a răspuns, venind și mai aproape. Spre deosebire de fosta mea.

— Au! am tresărit eu, simțind cum mă cuprinde dintr-odată un sentiment teribil.

— N-ar fi trebuit să spun asta! Mă face să par jalnic, nu-i așa?

— Jalnic, nu, absolut deloc, am spus, mai strângând puțin cordonul halatului. Dar poate că a fost mai bine așa. Adică, e clar că a fost un calvar, dar nu e mai bine că ai aflat înainte, și nu după nuntă? am întrebat — și întrebarea asta nu i-am pus-o doar lui Lucas.

Încercam să mă justific în fața universului, oare?

— Și frumoasă, și practică, a spus el meditativ, zâmbindu-mi. Ești mortală, știi?

Mi s-a tăiat răsuflarea când am privit printre gene mândrețea de bărbat din fața mea.

— Roșești, a șoptit el, iar eu am pornit spre bucătărie, știind că mă va urma.

— Dă-mi voie să roșesc în timp ce fac micul-dejun, l-am spus străduindu-mă să par degajată.

— Accept provocarea, a spus, intrând în bucătărie în urma mea.

— Nu e nicio provocare, deci nu poți accepta ceva ce nu ți s-a oferit, i-am spus, luând poziție după enorma masă de bucătărie.

M-am aplecat ușor în față, iar halatul mi s-a desfăcut foarte puțin.

— Mortală, a șoptit el, sprijinindu-se de cealaltă parte a mesei, cu ochii ușor înceteșafi. .

— Mă întorc la ceapa mea, bine?

— Da, a spus dintr-o suflare, iar mie mi-a scăpat un chicotit maniacal. Clătinând din cap, m-am întors spre aragaz.

— Poți să aduci untul din frigider? Pe raftul de sus, în dreapta.

— Am înțeles. Mai ai nevoie de ceva de-aici?

— Da, brânza cheddar, e în sertarul de jos.

— Brânza nu se ține în sertarul de jos.

— Ba da.

— Ba nu. Acolo se țin legumele. Brânza se ține în sertarul ăsta mic pe care scrie Lactate, a insistat el, arătându-mi-l. Dar aici... Doamne ferește, faci stocuri de budincă?

— Da. Pleacă de-acolo! am râs, trăgându-l de braț ca să-l îndepărtez de proviziile mele.

— Acuma serios, sunt convins că ai acolo toată rezerva de budincă de ciocolată din oraș. Ești genul care face provizii în caz de calamitate?

— Poftim? l-am întrebat, luând brânza cheddar și gonindu-l de lângă frigider.

— Știi tu, ca ăia care se ascund în buncăre și îngroapă conserve și arme în caz că vine apocalipsa zombie. Doar că tu te vei bate cu zombi în

budinci, a continuat el să-mi explice în timp ce-l trăgeam spre spațiul de servire a micului-dejun și-l puneam cu fermitate pe un scaun.

— Da, chiar asta e planul meu. Cum ai ghicit? I-am răspuns sec, bătând din gene. Vrei șuncă în omletă?

— Bineînțeles.

Am început să bat ouăle și să mărunțesc șunca rămasă din ziua anterioară. Am pus ceapa la călit într-un strop de unt, apoi m-am întors să-l întreb pe Lucas cum de n-avea nimic mai bun de făcut duminică dimineața decât să-mi zugrăvească șopronul. Dar el dispăruse.

— Lucas? I-am strigat, iar el a scos capul din cămară.

— Doamne sfinte, și aici ai un bax de budinci! Și șapte, nu, opt cutii de Pop-Tarts cu ciocolată!

— Gata, pân-aici! Ieși din cămara mea; ești ca râia! am strigat la el, readucându-l la masă. Nu mai râde pe seama ciocolatei mele de consolare.

— Ce ciocolată? m-a întrebat el – și pe fața lui frumoasă se citea confuzia.

Of, Doamne, am dat de dracu'!

— Ciocolata mea de consolare. Am trecut printr-o despărțire. Am tot dreptul. În plus, habar n-ai la ce regim m-a supus maică-mea ca să încap în rochia de mireasă. Bleah!

Am spart ouăle într-un castron și le-am bătut cu furie răzbunătoare.

— Ciocolata aia *mi se cuvine*!

— Te cred, mi-a răspuns, uitându-se cum torn ouăle peste ceapa călită.

— Te-aș ruga să pui suc de portocale în pahare, dar mă tem că te iei de laptele cu ciocolată, i-am spus, privindu-l de lângă aragaz.

— Pot să beau și eu?

— Lapte cu ciocolată?

— Da.

— Sigur că da.

— Atunci n-o să auzi niciun comentariu, mi-a răspuns prompt, mergând iar la frigider.

A scos și laptele cu ciocolată, și sucul de portocale, iar eu l-am făcut semn cu capul către dulapul unde țineam paharele. Câteva minute mai târziu, eram amândoi la masă, cu farfuriile și paharele pline în față. Ne-am zâmbit peste pahare și ne-am înfipt în mâncare.

— E foarte bună! mi-a spus după ce a înfulecat jumătate din omletă din două îmbucături.

— Merci!

Preț de-o clipă, am ascultat mulțumită scrâșnetele și clinchetele furculiței cu care râdea tot ce mai rămăsese în farfurie. În doar câteva săptămâni, mă obișnuisem deja cu liniștea, dar tăcerea în singurătate e diferită de tăcerea în doi. Era plăcut să aud și alte sunete de veselă decât ale mele.

— Care-i faza cu casa asta? m-a întrebat deodată și, surprinsă, mai că m-am înecat cu suc de portocale. Ești bine?

M-a bătut pe spate să-mi revin.

— Scuze, a intrat pe partea greșită. Ce vrei să spui?

— Păi, ogeacul ăsta bizar! Și toate brizbrizurile astea. Mi se pare c-ar trebui să-ți vorbesc ca în anii '50.

— A, da. Păi nu e după gustul meu, dacă asta vrei să știi.

— Glumești, nu? Casa asta e superbă! a adăugat cu atâta entuziasm, încât am zâmbit din nou, involuntar.

Zâmbeam cam mult când îl aveam pe tipul ăsta în preajmă.

— Merci, e casa tatei. E a familiei noastre de ani de zile, dar venim rareori aici. Așa se explică decorul foarte demodat.

— Iar acum e sediul unui adăpost pentru pitbulli. Foarte tare!

— Da. Nu-l deloc cum mă așteptam să fie când am venit aici. Nu voiam decât să iau o pauză. Și sunt foarte norocoasă că am avut aici terenul necesar pentru asta.

— Asta făceai în San Diego? Ca ocupație, vreau să spun.

A fost momentul în care mi-am plecat ochii în farfurie.

— Nu chiar.

— Dar ce făceai?

— Până acum n-am avut un job plătit. Nu m-am priceput decât la un singur lucru, adică să câștig concursuri de frumusețe. Apoi am făcut voluntariat. Apoi m-am logodit. Și, odată căsătorită, n-aș mai fi muncit niciodată. Așa că pentru mine e un pas important ce fac acum, i-am spus repezit, lăsând furculița din mână.

De unde or fi venit toate astea? Și de ce îmi tremura bărbia?

Ah, fluturii!

— Scuză-mă, cred că ăsta-i un subiect cam sensibil pentru mine, am suspirat, tamponându-mi colțurile ochilor cu un șervețel.

— Evenimentele sunt prea recente, cred că-i normal să fii mai sensibilă. Să mă fi văzut pe mine după despărțirea de Julie. Când am ajuns în Guatemala... nu eram eu însumi, a recunoscut el, împingând farfuria din fața lui.

— Da? Ai plâns în omletă ca un bebeluș? am spus cu glas tremurat.

Glas tremurat și bărbie tremurătoare, faină combinației!

— Nu în omletă. Dar beam mai mult decât de obicei și am dat niște telefoane în miez de noapte de care nu sunt foarte mândru.

S-a aplecat spre mine și mi-a făcut semn să fac la fel.

— Uite, recunosc, într-o seară poate c-am și dat puțină apă la șoareci. Dar aveam în față o tocăniță ciudată de capră – nu omletă.

Am izbucnit în râs în șervețel, un râs urât, cu lacrimi.

— Sunt varză!

— Da, în picioarele goale și în cămașă de noapte, a adăugat șoptit, întinzând mâna să mă șteargă pe obraz. O varză de pomină!

S-a ridicat să strângă masa și a luat întâi farfuria mea.

— Bine, întâi spălăm vasele și apoi zugrăvim. Cum sună, plângăcios?

— Sună bine, am șoptit.

Am șoptit pentru că, în clipa aceea, n-aveam încredere în vocea mea. Pentru că, brusc, aș fi vrut să fac alte lucruri în loc să spăl vase și să zugrăvesc...

Făcusem mare parte din treabă cu o zi înainte, dar mai rămăseseră niște zone pe sus unde îmi era greu să ajung și pe care le lăsasem la urmă. Fiind atât de înalt, Lucas era omul potrivit. Să zugrăvească, nu să mă ia pe sus, desigur.

Cât timp am muncit, am stat de vorbă. Și am râs. În dimineața aceea, am ajuns la concluzia că Lucas Campbell nu era doar un tip simpatic și chipeș... era și un om bun. Și cu păr ca prințul Harry.

Febteau meal Ah, câtă bătaie de cap!

Am aflat că era singur la părinți, dar că avea multe rude, cele mai multe în nordul Californiei. Îi plăcea apa de când era mic și, la început, a făcut surf, dar acum, prefera ținuturile în caiac și paddleboardingul – un adevărat fanatic al plajelor. Am mai aflat că nu-și dorise niciodată altceva decât să fie veterinar și să se implice în afacerea familiei, fondată de bunicul său în anii șaiszeci. Și am mai aflat câte ceva în plus și despre fosta lui logodnică, Julie.

Ea nu fusese în circuitul concursurilor de frumusețe nici la fel de mult timp, nici la fel de frecvent ca mine și obținuse în principal titluri locale – probabil de aceea n-am întâlnit-o niciodată. A fost dintotdeauna mai interesată de actorie și asta se hotărâse să facă atunci când l-a părăsit pe Lucas și a fugit la Los Angeles. Cine l-ar lăsa vreodată pe tipul ăsta?

Cineva își pune exact aceeași întrebare despre tine de fiecare dată când se uită la Charles.

Corect!

— Și cine-a încheiat-o?

— Hm? am îngăimat eu dintr-un colț al șopronului.

Eram aproape gata și m-am așezat în fund să vopsesc plintele. Po-deauna veche fusese curățată cu jet de apă sub presiune, apoi izolată etanș împotriva prafului care pare să iasă tot timpul din structuri vechi de felul acesta. Așa, zugrăvit în alb, spațiul acela era frumos și primitiv, cu vechile grinzi traversând tavanul dintr-un capăt în altul. Doamne, pe vremea

* Sport care se practică pe plăci rigide sau gonflabile, stând în picioare, înaintarea realizându-se prin manevrarea unei singure pagaie. (N. red.)

aceea se construiau lucruri trainice! Nici acoperișul n-avea nevoie decât de niște reparații minime pentru ca nici cele mai teribile furtuni să nu-mi ude cățeli.

Era confortabil.

Și apropo de confortabil, așa stătea Lucas cocoțat pe o scară în boxa de alături și se uita de-acolo la mine, în timp ce se pregătea să atace ultimul colț. Ce colț norocos, mi-am spus în gând.

Dar, la stai, parcă m-a întrebat ceva, nu? Ah, da.

— Ce să-ncheie?

— Povestea voastră. Cât de aproape ați fost de ziua cea mare?

Mai să-mi scap pensula în găleată!

— Of, pe bune, chiar crezi că o să-ți spun asta? m-am războit la el.

Când s-a întins spre cel mai de sus căprior, i-a ieșit tricoul din pantaloni, dând la iveală o porțiune de piele bronzată. M-am lins pe buze fără să-mi dau seama, apoi m-am strâmbat simțind gustul vopselei. Bleah!

— Haide, n-am fost de acord aseară că putem să ne spunem lucrurile astea? Că facem schimb de povești triste?

— O, povestea s-a terminat, veterinar curios, i-am răspuns, făcând ultimele retușuri și trântind pensula în găleata cu vopsea. Gata!

M-am întins pe jos, simțind că mușchii spatelui, recunoscători, încep să se relaxeze.

— Perfect! Acum poți să-mi ții de urât până termin. Vorbește, femeie! a spus poruncitor în timp ce, fără nicio jenă, îl priveam muncind.

Să-i spun oare? Să ocolesc partea cu fuga de la nuntă cu doar câteva ore înainte? Puteam să încerc.

— Vrei să știi de ce ne-am despărțit, eu și logodnicul meu?

— Da.

— E complicat.

— Mi-am dat seama.

— Hmm, bine... Păi, pentru mine totul s-a redus la un presentiment pe care l-am avut. Am simțit că ceva nu se potrivește cu vreo lună înainte

de nuntă, cred că am simțit-o amândoi. Dar a devenit mai presant și mai clar abia în ultima... săptămână.

Toate bune până aici. *Nol. Pune accentul pe nol.*

— Și am știut amândoi că nu e ce trebuie.

Pfiul

Dar, ca o idioată ce sunt, am continuat.

— Totuși, el ar fi mers până la capăt. Dacă n-am fi discutat despre asta din timp, vreau să zic. El nu era îndrăgostit de mine și nici eu nu eram îndrăgostită de el, dar cred că el considera că nici nu e necesar, ca să avem o căsnicie bună.

— Și tu?

— Eu vreau totul. Vreau o iubire totală, care să mă dea pe spate, în care să simt că nu pot trăi fără celălalt, că nu pot sta lângă el fără să-mi vină să-i smulg hainele, am spus închizând ochii și zâmbind.

Când i-am deschis iar, el era chiar lângă mine.

— Nu pot să cred că ți-am spus asta!

Îmi venea să intru în pământ de jenă. Dacă m-ar fi lăsat. Mă privea intens, cercetător. Abia dacă mai puteam respira. Îi vedeam trupul încordat și vedeam că strânge pensula în pumn de i s-au albit monturile degetelor. S-a lins pe buze.

— Păi nu asta vrea toată lumea? a întrebat, începând să dea iar cu pensula.

Mi-am reluat și eu respirația normală.

— Tu și Julie așa simțeați? l-am întrebat cu glas tremurător.

S-a oprit o clipă, apoi a continuat să zugrăvească.

— Da, la un moment dat. Iar dacă mi-ai fi pus această întrebare cu o zi înainte de nuntă, probabil ți-aș fi spus că încă simțim așa. Dar de fapt...

A terminat de vopsit colțul dintr-o mișcare viguroasă, apoi a aruncat pensula în găleată și a adăugat:

— Nu mai simțeam așa. De mult.

A coborât de pe scară și, pentru o clipă, a dispărut din raza mea vizuală, apoi a venit să se așeze lângă mine. Amândoi am privit în tăcere rezultatul muncii noastre. Apoi m-a întrebat:

— Cum îl cheamă?

— Charles. Charles Preston Sappington.

— Bleah!

— Bleah? Dar nu știi absolut nimic despre el am protestat, gata să-mi sară muștarul.

— E bogat, nu-i așa? a întrebat iar, cu o expresie de cunoscător.

— Da.

— Merge la un club? Are relații? Nu-și scoate niciodată cămașa din pantaloni?

— Da. Și da, am spus, apoi am rămas o clipă pe gânduri. Da, am confirmat și ultima afirmație cu un zâmbet jenat.

— Atunci rămân la părerea mea. Bleah!

— Nu se îmbrăca niciodată altfel decât impecabil, am adăugat, iar el a clătinat serios din cap, ca și cum asta explica totul.

Am mai stat așa un pic, contemplându-ne munca.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să termin de zugrăvit. Mai ales că e duminică.

— Conform contractului, nu? mi-a replicat el. Seara și în weekend.

— Ah, da. Seara și în weekend.

O rază de soare reuși să se strecoare printr-o fereastră de sus și să ajungă în sfârșit până la noi și imediat am simțit că mă cuprinde lenea și lingoarea zilei de duminică. De parcă aș fi fost floarea-soarelui, am întors capul către soare și, pentru prima dată după mult timp, m-am simțit mulțumită. La căldură, în siguranță și total relaxată. Când am întors capul să-i împărtășesc și lui Lucas această prostioară, mi s-a părut c-ar fi fost cât se poate de firesc să mă aplec ușor și să-mi lipesc buzele de ale lui.

Aproape că am făcut-o. M-am uitat la gura lui, la buzele lui moi care-mi zâmbeau, curioase. Mi-am înclinat capul spre stânga și deja

începusem să mă apropii de... dar m-am oprit. Lucas a ridicat o sprâncenă – știa la ce mă gândisem. Îngrozită, m-am retras, scuturând din cap.

— Tocmai ai...

— Nul am ripostat, ascunzându-mi fața în palme.

— Ba sunt sigur că tocmai ai încercat...

— Nul am strigat fără să ridic ochii.

— Cred că aproape...

— Nul i-am repetat, foarte rușinată.

Și apoi mi-a luat mâinile și mi le-a dat laoparte și m-a tras spre el.

— Of, Doamne, îmi vine să intru în pământ!

— Hai, potolește-te!

A chicotit și deodată am simțit că sunt cuibărită lângă el și că-și petrece un braț în jurul meu.

— M-am tot gândit la faza asta cu „seara și în weekend”.

— Îhî, am mormăit, tot cu palmele pe față ca să nu-mi vadă obrajii învăpăiați.

— Toți prietenii mei sunt însurați, majoritatea au și copii deja și, de obicei, sunt destul de ocupați.

— Foarte bine, am rostit monoton.

— Așa că, de când m-am întors din Guatemala, am fost singur în cele mai multe seri și weekenduri. Când pot, fac ore suplimentare la spital, dar de cele mai multe ori am fost... ei bine...

— Cum? l-am întrebat trăgând cu ochiul printre degete.

Își mușca buza. Fără să-și dea seama, mă mângâia cu degetul mare pe șold. L-am lăsat să mă mângâie. Era liniștitor.

— Apatic, probabil. Eu și Julie am fost împreună atâta timp, încât aproape tot ce făceam erau chestii de cuplu. Și singur e... nu știu.

— Știu ce vrei să spui, am preluat ștafeta. Și mie-mi lipsesc unele lucruri – nu doar ce obișnuiam să fac împreună cu Charles, dar aș vrea...

— Să mai fie cineva pe-aproape?

— Da, am suspinat și m-am lipit și mai tare de el.

Mirosea atât de bine. A pin, a sare, puțin și a cremă de protecție solară. Fanatic al plajelor.

— Și mă gândeam că ne-am putea petrece puțin timp împreună. Să ieșim prin oraș, să ne plimbăm pe coastă, să facem câte ceva. Ai apucat să explorezi orașul?

— Deloc, am recunoscut. Am fost foarte ocupată! Dar asta e un lucru bun.

— E un lucru bun, dar ești într-un oraș fantastic și ar trebui să-l vizitezi.

— Seara și în weekend, da?

— Seara și în weekend. M-am plictisit de moarte și ar fi plăcut să ies din nou cu cineva.

— Doar petrecem timp împreună, da? Atât, da? l-am întrebat.

Ochii i s-au umbrat puțin.

— Da, atât.

Dar am simțit imediat o înfiorare în aer, ceva intangibil. O știam, o știa și el, dar amândoi aveam să o ignorăm. Pentru că...

— Pentru că e... e devreme... știi? am adăugat, iar el a dat din cap.

— Înțeleg, mi-a răspuns și m-a sărutat pe frunte. Chiar înțeleg.

Și am rămas așa, pe podeaua șopronului, în lumina soarelui care a trecut peste noi. Eu și feblețea mea. Cu care urma să-mi petrec serile și weekendurile.

Hm-hmm...

Capitolul șapte

Până la urmă, serile și weekendurile astea au trebuit amânate o vreme, căci am fost nevoită să plec din oraș cu treburi. Am fost câteva zile la sediul Our Gang din Long Beach, unde am lucrat cu Lou și cu echipa lui ca să învăț operațiunile de zi cu zi necesare coordonării unei astfel de organizații. Am fost uluită de fondurile necesare din donații; chiar și telefoanele date unor simpatizanți ai cauzei erau foarte multe. Noi, fiind filială, eram finanțați preponderent de organizația-mamă, dar și noi aveam responsabilitatea de a strânge fonduri, separat, în Monterey. Și deja mă gândeam nu doar la modurile în care aș fi putut obține donații, dar și la cele în care aș fi putut implica membrii comunității în plasarea animalelor – printr-un parteneriat cu echipele locale de cercetași.

Am apucat să petrec timp alături de câinii de la Our Gang Long Beach. Am învățat cum să integrez în grup câinii nou-veniți, cum să lucrez unu-la-unu cu cei salvați din gospodării mai violente și cum să abordez un câine care nu e obișnuit cu oameni care chiar sunt omenoși. Așa de multe dintre aceste animale au fost abuzate, legate în lanț și abandonate prin parcuri sau în curți pustii, *încât nu știau că era posibil să-i pese cuiva de ele.*

Dar când realizau că există cineva căruia chiar li pasă, cineva care li lasă pur și simplu să fie câini, să alerge și să se joace, ajungeau să aibă personalitatea pe care și-o dorește oricine de la un animal de companie. Deveneau prietenoși, dornici să facă pe plac și afectuoși, gata să alerge

împreună cu tine ziua întreagă și să doarmă alături de tine noaptea întreagă. Și exact asta a fost imaginea pe care am luat-o cu mine înapoi în Monterey; imaginea pe care eram hotărâtă să o prezint oricui se îndoia de motivele pentru care țineam un adăpost pentru aceste impresionante creaturi.

Când m-am întors după perioada de instruire, pluteam în sfere înalte și eram dornică să pun cât mai repede organizația pe picioare. Iar amenajările erau aproape gata. Eram uimită cât de multe lucruri fuseseră duse la bun sfârșit – eram pe ultima sută de metri. Am inspectat lucrările împreună cu șeful de șantier, verificând lista de priorități, dar nu mai erau multe de făcut.

În ziua aceea, după ce a plecat toată lumea, iar eu am ieșit în patio ca să-mi alcătuiesc propria listă de priorități, m-a sunat vărul meu, Clark. Am răspuns zâmbind.

— Ce mai faci, domnule?

— Hei, ce face verișoara mea preferată?

— Bine. Tocmai m-am întors în Monterey, ca să termin amenajările și să putem începe să primim căței. Tu ce mai faci? l-am întrebat continuând să scriu la lista mea.

Furtun pentru castroanele de apă: bifat. Rachetă de tenis pentru exercițiile cu mingi: bifat.

— Nu mare lucru. Am să-ți dau o veste.

Glasul îi era diferit, mai ascuțit, mai găuit. Am ridicat privirea de pe listă.

— Oh? am intervenit, lăsând creionul din mână.

Se întâmplase ceva.

— Ții minte că ți-am zis de murături? Că Vivian nu mai poate fără ele?

— Nu! am pufnit, punând lucrurile cap la cap.

Nu se poate, am icnit.

— Vivian e însărcinată, mi-a spus el râzând la celălalt capăt. E însărcinată! O să am un copil! Adică, ea o să aibă un copil, noi o să avem un copil! Îți vine să crezi? Hai

Nu îmi venea să cred. Erau împreună de... cât? două minute? Dar, auzindu-l pe Clark turuind fără oprire, ca o moară stricăță, entuziasmul lui a devenit atât de contagios, că m-am trezit râzând și eu împreună cu el.

— Și ne căsătorim! Adică, aveam deja inelul, nu mai era decât o chestiune de timp, dar când mi-a zis, am leșinat – îți vine să crezi?

Da, puteam crede. Odată, când eram mici, Clark a leșinat de bucurie când a plecat în excursie la Jurassic Park de la Studiourile Universal. Toți dinosaurii aceia l-au copleșit! Amintirea asta m-a făcut să zâmbesc.

Am revenit la prezent când l-am auzit spunând:

— Așa că după ce mi-am revenit, pur și simplu am cerut-o de soție, iar ea a zis da!

— Clark, respiră, dragule, respiră, am spus. Toate veștile astea sunt minunate! Sunt foarte bucuroasă pentru voi! Felicitări! Dă-mi toate amănuntele!

Și atunci mi-a povestit cu lux de amănunte în câte luni era Vivian (nu multe) și care sunt planurile lor (să se căsătorească după nașterea copilului; ea își dorea să facă o nuntă mare, acasă la ea, în Philadelphia) și că, la început, frații ei (toți cinci) aveau de gând să vină în California și să-i tragă o mamă de bătaie, asta până când i-a convins ea că era o idee foarte proastă. L-am ascultat și am râs împreună cu el. După ce am închis, m-am uitat la lista mea și mi-am dat seama că o mâzgălisem toată. Și că desenasem mai multe variante de pătuțuri, jucărele zornăitoare și o familie.

Doamne, dacă m-aș fi căsătorit, și eu puteam fi gravidă acum. Charles ar fi vrut să facem copii imediat. Și eu la fel... Chiar cred că aș fi vrut. Cel puțin, acesta era planul și fusesem întru totul de acord cu el, nu? Ia stai, îmi doream copii, nu? Ce fel de femeie nu știe sigur dacă vrea copii pe care probabil i-ar fi făcut oricum?

În timp ce mă uitam, pierdută în gânduri, peste mâzgălele mele, mi-a sunat din nou telefonul. De astă dată era veterinarul roșcat.

— Hei, l-am spus în loc de salut.

— Hei, cum a fost călătoria?

— Bine. Tocmai m-am întors. Cât timp am fost plecată, s-au făcut așa multe lucruri aici. Ar trebui să vii să vezi.

— Perfect, îmi poți arăta mâine-dimineață, când vin să te iau.

— Mâine-dimineață? am întrebat derutată.

— Da, seara și în weekend, ai uitat? Mâine încep să-ți arăt ce are mai bun de oferit Monterey-ul.

— Ce are mai bun de oferit!? Dar ce ești tu, agent de turism?

— Exact. Așa că alungă toate grijile și bucură-te de o plimbare prin Monterey, a spus pe tonul unui prezentator de publicitate.

— Doamne, mă sperii, l-am spus râzând. Și ce te gândești să facem?

— E surpriză, dar să știi că o să te uzi, așa că te rog să-ți iei costumul de baie.

— Costumul de baie?

— Sper că ai observat că am spus „te rog”. Să fie unul minuscul și, preferabil, transparent.

— Lucas!

— Glumesc. Nu glumesc! a spus sec.

— Lucas! l-am admonestat iar.

— Bine, costumul de baie e obligatoriu, să fie minuscul e opțional.

— Aham, merci, am spus, întrebându-mă ce planuri avea.

— Vin să te iau la opt. Să-ți aduci și haine de schimb.

— Da, șefu’! Misteriosule! Ești dominator și misterios, i-am mai spus.

— Și drăguț. Ai uitat de asta, m-a completat el imediat.

— Păi, nu te văd, de unde să știu că ești drăguț? l-am tachinat.

— Oh, știi că sunt, a insistat el.

Am pufnit și am închis în timp ce el încă râdea.

Zăbind, m-am lăsat în șezlong, cu ochii la cerul înstelat. De aici, de pe deal, se vedeau mii de stele, atât de limpede era cerul. După ce mi-am trecut în revistă toate costumele de baie – care, sinceră să fiu, cam toate erau minuscule –, m-am ridicat și am intrat în casă să merg la culcare. Luând cu mine lista de priorități măzgălită, am observat că în partea de jos scrisesem *Lucas*. Pe lista mea de priorități.

— Da, da, da, am murmurat.

Și zâmbeam.

— Ieșim la o tură de paddleboarding? De-asta voiai să-mi iau costumul de baie? am exclamat a doua zi dimineață când a parcat pe alee și am văzut ce avea în camionetă.

— Bună dimineața și ție, mi-a replicat, sărind din mașină.

— Scuze, bun! mi-am revenit eu, apoi am reluat întrebarea inițială.

Paddleboarding?

— Ce-l rău în asta? m-a întrebat el, ocolind camioneta prin față.

Purta boxeri de înot lungi și negri, un tricou vechi de surf și un hanorac descheiat – era gata de o zi pe ocean! Ah, și picioare lungi și bronzate! Chiar arăta superb.

— Nimic, am spus uitându-mă încă la picioarele lui, apoi mi-am ridicat – cu greu – ochii și l-am privit. Doar că n-am mai făcut asta niciodată. Credeam că ne vom petrece ziua lenevind undeva, la o piscină. Așa, ca asta de-aici... apa e caldă, băutura la discreție... am spus, apoi am înghițit greu. Și nu sunt rechini.

— Rechini? Asta te sperie? a râs el, luându-mi rucsacul și aruncându-l în spate. Ai crescut în California. Nu-mi spune că ți-e frică de rechini!

— O frică sănătoasă, da. Ca să nu mai zic că partea din apă a plăcii arată exact ca o focă apetisantă.

— Plăcile astea au peste trei metri lungime, mi-a spus el, conducându-mă spre locul din dreapta al mașinii.

— Și, ce-l cu asta?

— Câte foci au peste trei metri lungime?

— Rechinii vor crede că le-a pus Dumnezeu mâna-n cap, am murmurat în timp ce el închidea portiera.

Uitându-mă în oglinda retrovizoare, am văzut plăcile și pagaiele din spate. L-am observat și pe Lucas grăbindu-se să ajungă la locul lui, clătind din cap și zâmbind cu gura până la urechi.

— Și-apoi, apa n-o să fie rece ca gheața? l-am întrebat când s-a așezat la volan.

— Asta nu-l e problemă, bambinal mi-a răspuns, făcându-mi semn cu ambele degete mari ridicate. Avem combinezoane izolatoare.

— Ah, grozavi am spus fără vlagă și m-am tras mai spre portieră.

A început să râdă și a demarat. Nu pot spune că mi-era o frică de moarte de rechini. Majoritatea prietenilor mei din copilărie făceau surf. Și toți văzuseră una sau două înotătoare dorsale ieșind din apă, ba, din când în când, se mai și ciocniseră de vreun rechin. Și mie îmi plăcea să merg la plajă, să fac baie în ocean. Dar preferam să rămân cât mai aproape de țărm, iar prin asta vreau să spun că, atunci când intram în apă, rareori îmi trecea mai sus de talie. Însă la o tură de paddleboarding... Era clar că apa îmi va trece de talie. Iar acolo era posibil să dea târcoale rechinii. M-am înfiorat.

Până să ajungem pe plaja lui preferată, l-am privit bătând darabana pe volan, aruncându-mi câte o otheadă și zâmbindu-mi din când în când, relaxat și bucuros ca un copil.

M-am gândit că dacă nu riști, nu câștigi, iar când am parcat la Lovers Point Park, în apropiere de Pacific Grove, și am văzut plaja superbă, presărată cu chiparoși bătuți de vânt și înconjurată de coasta stâncoasă și șerpuitoare, punctată din loc în loc de piscuri înalte, mi-am dat seama că s-ar putea să-mi prindă foarte bine să încerc ceva nou. Am rămas o clipă pe loc, să inspir adânc aerul acela sărat și sănătos. Cât timp am stat lângă parbrizul coborât, inspirând și adulmecând aerul ca un dog german, Lucas a coborât din camionetă și a venit pe partea mea.

Rezemându-se de portieră, m-a privit cu atenție.

— Dacă nu vrei să faci asta, din partea mea nu-i nicio problemă. Ne plimbăm pe plajă, facem o tură cu mașina – putem face orice dorești.

M-am uitat dincolo de el – apa era superbă, ziua era superbă – și i-am spus:

— Vreau să fac asta.

— Super! Hai să ne luăm combinezoanele, mi-a răspuns, ajutându-mă să cobor din mașină.

— Dar dacă văd vreo fluturată de înotătoare, tu ești foca de sacrificiul l-am avertizat și am luat combinezonul în mână. Acum spune-mi cum mă îmbrac în chestia asta?

S-a dovedit că nu e deloc ușor să îmbraci un combinezon izolator. Trebuie să te tot sucești și să țopâi până intri în el, mai ales dacă nu ești obișnuit. Și chiar dacă nu-mi luasem cel mai minuscul costum de baie pe mine, tot mi-a luat o vreme până l-am ales. Cu picățele albe și negre și foarte strâns la spate. Semi-minuscul. Oare am văzut bine că lui Lucas i-au ieșit ochii din orbite când mi-am dat jos cămașa? Da. Și că și-a mușcat buza când mi-am scos pantalonii scurți? Da. Și că s-a străduit din răsuferință – eșuând lamentabil! – să nu se uite la sânii mei cât timp m-am sucit și-am țopăit să intru în combinezonul cauciucat și mulat ca o a doua piele? Oh, da!

Dar adevărata întrebare este: a observat oare cum am scâncit când și-a scos el tricoul? Habar n-am – căci în clipa aceea nu m-am putut uita decât la torsul său. Suplu, bronzat, pistruiat ici-colo, mai ales pe umeri, datorită anilor petrecuți pe plajă. Și-a pus combinezonul într-o clipă, trăgându-și fermoarul la spate cu lejeritatea pe care ți-o dă obișnuința. Văzând cum mă chinui să-mi trag fermoarul, s-a oferit să mă ajute, dar nu s-a grăbit deloc să mi-l închidă.

M-a ținut nemișcată, punându-și o mână pe umărul meu. Am întors capul și l-am privit printre șuvițele de păr.

— E totul în regulă acolo?

— Oh, da, m-a tachinat, fără să-i pot întâlni privirile care li alunecaseră undeva mai jos.

Asta m-a făcut să-i ard o palmă peste fund când s-a dus să ia prima placă din mașină.

Relaxat și fără grabă, mai întâi mi-a predat o minilecție pe plajă. Ca să-ți distribui egal greutatea pe placă, trebuie să ții picioarele depărtate

fără să depășească linia umerilor și aliniată cu partea superioară a corpului, nu ca atunci când faci surfing – când pui un picior în fața celuilalt. Pentru că am crescut printre surferi, asta nu-mi venea de la sine, dar voiam să fac o încercare.

Apa era rece, dar ziua era caldă și însorită, așa că era o combinație bună. Marea era calmă, aproape fără valuri, ceea ce era potrivit pentru vâslitul cu pagaia. Când apa ne-a ajuns la jumătatea coapselor, Lucas mi-a arătat cum să mă așez comod pe placă, în genunchi, și cum să țin pagaia.

— Acum, ține-o cam de la jumătatea cozilor. Dar când te ridici în picioare, apuc-o de capăt.

— De la jumătatea cozilor. Apoi de la capăt. E evident ce-ai tu de gând! am murmurat, străduindu-mă să-mi mențin echilibrul când un val ce părea foarte mic a clătinat destul de mult placa.

— Chloe, tu te gândești la pornoșaguri, eu nu vreau decât să-ți arăt cum să te ții deasupra, mi-a spus și mi-a făcut cu ochiul. Relaxează-te puțin. Dacă vei cădea, nu-i mare scofală, te sui înapoi. Iar când cazi, să cazi cât mai departe de placă, ca să nu te lovești cu fața de ea.

— Și asta ar trebui să fie relaxant? am bolborosit 30 de secunde mai târziu, când chiar am căzut de pe placă.

— După ce te prinzi care-i șmecheria, o să-ți placă, promit, mi-a spus ținând placa, să pot urca iar pe ea. Încalec-o!

— Of, mai taci! am strigat tocmai când cădeam iar în apă.

Când am reușit în sfârșit să mă pun din nou pe placă și m-am simțit suficient de stabilă, am vâslit puțin mai departe. Iar când m-am simțit suficient de confortabil încât să ridic ochii de la placă, am putut admira priveliștea.

Placa lui Lucas înainta lin pe apă, umerii săi puternici mișcându-se fără efort în timp ce vâslea chiar în fața mea. Mușchii spatelui i se reliefauseră chiar și prin combinezonul cauciucat. Părul răvășit și ciufulit de apă și de vânt, căpătase o nuanță întunecată, de mahon, așa, ud.

Dar și faleză era chiar frumoasă.

Nu după mult timp, a venit momentul să plutesc și în picioare.

— Nu uita, pune-te în mâini și în genunchi, apoi, după ce te echilibrezi, ridică-te încet, cu picioarele la mijlocul plăcii. Nu prea în spate, să nu basculeze. Vei găsi punctul potrivit, a mai spus, făcând o demonstrație de ridicat în picioare, nu de basculare.

În cazul lui părea foarte ușor.

— În mâini și genunchi... punctul potrivit... Tu mai ai un job la vreo linie fierbinte de care nu știi eu?

— Tragi de timp, mi-a spus, iar eu am dat din cap.

Am inspirat adânc și am scrutat largul mării după înotătoarele de rechini. Nu se vedea niciuna.

— Hai că poți, Chloel mi-a spus.

Era la numai un metru sau doi de mine.

Și, știți, fetelor, chiar am putut! M-am ridicat de la prima încercare. Îmi cam tremurau picioarele în timp ce mă legănam cu tot cu placă și încercam să găsesc punctul potrivit – care chiar există! Ținând strâns pagaia în mână, m-am ridicat în picioare cu mândrie.

— Foarte bine! mi-a strigat el și am început să zâmbesc... apoi am căzut imediat în apă.

Dar era în regulă, să cazi în apă face parte din jocul ăsta. M-am ridicat iar și, urmându-i instrucțiunile precise, am început să dau din pagaie. Și până să-mi dau seama ce fac, chiar pluteam pe placă! Ne-am dus mai departe și mi-a arătat cum să întorc încetișor, apoi cum să virez rapid. Lucas a căzut în apă, am căzut și eu – bine, eu am căzut de mai multe ori –, dar de fiecare dată era mai ușor și, după puțin timp, pluteam pe suprafața apei, făcând mișcări lungi și ample cu pagaia, zburând aproape.

La un moment dat, am întors capul să mă uit spre coastă și mi-am dat seama cât de departe am ajuns. Era atâta liniște acolo! Nu se auzeau mașini, autobuze ori radiouri; nu se auzea decât clipocitul apei și chirăitul câtorva pescăruși ce zburau pe deasupra noastră. La început, mi s-a părut întrucâtva înfricoșător să mă știu așa departe de uscat, dar apoi m-am uitat în stânga mea și l-am văzut pe Lucas care vâslea liniștit lângă mine, rânjind.

Apoi m-am uitat în jur cu alți ochi. Când am privit iar spre coastă, n-am mai văzut cât era de departe – ci că, de la distanța aceea, chiar puteam admira pâlcurile de chiparoși, atâncile contorsionate zimțând orizontul senin, iarba verde ca mușchiul. Era aceeași coastă unde mă aflasem cu mai puțin de jumătate de oră înainte, dar văzută de-acolo, de pe apă, era cu totul altfel. Văzută dintr-o perspectivă total diferită.

— Mulțumesc, am șoptit.

Era atâtă liniște, încât cuvintele mele au ajuns la Lucas care n-a spus decât atât:

— Cu plăcere.

Apoi m-a întrebat:

— Vrei să mergem să vedem vidrele?

Dacă vă pune cineva întrebarea asta, să spuneți „da”. Pentru că vidrele sunt cele mai *drăguțe* animale de pe fața pământului. La mică distanță de noi era un golfuluț ferit, năpădit de varec. Acolo am văzut grupuri de vidre de mare, înfășurate în alge ca să le țină pe loc în timp ce-și luau micul-dejun, plutind pe spate. Își desfăceau pe piept scoici și moluște mici pe care le mâncau tolănite pe patul de alge. Au văzut că suntem aproape, dar nu s-au deranjat să-și întrerupă festinul. Aș fi putut sta să le privesc cu orele, desfăcând cu boticul lor drăgălaș cochiliile ca să ajungă la miezul moale și delicios, toate astea în timp ce pluteau pe spate.

În cele din urmă răceala apei ne-a copleșit și, cu părere de rău, am vâslit spre țarm. Pătrunși de răcoare până-n măduva oaselor, dar absolut încântați, ne-am târât până la camionetă.

— A fost grozav! am spus exaltată, bătându-l pe spate cu entuziasm, în timp ce trăgeam prin nisip plăcile grele. Serios, când mai vrei să vii, spune-mi și te însoțesc!

— Mă bucur că ți-a plăcut atât de mult. Am fost îngrijorat că o să-ți ieși din minți când am văzut înotătoarea aia ieșind din apă.

— Ce haios ești!

Am întins mâna în spate, căutând șnurul de la fermoar.

— Foarte amuzant! am continuat.

— Bine, a spus Lucas, deschind fermoarul costumului și dezgolin-du-și torsul până imediat deasupra slipului.

— Acuma, serios. Glumești, așa-l? l-am întrebat. Râzi de mine.

— Bine, a repetat el cu o privire diabolică.

— Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

M-a trecut iar un fior, dar eram hotărâtă că nimic n-avea să-mi strice starea de bine de după tura aceea de paddleboarding. Cu excepția afurisitului de fermoar.

— Vrei să te ajut?

— Da, te rog.

Mi-am ridicat părul ud de pe ceafă ca să aibă acces la fermoar. Mi l-a desfăcut aproape de tot. Am simțit vârful policarului său cald și încrețit de apă răzuindu-mi mijlocul spatelui, imediat sub sutienul costumului de baie. M-am sustras senzației iscate de policarul cald și încrețit și m-am extras cu totul din combinezonul cauciucat, ca să mă înfășor în prosopul moale și încălzit de soare. Lucas a rânjit, și-a scos și el combinezonul și a lăsat în jos oblonul de la platforma camionetei, ca să avem unde să ne așezăm.

Stând unul lângă altul pe oblon și uitându-ne la valurile tot mai puternice care se spărgeau de țârm, Lucas a despachetat sendvișurile pe care le pregătise, iar eu am desfăcut o pungă de chipsuri cu-degetele mele încrețite. Lingându-mi buzele sărate, m-am uitat în jur după ceva de băut.

— Am răcoritoare în geanta frigorifică, a spus, arătând peste umăr.

Când am văzut-o, m-am repezit pe platforma camionetei, ceea ce a făcut să cadă prosopul de pe mine. Iar când m-am aplecat să scot sticla, am fost foarte aproape să-l lovesc cu fundul în cap.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat, uitându-mă peste umăr și observând că rânjește.

— Da, orice găsești. Dar nu-l nicio grabă. Poți să te uiți la fiecare băutură de acolo în parte. Ba chiar și de două ori, dacă vrei.

M-am întors cu o mișcare largă, ca să fiu sigură că-l lovesc în moacă cu obiectul admirației sale în timp ce mă așezam iar la locul meu.

— Poftim, l-am spus dulce, dându-i o sticlă și desfăcând capacul băuturii mele.

Am ciocnit, apoi am băut. Dimineața petrecută pe mare ne-a făcut să ne simțim foarte înfometați și am ras sendvișurile cu unt de arahide și gem, timp în care mi-a povestit despre altă plajă, nu foarte departe de locul acela, unde am fi putut merge data viitoare.

— Îți faci cam multe planuri pentru cineva care pleacă iar peste opt săptămâni, l-am tachinat, iar cuvintele mele au umbrat un pic ziua însorită pe care am petrecut-o împreună.

O parte din mine nu voia să se lase entuziasmată de planurile astea, dacă tot urma să plece. Dar, hei, nu făceam decât să ne distrăm un pic, nu? Nu ne dădeam întâlniri romantice; eram doar niște prieteni care-și petrec timpul împreună.

— Voi avea grijă ca serile și weekendurile rămase până plec să merite, bine? mi-a spus înghiontindu-mă cu umărul.

Am mestecat un chips, apoi am căscat gura și i l-am arătat. A râs în hohote de l-au auzit până și vidrele.

Restul zilei ni l-am petrecut lenevind pe plajă. A scotocit prin camionetă după un Frisbee și am alergat după el pe plajă, râzând și chiuind și spunând că nu e drept ori de câte ori discul ajungea în apă. Când în sfârșit ne-am urcat trupurile asorite în camionetă și am pornit spre casă, se făcuse aproape cinci după-amiază.

Când a parcat, l-am întrebat dacă vrea să intre un pic.

— Nu, trebuie să ajung acasă. Am de spălat niște haine, să le am curate săptămâna viitoare, mi-a spus lăsând capul pe tetieră. Asta-i unul din momentele când chiar îmi lipsește fosta.

— Se pricepea să spele rufe, ha?

— Chiar se pricepeal a exclamat el privind-mă complice. Chiar nu sunt la fel când le spăl eu, știi? Înainte nu trebuia decât să deschid dulapul și, pa!, cămășile erau acolo, curate, împachetate și aranjate la linie.

— Când locuiam cu mama, îmi spălam singură rufe. Dar Charles le ducea pe toate la curățătorie; îi plăcea să aibă cămășile călcate într-un fel anume.

— Eu port mai ales uniforma medicală.

— Așa este, am oftat, amintindu-mi cât de bine-i stătea în bleumarin.

Mi-am dres repede glasul și am adăugat:

— Oricum, spor la spălat rufe! Vorbim curând?

— Sigur că da, mi-a răspuns.

Am coborât din mașină. Aplecându-mă, i-am spus pe geam:

— A fost o zi superbă. Mulțumesc mult! A fost una din zilele mele preferate... dintotdeauna.

Chiar așa era. Fusesse perfectă. Am ridicat din umeri, încercând – din nu știu ce motiv – să atenuez importanța celor spuse.

— Merci.

— Chiar a fost o zi superbă, Chloe, a spus el dând din cap și cu privirea înfipă în ochii mei. Eu îți mulțumesc.

— Bine. Atunci... Pa!

Am făcut stânga-mprejur și am intrat în casă înainte să mai spun ceva. Dar oare ce-aș mai fi putut spune? Cum ar fi putut ziua aceea să fie și mai grozavă?

Ah, aveam o idee – marnă, și ce mai idee!

Capitolul opt

A doua zi dimineată, am plecat în oraș să rezolv ultimele acte pe care trebuia să le depun la primăria din Monterey, iar pe drumul de-ntoarcere spre casă, am trecut pe la clinica veterinară să iau niște pături pe care le colectaseră pentru mine.

Marge a ieșit țanțoșă de după recepție ca să mă învăluie într-o îmbrățișare cu parfum Jean Naté.

— Oh, dulceață, parcă nu te-aș mai fi văzut de secole! Ce-ai mai făcut? Cum a fost călătoria la Lou? V-ai întâlnit când ai fost acolo, așa-i? Ce mai face – vreau să spun cum ai călătorit? Vine și el la marea deschidere? Lou, adică?

— Văd că ești la curent cu drumurile mele recente. Ce drăguț din partea ta că m-ai întrebat, am tachinat-o eu, aruncându-i o privire complice. Și da, vine și el la marea deschidere.

— Vai, ce bine, foarte bine, da! O să am grijă să fac mai mult din celebra mea fasole la cuptor. Ai auzit de rețeta mea de fasole la cuptor? Acasă, în Savannah, toată lumea se dă în vânt după ea, iar aici toată lumea mă roagă s-o prepar când mergem la picnic sau în drumeții sau altele asemenea. Ai să vezi când am s-aduc... numai despre ea va vorbi toată lumea, a ciripit Marge.

Lucas a intrat pe ușa din față cu un rucsac pe umăr și o cană de cafea în mână.

— Hei, Chloe, mi s-a părut mie că-ți văd mașina, mi-a spus zâmbind și oprindu-se la doar câțiva centimetri de mine. 'Neața, Marge!

— Hei, Lucas, cum merge treaba? l-am întrebat, întorcând ușor capul ca să-l privesc, adică în sus.

Fluturi, dar chiar era înalt! Chestia asta mă surprindea ori de câte ori ne întâlneam.

— Văd că ai apucat să-ți speli uniforma pentru azi.

— Era cât pe-acî să întârzii. Am dormit mai mult decât era cazul. M-ai epuizat ieri, a mormăit, rotindu-și umerii.

— Eu?! am exclamat, masându-i umărul stâng. Tu ai vrut să continuăm! Eu eram satisfăcută după 20 de minute. Mai ales după ce-am găsit punctul potrivit.

— Da, dar recunoaște că ți-a plăcut la nebunie!

— Ah, da! Merită întru totul febra musculară de astăzi. Dar data viitoare ar fi bine să facem stretching după aceea.

— De acord. Apropo, ieri ți-ai lăsat ăsta în camionetă, mi-a spus, scoțând din rucsac sutienul costumului meu de baie.

— Ah, mulțumesc, ce drăguț din partea ta! Chiar mă întrebam pe unde l-am lăsat.

Din părul lui Marge parfumul a explodat ca un nor de confeti.

— Cum se face... Dar când... Stați puțin...

Eu și Lucas ne-am rânjit unul altuia, foarte conștienți de sensul pe care-l putea avea șuguiala noastră.

— Ne vedem diseară? l-am întrebat, iar el a dat încet din cap.

— N-aș rata ocazia, a murmurat cu glas scăzut și încărcat de promisiuni. Acum te duci acasă?

— Ihi, am dat și eu din cap la fel de lent.

Am strâns din buze. El și le-a lins. Marge a suspinat visătoare, iar eu a trebuit să tușesc ca să nu râd.

— Mă conduci la mașină?

— Credeam că nu mă mai întrebi!

Lăsând rucsacul și cafeaua pe biroul de la recepție, Lucas m-a condus la mașină, cu palma pe talia mea. Fără să apese, doar cât să mă simt ghidată de căldura pielii sale.

— Pe curând, Marge! am spus peste umăr, apoi mi-am lăsat ostentativ capul pe bicepsul lui.

Eram la jumătatea drumului spre parcare și încă o mai auzeam turlind.

— Cred că tocmai l-am făcut zlu! mai frumoasă, am spus printre hohote de râs, ascunzându-mă după zidul clinicii.

— Nu știu cum te-ai abținut să nu râzi. Eu abia m-am stăpânit când ai început să vorbești de punctul potrivit.

— Da, păi exact acolo-și cam pierde toată lumea stăpânirea, am spus și el a chicotit.

Am stat o clipă să ne revenim, apoi am pornit către mașina mea.

— Așadar, diseară?

— Ce se-ntâmplă diseară? l-am întrebat, ștergându-mi o lacrimă și chicotind încă.

— Cred că adineaori, înăuntru, ai dat de-nțeles că avem planuri pentru diseară.

— Serios?

— Ai spus, și te citez, „*ne vedem diseară*”. Și încă pe un ton de Marilyn Monroe, ceea ce a fost o inițiativă simpatcă, apropo.

— Ah, da, cred că așa am zis. Dar nu trebuie să facem ceva anume, musai. Am spus-o mai mult pentru efect, ca s-o înnebunesc puțin pe Marge.

— Nici eu n-aș rata vreo ocazie de-a o înnebuni pe Marge, dar nu mi-ar plăcea să fim niște mincinoși. La ce oră să vin?

— Să vii?

— Tu ai spus, soro! Acum planifică, mi-a replicat el, ațintindu-mă cu degetul. Va fi greu să bați tura de paddleboarding, însă poți încerca.

În ochii lui a apărut iar o scântie. N-aș fi crezut că aș putea fi atrasă de un tip căruia îi scânteiază ochii atâta, dar măicuțică... scântele din ochii lui aveau ceva de voodoo.

— Nu-ți pot promite nimic așa de elaborat ca ieșirea cu placa, dar ce zici de o cină? Ar trebui să fie o seară senină. Putem face un grătar și să stăm în patio. Ce zici?

— De acord! La 6:30?

— De acord!

Și uite-așa, planul a fost gata. Se vedea că se ține de promisiune: aceea de a-mi umple serile și weekendurile.

Apropo de a-mi umple...

Dar nu era vorba să-mi umple nimic!

Oficial, în ziua aceea am făcut stocuri de hrană pentru câini, am dat treizeci de telefoane pe la adăposturile de animale de pe o rază de o sută de kilometri ca să le spun că facem inaugurarea în curând și să ne sune în orice situație în care consideră că nu se descurcă, apoi am aranjat oasele pentru câini pe coduri de culoare. Am semnat contracte cu încă doi veterinari din Carmel și Salinas pentru programul nostru de sterilizare, prin care ofeream gratuit acest serviciu potențialelor familii adoptive.

Dar neoficial? Visam cu ochii deschiși la un anumit veterinar cu ochii albaștri ca marea. Iar în reveria mea, ochii lui priveau în sus, la mine, în timp ce mă săruta umed pe pântec, și în jurul buricului, și... nul!

Nu, mi-am repetat de mai multe ori. Cuvântul *consolare* îmi tot răsună în minte. Relațiile de consolare nu durează niciodată. Nici nu trebuie să dureze – trebuie să fie relații pasagere, de tranziție, ca să-ți pierzi mințile după un tip imediat după o despărțire urâtă de un altul, ca să te lași linsă în bucătărie în timp ce-i prepari cina și...

Fluturi! Nu-mi mai puteam scoate din cap imaginea aceea!

Dar pe dinafară? Eram rece, calmă și stăpănită. Ca și castravetele pe care îl curățam pentru un platou simplu de crudități, cu ridichi, roșii prunișoare, morcovi cumpărați de la piață și niște ardei grași, tăiați fâșii. Și cu un sos pe bază de unt de casă – unt pe care l-am cumpărat de la o lăptărie locală.

Păi, ce? Doar pentru că invitația a fost făcută în ultima clipă, nu înseamnă că musafirul nu trebuie să se simtă binevenit...

Parcă auzeam în minte vocea mamei, inoculându-mi pentru totdeauna regulile convivialității și ale ospitalității. Cum să zâmbești tot timpul și să fii relaxată, și să nu spui nimănui că ai scăpat pe jos curcanul când l-ai scos din cuptor. Dacă nu te-a văzut nimeni, îl servești la masă. Ți se taie suflul? Pretinzi că exact așa trebuia să-ți iasă. Iar dacă un veterinar roșcat și atrăgător își bagă fața între coapsele tale și te linge până la orgasm? Ei bine, dragă, n-ai decât să ții într-un prosop de bucătărie – doar ai musafiri în camera de-alături.

Of, Doamne! De unde veneau toate astea? Era o reacție întârziată pentru că-l văzusem în costum de baie? Pentru că... oua!

Am aranjat bucățile de castravete pe platou, făcându-le grămăjoară lângă roșii. Datorită instrucției primite de la mama, știam să gătesc și știam să aranjez masa ca să arate perfect prezentabil. Cu cât se apropia ora șase treizeci și deci sosirea roșcatului care era feblețea mea, cu atât îmi dădeam seama că singurul motiv care mă împiedica să dau fuga în dormitor și să mi-o fac cu mâna mea câteva minute era platoul acela de crudități.

Poftim? Reginele frumuseții și-o fac tot timpul cu mâna lor. Credeți-mă!

Dar singurul lucru pe care am hotărât să-l fac cu mâna mea a fost să răsnesc piperul. Ceea ce am și făcut, pe melodia lui Frank Sinatra, *Come Fly with Me*. Casa era dotată nu numai cu un sistem audio stereo și foarte hi-fi, dar și cu toate discurile tipilor din Rat Pack. Așa că în timp ce m-am ocupat de castravete, l-am lăsat pe Ol' Blue Eyes* să-mi facă o serenadă. Ca să fie clar, ochii albaștri la care mă refer sunt ai lui Frank... Oh, știți ce vreau să spun!

După ce-am terminat platoul, m-am legănat puțin în ritmul muzicii, simțind cum îmi flutură fusta în jurul genunchilor. Să fi fost atmosfera din casă, poate, dar în ziua dinainte mă simțisem obligată să-mi cumpăr

* Una dintre poreclele lui Frank Sinatra. (N. red.)

o rochie în stilul anilor șaizeci. De un verde crud, avea breteluțe și corsaj ajustat pe bust, talie în stil Empire și o fustă foarte evazată. Oare nu exageram? La urma urmel, cina aceea n-avea alt scop decât să o înnebunim pe Marge. Poate, dar mă făcea să mă simt frumoasă. Mi-am strâns părul blond într-un coc în vârful capului, dar câteva șuvițe au scăpat cât am valsat cu castravetele. Încă nu eram hotărâtă ce pantofi să-mi pun și tot mă mai gândeam la asta când s-a auzit soneria. M-am dus la ușă dansând desculță.

L-am privit prin geamul colorat al ușii, dar nu i-am văzut decât silueta. Mi-am amintit încă o dată cât era de înalt. Mai bine să-mi pun niște pantofi cu toc. Tocuri? Dar nu era decât Lucas – de ce mă frământam atâta? Trăgând adânc aer în piept, am deschis ușa.

Aproape imediat mi s-a tăiat răsufierea, pentru că singura ținută care-i venea și mai bine decât uniforma medicală era o pereche de blugi comozi și o bluză bleumarin. Simplă, dar probabil din cașmir, cu foarte puțin alb la gât, unde i se vedea maieul. Privirea mi-a coborât de-a lungul gâtului său puternic până la mărul lui Adam: perfecțiune; a urmat linia maxilarului: perfecțiune; și apoi a ajuns la buze – Doamne-Dumnezeule: perfecțiune. Un pic mai sus erau ochii aceia albaștri, puși în valoare de bluza bleumarin. Părul roșcat și ciufulit de neconținută briză marină completa imaginea ca desprinsă dintr-o reclamă la Banana Republic, care, aparent, se filma pe veranda casei mele.

Iar în mâini... nu avea trandafiri, ci altceva. Ceva unic și neașteptat. Dalii. Niște dalii de un roșu-aprins, aproape grenă, cu corola cât farfuria și petale moi și catifelate.

— Salut, Consolare, arăți bine, mi-a spus măsurându-mă din priviri. Astea sunt pentru tine.

Vai de capul meu!

M-a urmat înăuntru și s-a oprit chiar înainte de cele câteva trepte care coborau spre camera de zi. Admirând încă o dată decorațiunile, s-a rotit pe loc ca să cuprindă cu privirea întreaga ambianță. Canapelele de

piele, fotoliile adânci, aparatura audio și video, completată cu un pick-up. De unde putea fi auzit Frank îngânând *Summer Wind*.

— Nu mă mai satur să admir casa asta – ce atmosferă minunată!

S-a mai învârtit o dată, clătinând din cap.

— *Atmosferă! Vezi?* Deja am intrat pe lungimea asta de undă, bambinal

A chicotit, pocnind din degete.

— Am senzația că Bob Hope poate pica dintr-o clipă-ntr-alta pe-aici.

— Acum joacă golf cu Bing*, dar ni se alătură la cocteil, i-am răspuns râzând și m-am îndreptat spre bucătărie. Apropo de cocteil, să-ți aducă bambina ceva de băut?

A venit după mine și simțeam că mă măsoară din priviri. Oare mi-am fluturat fusta mai mult decât era nevoie? Oh, bine-nțeles!

— Ce crezi c-ar bea Frank și gașca lui? m-a întrebat, iar eu am întors capul să-l privesc peste umăr.

L-am surprins uitându-se la fundul meu și nici măcar n-a avut decența să roșească. Obraznicul!

— Probabil Martini, dar am auzit un zvon că Dean Martin bea foarte rar. Făcea parte din imaginea lui însă și, când apărea pe scenă cu un pahar de whisky, era de regulă...

— Ceai. Am auzit și eu asta. Rece, ca să păstreze aparențele, mi-a luat el vorba din gură, iar eu am dat din cap.

— Aparențele sunt importante, am spus, luând platoul și răsucindu-mă pe călcâie ca să-l duc în camera de zi, unde era barul tiki.

Când m-am întors, Lucas era chiar în spatele meu.

— Hei, bună, am spus, iar morcovii de pe platou îl împungeau în burtă.

— Bună, mi-a răspuns, întinzând mâna să ia platoul. Îl duc eu.

S-a uitat la aranjamentul de legume, apoi din nou la mine și a spus:

— Impresionant!

— Un mic aperitiv înainte de cină, am spus, zorindu-l către living.

* „Bing” Crosby Jr. (1903-1977), cântăreț și actor american. (N. red.)

Unde era barul? - trebuia să beau ceva. A lăsat platoul din mână și a luat o felie de ardei gras, în timp ce eu m-am apucat să prepar două cocteiluri Martini.

— Cu vodcă sau cu gin?

— Cu vodcă, te rog, mi-a răspuns, ronțâind ardeiul.

Am pus băutură și gheață în shaker, l-am agitat jumătate de minut, apoi am turnat în două pahare speciale.

— Mălină? Ceapă? Lămâie? l-am întrebat.

Aprovizionasem barul. Eram bine pregătită.

— Cu lămâie, merci, mi-a răspuns, iar eu am dat din cap, luând cuțitul ca să tai o felie subțire de lămâie.

Am adăugat o feliuță și în paharul meu, apoi i l-am întins pe-al lui.

— Noroc! am spus, ciocnind paharul de-al lui.

Când am băut, privirile ni s-au întâlnit peste marginea paharelor. N-am spus niciunul nimic, doar Frank fredona ceva despre niște străini în noapte. Intens.

Tăcerea s-a prelungit până când, în cele din urmă, Lucas a spus:

— Dar ce eleganți suntem în seara asta, nu-i așa?

— Da, știu! am răspuns râzând și atmosfera s-a relaxat. După ziua minunată de ieri, am vrut să fac ceva drăguț pentru tine.

— Rochia e drăguță, a spus, iar ochii lui m-au măsurat din nou.

— Merci! Am fost foarte ocupată în ultima vreme și n-am avut multe ocazii să mă îmbrac frumos, știi? am spus înghițindu-mi băutura. Nu vreau să spun că asta ar fi fost ocazia potrivită să mă îmbrac elegant. Adică, e doar o cină, nimic special, doar doi oameni care iau cina, acasă... Iar acum o să tac din gură, bine?

El a spus doar atât:

— Păi, atunci arată-mi sălașul tău.

— Ce sălaș?

— Oscilam între sălaș și ogeac.

— Sălaș să fie; am să-ți fac turul casei, l-am spus recunoscătoare, conducându-l în salonul mai puțin formal pentru familie. De fapt, este

sălașul tatel. Apartine familiei noastre de mulți ani. Slavă Domnului că n-a pus mama mâna pe el la divorț!

— Părinții tăi sunt divorțați? m-a întrebat, urmându-mă în altă cameră, unde am aprins lumina ca să poată aprecia kitsch-ul în toată splendoarea sa.

— Da, locuiesc amândoi în San Diego. S-au luptat de-ai fi zis că altă treabă n-au. A fost mai bine pentru toată lumea că au divorțat - deși, dă-mi voie să-ți spun, s-au bătut aprig pe casa asta.

Am făcut o grimasă.

— O voia ea?

— Vai, Doamne, și încă cum! Și n-am prea înțeles niciodată de ce. Nu veneam decât din când în când pe-aici, iar mama spunea mereu cât de mult i-ar plăcea să o renoveze. Probabil că n-o voia decât ca să nu mai fie a tatei - nu m-ar surprinde!

— Sunteți apropiate? m-a întrebat, admirând nenumăratele suprafețe de plastic oranj.

— Eu și mama? Hm, greu de spus acum, am recunoscut, deschizând ușa care dădea în patio. E complicat.

— Scuze, intenția mea nu era să deschid un subiect sensibil.

— A, e-n regulă. A fost furioasă că eu am... că s-a anulat nunta și detestă ce fac aici. Aha, de fapt nu e complicat deloc.

Am suspinat, sorbind din Martini. Nu e complicat cât timp nu mă incurc în pronume. Trebuia să fiu mai atentă.

Am aprins luminițele de Crăciun, care erau întinse prin copaci până în fundul grădinii, și am plonjat dintr-odată într-o feerie. Adoram să stau acolo, mai ales seara; era unul dintre locurile mele preferate din toată casa. Dalele de cărămidă arsă din patio, gardul viu imens care oferea oarecare intimitate, priveliștea care, în zilele senine, cuprindea toată coasta.

— De ce detestă ce faci acum aici? N-am auzit decât lucruri grozave despre Our Gang, m-a întrebat și în glas i se simțea nedumerirea.

— Da. Eu știu asta, și tu știi asta, și oricine altcineva știe asta. Dar dacă cineva i-ar spune mamei chestia asta, n-ar auzi decât „Our Gang,

locul unde fiica mea își irosește viața, strângând rahat de câine și îngrijind niște potâi agresive". Nu poate înțelege cum e posibil ca aceeași fată care a câștigat o diademă și o eșarfă jonglând cu un baston de foc să vrea așa ceva. Când sunt atâtea organizații caritabile de prezidat și prize ale crosei de golf de învățat.

Mi-am încheiat tirada, realizând că o rostisem pe nerăsuflăte.

— Oau! a exclamat Lucas.

— Da, am spus, terminându-mi băutura și învârtind gheața rămasă în paharul gol. Încă unul?

— Cred că mi-ar prinde bine, a spus chicotind și golindu-și paharul dintr-o înghițitură. Bastoane de foc? Fir-aș al naibii!

M-am scuturat de melancolie, i-am luat paharul și am făcut semn cu capul către grătar.

— Du-te și aprinde-l! Eu prepar băuturile și apoi facem cina. Trebuie să mănânc ceva, altfel mă fac pulbere și va trebui să mă bagi în pat.

Am pornit să străbat patioul, dar m-am întors spre el chiar când deschidea gura să spună ceva.

— Șșș!

Apoi, în foșnet de volane, m-am grăbit spre bar, unde am făcut alte două cocteiluri cu câte o feliuță de lămâie...

Am pregătit cina împreună, Lucas s-a ocupat de frigăruile cu carne și ceapă, în timp ce eu am aruncat niște roșii cherry într-o tigaie și le-am călit în puțin ulei de măsline, cu usturoi și mult pătrunjel și cimbru. Cartofii i-am fiert în apă cu sare, apoi i-am lăsat în coajă la abur câteva minute, ca să se facă foarte moi la interior. Apoi i-am zdrobit cu puțin unt și niște piper pisat. Au fost garnitura ideală pentru frigărui și un preparat numai bun de mâncat în aer liber, la lumina feerică a becuțelor.

După două cocteiluri, am avut destulă minte să trec pe apă cu gheață și mi-am dat seama că, atunci când eram cu Lucas – mai ales când era îmbrăcat în bleumarin –, limita mea trebuia să fie de maximum două băuturi alcoolice. M-am abținut cu greu să nu mă întind peste masă ca

să mă cuibăresc în brațele lui și să-l ling pe față. Poate că, mai devreme, ar fi trebuit să-mi fac puțin timp să mă scarmăn cu mâna mea – poate m-aș mai fi potolit un pic.

După ce am terminat de mâncat și am trecut la cafea (făcută la espresso, antic pe care bunicul îl avea dintotdeauna în bucătărie), am stat pur și simplu de vorbă cu orele – acele ore pe care îți permiți să le petreci astfel când n-ai nicio grijă pe lume și nicio responsabilitate. Grijă și responsabilități aveam amândoi, dar totuși am stat la taclale până târziu în noapte.

Când s-a făcut răcoare, am intrat în casă. Eu m-am cuibărit pe ceea ce pe vremuri sunt sigură că se chema divan. Stăteam față în față cu Lucas care se așezase pe jos în fața șemineului unde lemnele trosneau plăcut. La pick-up, Ella și Louie* cântau *You Can't Take That Away From Me*.

Apropo, să se consemneze că niciun roșcat n-ar trebui să stea vreodată în fața focului. Pentru că pur și simplu nu e drept față de foc. Sincer, felul în care se reflecta lumina flăcărilor în părul lui, în nuanțe de siena arsă și de auriu-închis ce dansau prin încăpere, era pur și simplu... nedrept.

Pe când rumegam observația asta, mi-a sunat telefonul. Surprinsă, mai ales pentru că era trecut demult de nouă seara, m-am uitat la ecran. Era Lou.

— Salut, Lou, ce-nvârți? l-am întrebat și m-a bufnit râsul când mi-am dat seama că vorbeam în argoul găștii Rat Pack.

Lucas a clătinat din cap, a pocnit din degete și și-a îndreptat arătătorul spre mine. Param-pam-pam.

— Salut, Chloe, ești pregătită să primești primul câțel?

— Hă? am întrebat cu eleganță.

— Am primit un telefon că s-a găsit un câine în Salinas. Din câte se pare, era folosit pentru antrenamentul câinilor de luptă. E plin de cicatrice.

— Bine, l-am spus, încleștând mâna pe telefon.

— Îl vor ține până mâine-dimineață, când te așteaptă să te duci să-l iei. Îți trimit detaliile prin e-mail, bine?

* E vorba, desigur, de Ella Fitzgerald și Louis Armstrong. (N. tr.)

— Bine, am repetat cu ochii cât cepele.

— Ia-o încet, prințesă – o să fie bine!

— Dar nu suntem gata, mai sunt atâtea de făcut și...

— Cuștile sunt gata, nu?

— Da.

— Ai mâncare și apă?

— Da, am.

— Atunci va fi bine, mi-a spus el blând. Nu poți aștepta întotdeauna până când e totul perfect – unele lucruri se întâmplă când nu trebuie să se întâmple. Dar mergem înainte, nu-l așa?

— Așa-i, am șoptit, privindul pe Lucas care între timp se așezase lângă mine, pe canapea.

— Te sun mâine-dimineață. Și nu-ți face prea multe griji. Abia ai pornit pe drumul spre independență. Bucură-te de călătorie!

— Așa o să fac, Lou, mulțumesc de telefon. Mă descurc, nu-ți face probleme.

— Știu. Vorbim mâine. Ah, Chloe, încă ceva...

— Da?

— Nu-ți pune diadema pe cap – cățelul ăla e foarte speriat deja!

— Pentru un hipiot bătrân, ești foarte amuzant! i-am replicat și l-am auzit râzând înainte să închidă.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Lucas.

M-am sprijinit de spătarul canapelei.

— Mâine primesc primul cățel în adăpost – trebuie să mă duc să-l iau din Salinas.

— Excelent! Felicitări! Vrei să vin cu tine?

Da. Chiar voiam. Dar trebuia să fac singură treaba asta. Așa că am clătinat din cap și l-am refuzat politicos.

— Dacă te răzgândești, sună-mă! Mâine sunt în tura de noapte, așa că de dimineață sunt liber. Mă anunți.

— Mulțumesc, dar mă descurc. O să mă descurc.

Am clătinat hotărâtă din cap.

— Păi atunci te las să te duci la culcare, ca să fii odihnită pentru ziua cea mare.

M-a ajutat să duc ceștile în bucătărie, apoi l-am condus la ușă. A mai zăbovit un pic în prag.

— Uite, în seara asta chiar m-am simțit foarte bine.

— La fel de bine ca la paddleboarding? l-am întrebat zâmbind.

— Bine într-un fel diferit.

A dat din cap, apoi s-a aplecat. Mi-am ținut răsuflarea. Dar n-a făcut decât să mă sărute delicat pe frunte.

— Succes mâine! Mă suni dacă crezi că ai nevoie de ajutor, da? mi-a șoptit.

N-am putut decât să dau din cap. Asta pentru că atingerea buzelor lui pe frunte îmi tăiase răsuflarea.

— Noapte bună, Chloe!

Apoi a traversat veranda, a urcat în mașină și a pornit motorul. Când lumina stopurilor s-a reflectat în decapotabila mea, mi-am dat seama... Fluturi! nu pot transporta un pitbull în decapotabilă!

— Hei, Lucas, stai! Măine am nevoie de camioneta ta, i-am strigat, alergând în urma lui.

Mda, nu le poți face pe toate singură.

Capitolul nouă

Lucas a venit să mă ia la prima oră și a adus cafea și gogoși – aparent toate tipurile de gogoși cu ciocolată – de la Red's. Mi-a adus gogoși cu glazură de ciocolată, cu cacao și ciocolată, cu cremă de ciocolată, ba chiar și o jumătate de duzină de gogoși de ciocolată umplute.

— Era o duzină-ntreagă, inițial, dar m-au cam solicitat, mi-a spus cu un zâmbet vinovat.

— Cum te-au solicitat solicitat gogoșile?

— Să le mănânc, da.

— Da, cam au obiceiul ăsta, am pufnit și i-am luat cutia din mână.

— După câtă budincă și cutii de Pop-Tarts ai în debara, am dedus că ciocolata e alegerea ideală, mi-a spus privindu-mă cu coada ochiului.

— Ai mers la sigur, i-am răspuns, înfulecând o gogoasă. Buuuuun!

Am pornit la drum, îndepărtându-ne de ocean, spre Salinas. Bățaiam din picior, băteam cu palma pe coapsă și înfulecam gogoasă după gogoasă.

— Ești agitată? m-a întrebat.

— Un pic, am recunoscut. E ceva neobișnuit?

— Absolut deloc, m-a asigurat.

— Doar că... nu știu, e practic prima mea zi de muncă. Până acum n-am făcut decât să zugrăvesc și să completez formulare și să planific. Acum însă...

— Acum e pe bune, a spus el, completând fraza neterminată.

— Exact. Acum e pe bune!

Am mai băgat o gogoasă în gură, am mestecat-o, apoi am spus:

— Dacă nu mă pricep?

— Sincer, mă-ndolesc că nu te pricepi.

A râs și mi-a întins cafeaua lui.

— Mai pune-mi și mie, te rog, un pliculeț de zahăr.

— Serios acum, dacă nu mă pricep la treaba asta? l-am întrebat, punându-i zahăr în cafea și apoi amestecând. Dacă mă depășește? Dacă...

— Dacă te mușcă? Dacă, la momentul nepotrivit, scoți din cușcă câinele nepotrivit și după-ăia trebuie să-l cauți pe străzi, în toiul nopții, cu lanterna? Dacă favoritul tău e adoptat?

A intrat pe autostradă, apoi mi-a aruncat fugitiv o privire și a continuat:

— Îți garantez că toate astea se vor întâmpla.

— Asta-i discursul motivațional? Nu de alta, dar nu începe chiar cum mă așteptam, i-am spus, dându-i cafeaua înapoi. Poftim!

— Mulțumesc!

A sorbit din ea, a pus-o în suportul pentru pahare, apoi a adăugat:

— Ce vreau să spun este că toate întrebările astea sunt valide, cum sunt și astea: dacă, într-o zi, n-o să ai altceva de făcut decât să arunci mingi de tenis timp de două ore? Dacă vei fi de față când vreo femelă face pui? Dacă vei da de cățelul visurilor tale?

A zâmbit și a întins mâna să-mi oprească genunchiul din bățială.

— Dacă te îndrăgostești de acest nou stil de viață? Și dacă începe chiar cu acest cățel?

Mi-a arătat indicatorul pe care scria Salinas.

— Te pricepi! am recunoscut, sorbind din cafea.

— Mi s-a mai spus.

— Șșșt!

Când am ajuns la adăpostul de animale, ne-a întâmpinat o hărmălaie de scheunături și lătrături. După ce am fost poftiți înăuntru, o tehniciană ne-a condus pe un culoar mărginit de șiruri lungi de cuști și în toate erau animale superbe care n-aveau nevoie decât să li se dea o șansă. Mi-am

înghițit nodul din gât, apărut instantaneu la vederea cozilor bucuroase, a ochilor plini de speranță, a lăbușelor dornice de joacă.

De aceea am lucrat cu câini de terapie și n-am lucrat niciodată într-un adăpost; întotdeauna mi-a fost foarte greu să văd toate aceste animale superbe care aveau nevoie de un cămin, știind ce urma să se întâmple cu majoritatea lor...

— Of, Doamne, am murmurat, ținându-mi răsuflarea când am realizat cât de mulți dintre câinii aceia erau pitbulli.

Lucas mi-a pus o mână pe umăr să mă liniștească, să mă readucă la realitate. Am mers tot înainte pe culoar, până la ultima cușcă.

Cățelul după care venisem era ghemuit într-un colț, cu spatele la noi. Pusese salvat dintr-un ring de lupte de ceva timp, dar era programat pentru eutanasiere pentru că îi expirase timpul de adopție.

— E tare drăgălaș după ce-l cunoști, dar cam timid la început, a spus femeia care ne însoțea.

Femeia a deschis cușca, iar zgomotul l-a făcut pe cățel să se întoarcă. Primul lucru pe care l-am observat au fost cei mai triști ochi aurii pe care i-am văzut vreodată. Când s-a ridicat în picioare, am văzut că se cam clătina. Părea să se sprijine mai mult pe partea dreaptă, iar când s-a întors să vină spre noi, am remarcat cicatricile de pe stânga. Înțelegeam de ce se clătina și simțeam că-mi clocotește sângele în vene la gândul ororilor prin care era evident că trecuse.

Avea botniță, dar a mârâit în semn de avertisment la vederea lui Lucas.

— Poate ar fi bine să vă dați un pic înapoi, i-a spus tehniciana lui Lucas. Majoritatea câinilor vin direct din ringurile de luptă, conduse preponderent de bărbați, de-aceia se cam tem de ei.

— Nu-i de mirare, am murmurat, lăsându-mă pe vine în fața cuștii.

Căinele s-a apropiat, cu capul plecat, dar curios. Nu m-am uitat direct la el, lăsându-l să vină la mine și să se obișnuiască cu mirosul meu.

— Ești bine, Chloe? m-a întrebat Lucas și i-am zâmbit, mai ales când am simțit căinele adulmecându-mi părul.

Am rezistat tentației de a-l mângâia, știind că deocamdată nu voiam decât să fie suficient de calm ca să-mi fac o idee despre personalitatea sa. O clipă mai târziu, m-am uitat la câinele care se așezase lângă mine. Avea capul mare și regal. Pieptul, larg și puternic. Blana frumoasă, maro cu alb, și lovea cu coada în podea. Iar ochii lui aurii nu mai erau atât de triști; erau iscoditori.

— Vrei să vii cu mine, bălețe? am întrebat, întinzând mâna cu degetele îndoite ca o lăbuță, ca să o poată mirosi.

M-a mirosit, apoi m-a lins pe mână prin botniță și mi s-au umplut ochii de lacrimi. M-am uitat în sus la Lucas care dădea din cap.

Ridicându-mă încet, am apucat lesa. Curios, dând din coadă, a ieșit din cușcă împreună cu mine. A ezitat când l-a văzut pe Lucas, apoi s-a îndepărtat de el, dar a rămas lângă picioarele mele, continuând să șchio-păteze, dar cu coada în sus. Și dând din ea.

În timp ce semnam actele, femeia de la birou a arătat spre câine și a spus:

— Băieții din tura de noapte i-au dat numele ăsta, dar nu-l are de foarte mult timp. Îl puteți schimba, dacă vreți.

Lucas s-a aplecat peste umărul meu să vadă ce scrie în acte și amândoi am văzut numele în același timp.

— Oh, Doamne! am exclamat.

Lucas m-a bătut pe spate și a râs.

— E fantastic, bambinal

M-am uitat la cățel:

— Haide, Sammy Davis Jr. Am acasă niște discuri de-ale amicilor tăi. Chicotind, am ieșit și m-am dus la mașină cu câinele după mine.

Lucas a vrut să-i facă un examen amănunțit înainte să-l duc la fermă, așa că în drum spre casă ne-am oprit la clinică. Telefonase dinainte, iar când am parcat, Miguel, unul dintre excelenții săi tehnicieni veterinari pe care apucasem să-l cunosc, ne aștepta afară.

— Salut, oameni buni! Am auzit că veniți cu un băiat la consultație! ne-a strigat el.

I-am făcut semn spre platforma camionetel și am spus:

— E în spate. Îl aduc acum.

Am coborât și m-am dus în spate, ignorând privirile amuzate pe care le schimbau Lucas și Miguel. Volam să fac asta; era treaba mea de-acum. Lucas trăsesese prelată, ca vântul să nu-l biciuiască pe autostradă pe bietul câțel și să stea confortabil în cușca largă. M-am cățărat în spatele camionetei, vorbindu-i tot timpul

— Salut, băiete, ce faci? Ai călătorit bine? l-am întrebat, deblocând oblonul cu băgare de seamă ca să nu-l sperii.

S-a cam agitat când a trebuit să-l urcăm în camionetă și speram să sară jos de unul singur. Nevrând să-și vatăme și mai tare piciorul care șchiopăta, l-am rugat pe Miguel să aducă scărița portabilă, creată special pentru astfel de situații.

Odată scărița instalată la locul ei, am întins mâna și am apucat lesa, trăgând ușor de ea. După ce a înțeles ce voiam de la el, a coborât de bună voie, deși cam încet. S-a oprit iar când i-a văzut pe cei doi bărbați, dar, după ce a adulmecat aerul câteva clipe, a coborât treptele, una câte una. Iar când a ajuns pe asfalt, dădea iar din coadă.

— Hei, bravo!

Eram impresionată de reziliența acestui câțel.

— Haide, Sammy Davis Jr. Hai la consultație și apoi mergem acasă. Am o găleată cu mingi de tenis numai pentru tine.

Când am intrat în clinică, Marge s-a uitat la câțel și imediat și-a dus mâna la inimă.

— Vai de sufletelul meu! Ce băiat frumos! a chițăit, aplecându-se peste birou ca să-l vadă mai bine în timp ce ne îndreptam spre un cabinet.

În timp ce ea uguia, am complimentat-o pentru vesta roz-bombon foarte festivă, asortată cu niște pantaloni foarte largi de culoarea lămâii. Ar fi injust să spun că erau doar largi!

— Lucaș, dragule, o să-l anunț pe tatăl tău că ai ajuns, a spus ea și a băgat mâna în buzunar. Chloe, ia vezi dacă vrea o gustărică.

— Mulțumesc, Marge, i-am răspuns, băgând gustarea în buzunar și urmându-l pe Lucas pe coridor.

În cabinet, Sammy a ales un colțisor și s-a ghemuit acolo, cu partea vătămată lipită de perete. Ca să-o protejeze? Bietul de el! A scâncit o singură dată, apoi și-a pus botul pe labe, urmărindu-ne cu atenție.

— Hei, băiete, nimeni n-o să-ți facă niciun rău. Vrem să te facem bine, da? i-am spus pe un ton prietenos, lăsându-mă pe vine lângă el.

Încă o dată, am întins mâna cu degetele îndoite și l-am lăsat să mă adulmece. Ca răsplată, și-a frecat capul de mâna mea. Delicat, mi-am trecut mâna peste capul lui, încântată că mă lasă deja să-l mângâi. Am făcut-o cu mișcări lungi, ușoare și delicate și mi-am coborât mâna până pe spatele său.

— Hei, prietene, mă lași să te examinez? a întrebat Lucas, aplecându-se și el lângă mine.

Căinele a mârâit ușor și s-a retras mai mult în colțul lui.

— Se pare că nu-i prea plac bărbații, am oftat.

— Nu mă mir. Totuși, pare să-i placă de tine, mi-a spus, bătându-mă pe umăr.

— Vrei să încerc să-l culc pe-o parte?

— În mod normal aş chema un tehnician pentru treaba asta, dar pare să se simtă bine cu tine. Totuși, să nu-i scoatem botnița deocamdată.

— Tu ești șeful, i-am răspuns și l-am încurajat pe Sammy să se întoarcă pe partea sănătoasă și să-și lase descoperită partea pe care o ținea ferită.

— Nu sunt de acord. Tu ești șefa! a spus Lucas.

Fața i s-a întunecat cât timp a examinat leziunile suferite de cățel. Era clar că acest câine avusese parte de acțiune. Cicatrici vechi se întindeau pe toată partea vătămată, unele în curs de vindecare, altele, diforme și vindecate foarte urât. Pe-allocuri nici nu mai avea blană, doar niște smocuri de păr neregulate.

N-am putut decât ofta. În rest, cât timp Lucas l-a mai examinat rapid încă o dată, am rămas tăcută. Sigur că ar fi fost simplu să-l consulte pe masă, dar Lucas părea mulțumit și pe jos. Avea mâna sigură, abilă și nu făcea mișcări bruște sau inutile.

Sammy bătea cu coada în podea din când în când, încurajându-mă să-l mângâi în continuare pe tot corpul. Era tare încrezător, chiar dacă avea tot dreptul să nu fie.

— Bun, a spus Lucas, ridicându-se fără grabă și notând ceva într-o fișă. Aș vrea să rămână aici peste noapte, dacă ești de acord. Trebuie să-i curăț rănile și, dată fiind situația lui, cred că e preferabil să-l sedăm. Așa l-aș putea examina din nou, în amănunt, să mă asigur că e totul în regulă în rest. Ce părere ai?

— În regulă, facem tot ce trebuie făcut. Vreau să văd câinele ăsta alergând din nou, am spus zâmbind și uitându-mă iar în ochii galbeni ai lui Sammy, care părea că deja se simte mai bine.

Lucas a aprobat cu o mișcare a capului, apoi mi-a întins mâna să mă ajute să mă ridic. Chiar atunci am observat-o pe Marge pândind prin geamul de la ușa cabinetului de consultații. Mi-am dat ochii peste cap, iar Lucas a întors capul să vadă ce mi-a stârnit această reacție. Marge doar a zâmbit, fără să încerce măcar să ascundă faptul că ne spiona.

Lucas m-a privit din nou cu o expresie pe care începeam să i-o cunosc bine.

— Serios, nu mă pot abține! mi-a spus, lipindu-mă cu spatele de perete și continuând să zâmbească.

— Ce-ai de gând? l-am întrebat, uitându-mă la el de-ndată ce spatele meu a făcut contact cu peretele, imediat lângă ușă.

Am observat că Marge se străduia în zadar să ne vadă, iar când n-am mai putut s-o văd mi-am dat seama că nici ea nu mai avea cum să ne vadă. Probabil că nu mai putea să zărească decât uniforma bleumarin al cărei purtător mă ținea prizonieră între brațele sale.

— Ești diabolic, știi? Îi dai mult prea mult de gândit.

Lucas a râs și s-a mai aplecat puțin spre mine.

— E plictisită. Trebuie să se gândească și ea la ceva.

Cu cât se apropia Lucas mai mult de mine, cu atât protesta Sammy Davis Jr. mai zgomotos. Târându-se pe podea, s-a întins peste picioarele mele, avertizându-l încă o dată pe Lucas printr-un mârâit.

— Hai Vezi, știe ce ai de gând! am chicotit, aplecându-mă să-l mângâi pe Sammy ușor pe cap. Ia treci și îngrijește-mi câinele ca să-l pot lua acasă!

— Da, doamnă, mi-a răspuns el, apoi s-a uitat spre geamul ușii. Drumul e liber, dacă vrei să trecem iar prin fața recepției. Sammy poate rămâne aici.

— Sunt pe-acolo amorași gata să tragă cu micile lor săgeți? l-am întrebat și s-a uitat din nou ca să-mi facă pe plac.

— Din câte văd eu, nu, doar un labrador care-i gata de... în fine...

L-am mai mângâiat pe Sammy o dată și am fost răsplătită, căci m-a lins ușor pe mână, iar apoi ne-am întors la fermă.

Pentru că am mers cu o singură mașină, Lucas a fost nevoit să mă ducă acasă înainte de a se întoarce să-și înceapă tura la clinică. Când a intrat pe aleea din fața casei, m-a privit și mi-a spus:

— Te sun mai târziu să-ți spun cum se simte.

— Crezi că-l pot aduce acasă mâine?

— Sunt convinși. Nu vreau decât să fiu sigur că e bine, m-a liniștit el.

Părea că vrea să mai spună ceva, dar n-a făcut-o. A mai încercat o dată, dar tot nu i-a ieșit.

— Lucas, te preocupă ceva? l-am întrebat, încruntându-mă ușor.

— De fapt, da.

A oprit motorul și s-a întors spre mine.

Atmosfera dintre noi s-a schimbat instantaneu și, dintr-odată, eram conștientă de absolut tot. De parfumul lui sărat-lemnos. De nuanța aproape indigo a ochilor lui. De felul relaxat în care își ținea brațul peste spătarul scaunului, ceea ce făcea ca antebrațul lui să fie atât de aproape de buzele mele.

Din fericire, până să-ncep să-l ling, mi-a sunat telefonul.

— Ține-ți vorba, l-am spus și m-am uitat să văd cine sună.

Fluturii

— E mama.

Clătinând din cap, m-am uitat iar la el.

— Trebuie să răspund. Mă suni mai târziu?

— De acord, a spus, iar eu am sărit din mașină făcându-i cu mâna.

Apucasem să răspund la telefon când Lucas mi-a strigat:

— Hei, Chloe!

— Da?

— Te-ai descurcat de minune astăzi.

Apoi a zâmbit și a demarat.

O puteam auzi pe mama în fundal:

— Alo? Alo, Chloe, mă auzi?

— Bună, mamă, am spus la telefon, zâmbind și uitându-mă la mașina lui Lucas care se îndepărta.

— Cui îi zâmbești? m-a întrebat ea.

— Cum ți-ai dat seama că zâmbesc? am întrebat șocată.

— Tot așa cum îmi dau seama că stai cocoșată.

— Mamă, ești la șapte sute de kilometri! Cum, Doamne, îți dai seama că merg cocoșată?

— Ți se schimbă vocea, așa a fost mereu. Spatele drept, te rog! mi-a spus ea aspru. Acum, spune-mi cine e tânărul cu care stăteai de vorbă?

De data asta, chiar m-am uitat împrejur, așteptându-mă s-o văd că iese din vreun tufiș.

— Dar cum ai - lasă... Ce faci, mamă?

— Nu pot să te sun doar ca să stăm de vorbă? m-a întrebat ea.

Mi-am reținut un mormăit și m-am uitat spre cer, că doar de-acolo îmi mai putea veni vreun ajutor. Dar singurul lucru cu care m-am ales a fost că stătea să plouă. Am oftat.

— Sigur că poți. Ce mai faci, mamă?

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare.

N-am mai spus niciuna nimic. Înainte mă străduiam să rup tăcerea. Nu și de astă dată.

— Și cum e cu halta ala de câini, dragă?

— Nu-l o haltă, mamă. Știi foarte bine cum se numește organizația, îi spune Our Gang. Nu mori dacă-l spui numele corect din când în când.

— Bine. Our Gang. E vreunul turbat pe-acolo? m-a întrebat ea rece.

— Hai, mamă, serios? am bombănit.

— Chloe, parc-ai fi hipopotam. De ce bombăni? Ai mâncat prea multe lactate? Știi că-ți destabilizează tot sistemul...

— Mamă!

Nici nu m-a luat în seamă!

— ...și intestinele.

— Mamă! Hei, mamă!

— Nimeni nu-și dorește o prietenă care are gaze...

— Mamă! am strigat, reușind în sfârșit să mă fac auzită.

Îmi îndreptasem spatele de-acum și eram extrem de atentă și de agitată.

— N-am bombănit din cauza lactatelor, pentru numele lui Dumnezeu!, ci pentru că... Of, lasă! Ce vrei de la mine?

— Ce vreau eu de la tine? m-a întrebat pe un ton chiar mai rece, acum că-mi sărise țandăra.

— Da, tu m-ai sunat *pe mine*. Sau ai uitat? Am treabă, pentru că tocmai *ne-a* venit primul câine și...

— *Ne-a* venit? Cui *ne-a* venit? m-a întrebat ea, deodată curioasă.

Devenise brusc serviciu de informații.

— E vorba de acel tânăr cu care te-am auzit vorbind?

La naiba, nimic nu-l scăpa!

— Tânărul de care vorbești este doctorul Lucas Campbell. Nu există niciun „noi” – doar mi-a dat o mână de ajutor.

— Doctorul Lucas Campbell? Un medic? Sunt impresionată. Cum l-ai cunoscut?

— Medic veterinar, mamă.

— A fost în armată? m-a întrebat ea.

— Veterinar, mamă, nu veteran.

— Ah!

— Spitalul veterinar al familiei sale este unul dintre susținătorii locali ai organizației, i-am spus, spulberându-i speranța de a avea un ginere chirurg. M-a însoțit azi-dimineață să preiau primul câine salvat. Un pit-bull frumos pe nume Sammy Davis Jr. – așa-i că-i un nume haios?

— Păi, mă bucur că e un bărbat pe-acolo, să te ajute. Altul decât individul ăla, Lou. Dar sper că ești precaută când băntul străzile, Chloe, nu știi niciodată peste cine dai și cine pândește o fată frumoasă ca tine...

Am izbucnit în râs.

— Sunt convinsă că strada cea mai rău-famată din Monterey este cea fără Starbucks. Deși mai e un complex comercial fără sală de Pilates și arată cam păraginit, am glumit eu.

Ea a oftat.

— Chloe, Chloe, Chloe...

Puteam să jur că acum clătina dezaprobator din cap.

— Ce faci tu pe-acolo? a întrebat încetișor.

— Nu mai vreau să discutăm despre asta, am spus, căznindu-mă să vorbesc calm.

Mama putea să mă enerveze mai repede decât oricine altcineva de pe pământ, dar, dacă ridicam tonul, pentru ea însemna că a câștigat. Când eram Chloe-la-program, rareori îi puneam deciziile la îndoială. Totuși, de când devenisem Chloe-care-bântuie-străzile-rău-famate-din-Monterey, mă-ndoiam deseori de ea.

Recunosc, eu am fost aceea care i-a permis să se ocupe de viața mea mai mult decât era sănătos. Nu era vina ei că prințesa încoronată a schimbat macazul și „s-a răzvrătit”, dar era vina ei că refuza să înțeleagă că n-aveam să mă întorc curând acasă. Și ar fi fost vina mea dacă aș mai fi lăsat-o să mă destabilizeze într-atâta. Era o acțiune de echilibrare – pe care ar fi trebuit s-o deprindem și eu, și ea.

— Ieri l-am văzut pe Charles la club, mi-a spus. A adus o femeie cu el – aveau o întâlnire. Abia dacă am schimbat două vorbe, deși de obicei mă întreabă de tine. A depășit momentul

— Asta-l bine. Așa și trebuie. Asta încerc să fac și eu – dar, dacă tot aduci vorba de Charles ori de câte ori discutăm, nu mă ajuți, i-am spus, simțind că mi se sule sângele la cap de furie. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai vorbi niciodată de el, bine?

Tăcere. Mă rog, parțială. Amintiți-vă că se aude când își dă ochii peste cap.

— Bine, a acceptat după o clipă.

— Bine, am confirmat eu.

Iar tăcere.

— Ți-am spus că se mărită Molly Adams? Cu un congressman, dacă-ți vine să crezi! M-am întâlnit întâmplător cu maică-sa la magazin, acum câteva zile.

Am mai ascultat-o câteva minute, apoi am implorat-o să încheiem discuția și m-am plimbat agitată prin casă, gândindu-mă că mama era încântată că exista un bărbat care să mă ajute. Pfff! Bine-nțeles că îi eram recunoscătoare lui Lucas – mă ajuta enorm! Dar, așa cum o spusese mama, s-ar fi zis că nu sunt în stare să fac nimic fără să fiu ajutată. Pfff! Pfff!

Pufneam. Și iar pufneam. M-am uitat pe fereastra din față și privirea mi s-a oprit asupra mașinii mele. O promisem cadou de la părinți la absolvirea facultății și de-atunci nu mă mai despărțisem de ea. O mașinuță sport, simpatică, rapidă și un pic fițoasă – adoram mașina aceea!

Dar nu mi se mai potrivea. De dimineată n-aș fi putut merge după Sammy Davis Jr. fără Lucas și camioneta lui. În mașina mea nu puteam transporta mai mult de doi saci mari de Dog Chow. Mașina asta era perfectă pentru Chloe din San Diego. Dar Chloe din Monterey avea nevoie de cu totul altceva.

Mi-am luat cheile și geanta, am sărit în mașină, i-am coborât capota și am pornit-o la vale. Era ultima mea călătorie de plăcere.

— Ce-ai făcut!? s-a mirat Lucas când am intrat pe ușa clinicii în aceeași după-amiază.

— Mi-am luat altă mașină! Hai s-o vezi, hai s-o vezi! l-am luat de mână și l-am tras afară din sala de așteptare. Salutare, Marge!

— Salutare, dulceț! mi-a strigat ea, cu gura până la urechi când a văzut că-l țineam pe Lucas de mână.

L-am lăsat rapid de mână și l-am ținut ușa să iasă.

— Nu înțeleg. De ce ți-ai luat altă mașină? m-a întrebat curios.

— Decapotabila nu mai era practică – pentru ce fac acum. Și nu vreau să te sun de fiecare dată când va trebui să mă duc după un câine. Nu spun că nu apreciez ajutorul, dar aveam nevoie de ceva mai încăpător. Ceva mai potrivit cu noul meu stil de viață de aici, mai de teren, i-am explicat, ținându-l de mână prin parcare.

Nu putea să nu râdă de entuziasmul meu și m-a urmat printre mașini până în partea din spate a parării.

— Te-ai dus singură? m-a întrebat.

Am ridicat nonșalant din umeri.

— Normal, de ce nu?

— Puteam să vin cu tine, să știi.

— De ce să vii cu mine? l-am întrebat, apoi am adoptat cea mai frumoasă postură de prezentare. Voilă! am cântat, arătând către mașina mea cea nouă.

— Uite de-asta, a oftat el uitându-se la achiziția mea.

Un Chevrolet Suburban din 1989. Albastru cu alb pe laterale. Era nesfârșit de lung, și de lat, ba avea chiar și covorașe și mirosea a pin.

— Of, Chloe, a spus apoi și am văzut că i se ncrețeau colțurile gurii, abținându-se cu greu să nu râdă.

— Ce? E perfectă! Stai să vezi ce ușor se conduce, i-am spus, deschizând portiera șoferului, care se deschidea mai greu.

— Și cât ai dat pe ea?

— N-am dat nimic! Am făcut un schimb convenabil și...

— Ai dat decapotabila la schimb!?

Acum nu-i mai ardea de răs.

— Pot să văd actele? a continuat.

— Hei, m-am ocupat eu de toate, n-a fost mare scofală. Am căutat online să văd ce valoare de schimb are înainte să mă duc. Am intrat pe site-ul Carrie Blue Book*. Mașina asta era evaluată cam la același preț cu a mea! Partea cea mai bună e că l-am convins pe tipul de-acolo să-mi spele mașina gratuit timp de un an.

Am urcat în mașină, am trântit portiera și am coborât geamul.

— Uite, au acționare manuală! Cât de tare!

— Foarte tare! Oare ai observat că-i curge uleiul sub motor?

— Tipul mi-a spus că se mai întâmplă din când în când, dar că e perfect normal la o mașină așa de veche. Ce culoare are?

— Verzui.

— Ah, da. Mi-a zis că dacă se mai întâmplă, s-o duc la el și mă rezolvă.

— Chloe, ar fi trebuit să iei pe cineva cu tine, a spus el, clătănând din cap. Mașina asta-i o rablă. Te-au văzut drăguță, cu un BMW superb, și te-au tras rău pe sfoară. Trebuie să ne întoarcem și să îndreptăm lucrurile. Nu poți păstra mașina asta.

— Ei, cum să nu pot?

Am coborât din mașină. Lucas îmi tăia se elanul și începeam să mă enervez.

— Știu ce crezi! Chloe cea drăguță și prostuță nu e capabilă să-și rezolve singură problemele. Dar m-am descurcat, da? Nu duc mașina înapoi.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Sigur că poți să te ocupi singură de problemele tale. Dar ai mai făcut așa ceva vreodată? Ai mai cumpărat vreă mașină?

— Nu, am admis și accesul de furie s-a evaporat la fel de repede cum apăruse.

— Chlo, când mi-am luat prima dată mașină, am mers împreună cu tata. La naiba!, am mers cu el de primele *trei* ori. E o chestie importantă

* Aluzie la compania californiană Kelley Blue Book care furnizează evaluări ale autovehiculelor vechi sau noi (N. red.).

și e bine să te asiguri că nu ești tras pe sfoară, mi-a spus blând, bătând ușor pe capota mașinii.

Pe asfalt a căzut niște rugină.

Ah, fluturi, ce-am făcut? Eram așa de entuziasmată când am cumpărat mașina asta, dar apoi am avut senzația stranie că poate m-am pripit. Iar acum simțeam din nou în stomac aceea senzație vagă.

— N-am vrut decât să mă ocup singură de problemele mele, înțelegi? I-am întrebat, privindu-l. Atâta tot!

Nu râdea, nu era furios, nu mă lua peste picior.

Atunci am izbucnit în lacrimi. Of, Doamne! Prinsă între emoțiile de dimineață când am fost după cățel, discuția cu mama, entuziasmul de a-mi lua mașină, venea asta...

— Hei, vino-ncoace, a murmurat și m-am trezit pur și simplu în brațele lui.

Și acum *asta* mă afecta. Mi-am ascuns fața la pieptul lui, simțind că lacrimile îmi curg șiroaie.

— Ce proastă sunt! am suspinat.

M-am cuibărit în cămașa lui, fără să-mi pese că eram în mijlocul parcurii. Aveam nevoie să fiu ținută în brațe. Era atât de rău? Mai devreme n-am putut admite că am nevoie de ajutor, dar acum puteam accepta întru totul și fără rețineri că aveam nevoie să mă țină cineva în brațe. Mai exact, să mă țină el în brațe.

— Of, Doamne, mi-am vândut mașina pentru-o rablă, așa-i? am spus printre sughituri de răs-plâns, ținându-mă strâns de el.

Lucas n-a spus nimic - înțelept din partea lui. N-a făcut decât să mă strângă și mai tare în brațe și să mă legene în timp ce plângeam. Când pata umedă făcută de lacrimile mele pe cămașa lui a ajuns cât Florida, m-am retras în sfârșit. Ținându-l strâns de brațe, l-am privit, clipind.

— Ce să fac acum?

— Mergem înapoi mâine-dimineață la prima oră și îndreptăm lucrurile. Nu-ți face griji, a spus și mi-a șters o lacrimă.

— Ești sigur? Dacă n-o să mai vrea să facem schimb?

— O să vrea. O rezolvăm noi.

— Îmi pare rău de cămașa ta, i-am spus, încercând să șterg pata umedă.

— Nu-l nicio problemă. Măcar are forma unui penis uriaș.

— E Florida! am strigat și l-am plesnit peste cămașă.

— Nu, nu e, a insistat el, apucându-mă de mâini să nu-l mai lovesc.

M-am oprit și l-am privit.

— Mi-e așa de rușine. A fost o zi ciudată.

— Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat, iar eu m-am uitat la mâinile noastre împreunate.

— Nu chiar, am șoptit și i-am dat drumul. Îmi pare rău că am dat buzna peste tine!

— Glumești? E mult mai interesant decât următoarea mea consultație. Mă așteaptă o stăpână care crede că are un Chihuahua în depresie.

— Și nu vrea să-i cumpere o mașină? am glumit eu.

El a zâmbit, apoi a schimbat subiectul cu unul mult mai vesel.

— Apropo, Sammy se simte bine. E încă sedat, dar cred că-l poți lua mâine.

Când am început să bat din palme de bucurie, mi-a spus:

— După ce rezolvăm cu mașina asta.

— Mulțumesc, Lucas. Chiar apreciez.

— Ai făcut lucrurile mult mai interesante pe-aici, mi-a spus pe un ton blând.

— Interesante în sensul bun?

— La naiba, da, bambinal mi-a răspuns luminându-se la față.

Am râs, dar el a râs și mai tare când am încercat să ridic geamul care se blocase. Eh, în fine - a fost o zi frumoasă.

Capitolul zece

Câteva săptămâni mai târziu

— Nu, nu, nu poți lăsa astea aici. Trebuie să le descarci în spate, în magazie.

— Bine, Chloe.

— Chloe, vizita la familia Mitchell a decurs foarte bine. Le dăm aprobarea?

— Da. Hai să-i dăm drumul lui Rocky pe calea spre libertate!

— Chloe, am adus broșurile de la tipografie. Ți le las în birou?

— Da, fii bun și pune-le pe biroul meu.

Mi-am suflat părul din ochi – tare-aș fi vrut să-mi fi pus o bentiță de dimineață! Deși, să fiu sinceră, la cinci dimineața când a sunat alarma ceasului, nu gândeam foarte clar.

Poate că avea legătură cu vinul pe care-l băusem cu o seară înainte.

Mai exact, cred că avea legătură cu voma din seara anterioară. Nu a mea, din fericire. A câinelui. În care se-ntâmplă să calci după ce cățelul pe care-l ai în grijă șutește o pungă uriașă de Doritos pe care-apoi o borăște toată.

Mi-am suflat iar părul din ochi și mi-am promis să-mi pun o bentiță când aveam să intru în casă să mănânc de prânz. Deocamdată aveam lucruri mai urgente de făcut.

— Salutare, frumoșilor, ce mai faceți, hm? am uguit deasupra cutiei cu pui recent fătați, numărându-l.

Tot șase erau și asta era bine. Prima serie de pui fătați la Our Gang, ceea ce ridica numărul căinilor găzduți la douăzeci și șapte. Douăzeci și șapte! Ohol

Trecuseră deja câteva săptămâni de când deschiseseam porțile, dar marea petrecere de inaugurare avea loc a doua zi. Și nu ne vedeam capul de treabă la Our Gang! Am spart gheața cu minunatul și talentatul Sammy Davis Jr., apoi nu ne-am mai oprit. Recentul spor al populației canine a fost o surpriză – se datora unei cătelușe gestante pe care am cules-o de pe străzi și care era gata să fete în orice moment. Ceea ce a și făcut cu două săptămâni în urmă, iar echipa mea a sărbătorit printr-o petrecere ad-hoc și niște cola cherry în loc de șampanie. Apropo de șampanie...

— Hei, Jenny! Ai luat băutura comandată pentru petrecere?

— Sigur că da! Mi-ai dat lista de câteva săptămâni, mi-a răspuns ea, amintindu-mi încă o dată că aveam o echipă de milioane. Ce fac puii? m-a întrebat, apărând de după colțul șopronului.

— Arată foarte bine, sunt plini de viață.

Am început să râd când unul dintre pui, hotărât să mi se cuibărească sub tricou, mă împungea expert cu boticul. Abia deschisese ochii și erau cu toții mai mult decât adorabili.

— Vrei să le schimb așternutul din cutie? m-a întrebat Jenny, iar eu am dat din cap.

Jenny era studentă la medicină veterinară și făcea voluntariat ca să obțină credite suplimentare pentru școală. Isteață și veselă, reușea să impulsioneze pe toată lumea. Mai ales pe Tommy, un localnic care urma cursurile colegiului din localitate și care ne dădea o mână de ajutor seara și în weekend.

Seara și în weekend. Mda.

De când Our Gang începuse să funcționeze, Lucas și tatăl lui au implicat total spitalul veterinar ca să ne ajute să ne punem pe picioare. Și-au donat timpul și serviciile în sprijinul oricărui cățel sosit la noi.

asigurându-se că este sănătos și efectuând gratuit sterilizările. În plus, au pledat în comunitate pentru adăpostul nostru, așa că între timp se făcuseră deja trei adopții.

Iar Lucas... s-a ținut de cuvântul dat că-mi va umple serile și weekendurile. Petreceam mult timp împreună. Intraserăm într-o rutină relaxată și cinam împreună fie în patioul casei mele, fie acasă la el, pe terasă, de unde priveștea asupra golfului era superbă. Ne-am povestit unul altuia despre foști și foste, aproape exorcizându-ne demonii. Trecuseră deja multe săptămâni de când fugisem de la propria nuntă – în cazul lui Lucas, chiar mai multe. Eram foarte atrași unul de altul – și totuși...

N-am depășit niciodată limitele prieteniei, deși eu mă gândeam mereu la momentul acela din șopron când mai că ne-am sărutat.

N-am depășit niciodată limitele prieteniei, deși, dacă mă aplecam să iau ceva de pe masa din bucătărie și, dintr-o greșeală intenționată, îmi atingeam ușor sâni de mâna lui, i se tăia răsuflarea și-și încleșta pumnii, parcă abținându-se să nu mă atingă.

N-am depășit niciodată limitele prieteniei, deși, când mă ajuta să-mi pun jacheta în serile răcoroase petrecute în patio, ca din întâmplare (mai mult ca sigur tot intenționat) se lipea de spatele meu ca să mă ajute să-mi îndrept mânele, iar dacă își apropia și obrazul de urechea mea, simțeam că mă învâluie mirosul lui sărat și lemnos și mă străbătea un fior copleșitor care făcea să-mi clocotească sângele și mă lipeam și eu de el, simțind fiecare punct de contact dintre trupul lui cald și corpul meu supralncins... stai, ce?

Eram doar prieteni. Ne consolam unul pe altul, fără să profităm în vreun altfel.

De ce nu duceam relația asta la următorul nivel? Întrebarea asta avea mai multe răspunsuri posibile.

În parte pentru că el se pregătea de încă o deplasare cu Veterinari fără Frontiere. În câteva săptămâni urma să plece în Belize, iar eu rămâneam aici. Bun, era ceva de care să țin seama.

În parte pentru că la început am fost de neclintit că între noi este doar prietenie, fiindcă aveam nevoie de timp și spațiu să procesez despărțirea de Charles. Deși n-am regretat nicio secundă decizia asta, nu voiam să mă arunc cu capul înainte dintr-o relație în alta. Aproape că-mi doream să fi întâlnit un tip prostuț, dar delicios cu care doar să mi-o trag și să mă consolez cu cineva de care nu mi-ar fi păsat câtuși de puțin și pe care apoi să-l pot lăsa în urmă pentru cineva cam ca și...

Ah, la naiba! Cineva *exact* ca Lucas Campbell. Căci cu el n-ar fi fost posibile jumătăți de măsură, n-ar fi fost „doar pentru sex”. La naiba, nu! Ne-am fi implicat amândoi cu totul, sută la sută. M-aș fi putut îndrăgosti de tipul ăsta dulce – iar el pleca. Avea să-mi fie așa de dor de el! Apropo de dulce...

— Jenny, trebuie să dau o fugă în oraș. Bombonieria „Carousel” mi-a pus deoparte cinci kilograme de bomboane de ciocolată pentru petrecerea de mâine.

Fără tragere de inimă, am lăsat cățelușul din mână.

— Vezi să fii și eu prezentă la degustare, mi-a spus ea.

— Garantat!

Până să ajung la noua mea mașină de teren, am mai semnat pentru două livrări și am preluat un apel de la brutăria specializată în tot felul de delicatese pentru câini care îmi dona delicioșii biscuiți pentru petrecerea de inaugurare.

Sărind în mașină, i-am mulțumit din nou în gând lui Lucas, care-i silise pe cei de la reprezentanța auto să-mi facă o ofertă mult mai bună. Când am intrat amândoi acolo, au știut imediat cine era – avantajul unei comunități mici. În mai puțin de două ore, contractul inițial a fost desfăcut și am plecat de-acolo cu un Land Rover Discovery nu prea vechi, care avea în spate o cușcă făcută la comandă pentru transportarea colocatarilor mei patrupezi. O mașină care îmi plăcea cu adevărat, care se potrivea cu noul meu stil de viață și care, acum, avea deasupra și un suport pentru noul meu caiac – încă un sport în care mă inițiasse Lucas.

Eram la volan când m-a sunat vărul meu Clark, care era pe drum spre Monterey împreună cu logodnica lui. Veneau la petrecerea de inaugurare și ca să-și aleagă un cățeluș.

— Copiii au nevoie de un cățel, Clark, am auzit-o dăscălindu-l ultima dată când am vorbit la telefon.

Și, cum aveam cățel fătățel de curând, era momentul cel mai potrivit.

— Pe la ce oră crezi că ajungeți? l-am întrebat, bucuroasă că Lucas îmi instalase un sistem stereo nou, cu Bluetooth.

— Din câte se pare, ar trebui să ajungem pe la cinci, e bine?

— Perfect pentru cocteil.

Am găsit un loc în parcare bomboneriei și am continuat:

— Vivian ce poate să bea în perioada asta?

— Dacă ai apă minerală, e foarte bine pentru ea.

— E foarte bine pentru ea și dacă bea *root beer*! a intervenit persoana în chestiune.

— Vivian, am mai vorbit despre asta! Prea mult zahăr poate să-i facă rău copilului...

— Da, Clark, poate? Un suc din ani în Paște n-o să-i facă nimic rău copilului. Cum îți merge, Chloe?

M-am abținut să nu râd.

— Îmi merge foarte bine, Viv! Abia aștept să vă văd. Și-ți fac rost de *root beer*.

— Vezi, Clark, nu trebuie decât să ceri. Oamenii fac orice pentru o gravidă.

— Observ, dar n-ar trebui să te bazezi pe asta, de parcă vară-mea trebuie să lase tot baltă ca să-ți caute ție...

— Ea s-a oferit!

Am închis; nici măcar nu mai știau că sunt la telefon. Când începeau, nu prea mai țineau seama de nimeni altcineva. Avea să fie un weekend distractiv, avându-i pe ei drept primii mei oaspeți. Dintr-un impuls, l-am sunat pe Lucas.

— Hei, Consolare, ce mai faci? mi-a răspuns direct, iar eu am chicotit.

— Vrei să vii diseară la cină? Dar te avertizez că nu vom fi singuri.

— Îmi place la nebunie o invitație care vine la pachet cu un avertisment. Despre ce e vorba?

— Clark și Vivian vin la petrecere și să vadă puii.

— Sună bine. La ce oră?

— Oricând vrei – ei ajung pe la cinci.

— Perfect pentru cocteil. Ai nevoie să iau ceva din drum?

— Nu, acum plec în oraș să iau bomboanele pentru mâine și trec și pe la magazin să mai iau ce-mi trebuie.

— Cred că termin aici pe la patru jumate și apoi vin încolo. E bine?

— E bine, am fost de acord.

Am închis, întrebându-mă dacă era îmbrăcat în uniforma lui bleumarin. Mmm. Am coborât geamul să intre puțin aer. Parcă se făcea tot mai cald afară...

Ziua aceea mi-a scăpat printre degete, ca de fiecare dată când aveam prea multe de făcut. După ce m-am întors în casă din șopron, am reușit să-mi fac un duș scurt, lucru absolut necesar ori de câte ori rămâneam mai mult timp pe lângă animalele mele. Câinii au un miros ca de chipsuri de porumb și, chiar dacă chipsurile îmi plăceau la fel de mult ca oricui, n-aș fi vrut să miros a chipsuri.

Cât timp am rămas în baie după dușul meu de cinci minute, m-am uitat la sticlutele îngheșuite pe o etajeră: gel de păr, pomadă, spray de protecție termică, spumă, ser hidratant, ca să nu mai vorbesc de toate tipurile de piepteni, perii rotunde (de doi, de patru, de doi și trei sferturi, de patru centimetri și jumătate), placă, ondulator, ba chiar și un set vechi și prăfuit de bigudiuri. De când mă mutasem în Monterey, nu mă atinsesem de nimic din toate astea.

Să vorbim de trusele de machiaj. Aveam vreo câteva, dotate cu toate nuanțele de fard de ochi imaginabile, cu gene false, ruj, luciu, gel pentru volum și contur de buze, dar și o rezervă de farduri cât ar folosi o trupă

de dans în doi ani. Abia dacă folosisem ceva din toate astea de când venisem aici.

Trebuia să scap de ele - nu făceau decât să ocupe spațiu. Când ai de hrănit și de plimbat o grămadă de câini, cu care mai și trebuie să te joci, ritualurile de frumusețe se reduc la minimum. Pentru care sunt suficiente un șampon și un balsam de păr bune, cremă de protecție solară și balsam de buze rozaliu. Dacă înainte, de când ieșeam de la duș și până urcam în mașina lui Charles, îmi trebuia măcar o oră și jumătate, acum mă descurcam în 20 de minute, dacă mă grăbeam un pic.

Și mă cam grăbeam. Era aproape cinci și abia apucasem să-mi usuc părul cu prosopul când am auzit...

— Chloe? Hei, ești aici?

— Lucas?

— Da, unde ești?

— Aici, mă...

Lucas și-a făcut apariția în pragul dormitorului, cu o sticlă de vin în mână și cu o expresie de uluială pe față.

— ...îmbrac. Hei! am spus și m-am repezit după prosop.

— O, Doamne!

Lucas s-a retras din ușa dormitorului, dar a rămas pe coridor, de unde a strigat:

— Scuze!

— Pe bune? Fluturi, Lucas!

— Ușa de la intrare era deschisă, așa că am... - oau! Îmi pare rău!

— Dacă volai să tragi cu ochiul, puteai să-mi spui, l-am apostrofat, punându-mi rapid sutienul și chiloții.

— Ajungea să-ți spun? m-a întrebat el.

Am scos capul din dormitor.

— Poate că da, l-am tachinat și-am zâmbit văzându-l că ridică din sprâncene. Acum n-ai să știi niciodată, am mai spus și am dispărut în dormitor, să pun niște haine pe mine.

— Solicit în mod oficial să mi se acorde permisiunea de-a trage cu ochiul, mi-a spus în timp ce îmbrăcam o rochiță de vară.

— Prea târziu, calul plecase! i-am spus, apropiindu-mă iar de ușă și scoțând afară un picior gol. Și-apoi, n-ai văzut deja tot? Nu mai e niciun mister!

— N-am văzut nimic, juri! Am văzut ca prin ceață un vârtej cărnos, apoi un prosop.

— Cum, cărnos? Dar știu că te pricepi să flatezi o fată, l-am apostrofat iar și l-am auzit mormăind.

— Dacă fac asta? m-a întrebat și, câteva clipe mai târziu, de după ușă a apărut piciorul lui dezgolit, cu blugii rulați până la genunchi.

— Drăguț! am râs și i-am mulțumit lui Dumnezeu că, după aceea, a apărut chipul lui, nu altceva. Foarte drăguț!

M-a privit cu acea sclipire în ochi și cu un zâmbet lejer pe buze.

— Când am zis de vârtejul cărnos, am spus-o în cel mai bun sens posibil.

— Te cred pe cuvânt.

— Serios, Chloe, n-am văzut nimic. Ceea ce-i bine.

— Chiar nu mai am nimic de adăugat.

M-am încruntat, întinzând mâna și ciupindu-l de obraz. Părul îi era țeșos și ușor umed, poate de la duș? N-avea importanță, slăbiciunea mea pentru el își făcea efectul.

— E bine, pentru că, de-aș fi văzut ceva, se putea alege praful de cina din seara asta.

— Cum, praful?

— Da. Cine știe ce se putea întâmpla. Poate că venea vărul tău și găsea cu totul altceva decât se aștepta.

I-am văzut ochii arzători și brusc am avut o viziune, că un veterinar foarte sexy mă întoarce chiar acolo, în prag, cu fața la blana ușii, îmi smulge rochia și mă ia pe la spate.

— Fluturii am icnit și deodată îmi ardeau obrajii.

El a chicotit.

— Îhî, exact la asta mă gândeam!

Oh!

Din punctul acesta, se deschideau două opțiuni.

Puteam să glumesc, să dau înapoi și să las lucrurile să continue ca și până acum. Prieteni foarte buni, tensiune nerezolvată.

Sau puteam să mă apropii de el și să ducem la bun sfârșit sărutul început în șopron.

M-am apropiat.

S-a apropiat și el.

— Chloe? Am ajuns! a strigat Clark.

La naiba! Uitasem de a treia opțiune.

— Și unde e baia? Această doamnă însărcinată trebuie să facă pipi ca un cal de curse!

— Ești fermecătoare, Vivian! Nici n-am intrat bine în casă.

— Of, taci, Clark, de-asta nu mai poate ea... Serios, Chloe, unde e baia?

M-am lipit de Lucas și mi-am rezemat fruntea de gâtul lui.

— Au ajuns.

— Așa se pare, a murmurat el, trecându-și mâna pe spinarea mea.

Fluuuuuutuuuuuri!

Am simțit în nări parfumul reavăn și mi-am ridicat privirea. Ne-am zâmbit și am mers să-mi întâmpin oaspeții, picați în cel mai nepotrivit moment cu putință.

A fost o seară plăcută – mâncare bună, muzică bună, prieteni noi și oameni dragi din familie. Am început cu cocteilurile, trei Mai Tai și o root beer foarte, foarte rece. Lucas dăduse peste o carte veche cu rețete pentru barul tiki și ne-am preparat câteva dintre delicioasele cocteiluri de pe vremuri. Până atunci, preferatele noastre erau Beachcomber și Painkiller – dar și Mai Tai era al naibii de bun!

Să-i văd pe Viv și pe Clark împreună a fost o experiență; n-am mai văzut pe nimeni să flirteze și să se ciondănească în același timp, și să le

facă atât de bine și pe una, și pe alta. Dar cum se adorau, era evident că ciondăneala nu era decât preludiul. Vivian n-avea ochi decât pentru Clark, iar el i-ar fi adus și Luna de pe cer. Vivian era foarte volubilă, dar era atât de evident îndrăgostită de vărul meu, încât era de-a dreptul amuzant.

Lucas și Clark s-au înțeles bine imediat, iar acum erau amândoi în casă, pregătind înghețată pentru toată lumea.

Eu și Vivian stăteam sub cerul liber în patio, savurând cafeaua pe melodia lui Dean Martin – *All of Me*.

— Vreau să-mi explici chiar acum, a spus Viv, punându-și picioarele pe scaunul dintre noi și rezemându-se de spătarul scaunului ei.

— Ce anume să-ți explic? am întrebat-o, curioasă.

— Explică-mi cum se face că nu te dai la ei? și, prin glasvand, mi l-a arătat pe Lucas care ieșea din bucătărie cu două boluri de înghețată în mână.

— Of, Doamne, am murmurat, rugându-mă ca el să n-o fi auzit.

Nu părea s-o fi auzit, dar Clark s-a uitat scurt la ea și a ridicat din sprânceană.

— Ia spune-mi ce pui la cale? a întrebat-o, punându-i bolul cu înghețată înainte.

— De unde ți-a venit ideea asta, c-aș pune ceva la cale? l-a întrebat ea cu inocență, năpustindu-se asupra înghețatei.

— Pentru că așa arăți, de parc-ai pune ceva la cale, a continuat el, așezându-se lângă ea. Arăți vinovată.

— Stau și eu aici, în vizită la verișoara ta, așteptând ca logodnicul meu să-mi aducă niște înghețată, a spus ea, clipind des. Ce-aș putea pune la cale?

Am pufnit și am luat înghețata pe care mi-o întindea Lucas. Și el părea curios, dar privirea fixă pe care a ațintit-o Viv asupra lui Clark l-a făcut să abandoneze subiectul.

— Lucas, din câte-am auzit, urmează să pleci în curând. În Belize, nu? l-a întrebat Viv, luând din înghețata cu mentă și fulgi de ciocolată.

— Da, plec din nou cu Veterinarii fără Frontiere. Plec în Belize peste câteva săptămâni.

— Imediat după 4 Iulie, nu? l-a întrebat ea.

— Da.

— Deci peste fix două săptămâni, nu câteva, a adăugat Viv, iar eu mi-am scâpat lingurița din mână.

— Da, cam așa ceva.

Șocată, n-am mai ascultat ce-și spuneau. Oau, urma să plece în două săptămâni! Peste două săptămâni îmi voi petrece serile și weekendurile fără Lucas - era clar! Pleca din țară și din Monterey pentru...

— Trei luni? Știi asta, Chloe? Trei luni!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, Viv, știam.

Am oftat, surprinzând privirea lui Lucas, așezat de partea cealaltă a mesei.

— Veterinarii fără Frontiere fac lucruri uimitoare. Sunt sigură că va avea multe să ne povestească la întoarcere, am mai spus, cu mândrie în glas.

Trei luni. Oau!

— O, da, sunt sigură că va avea multe de povestit, a adăugat Viv cu subînțeles și de astă dată, eu am fost cea care a fixat-o cu privirea.

Fără să ne ia în seamă, Clark l-a întrebat pe Lucas dacă a mai fost vreodată în Belize și dacă avea de gând să se ducă prin junglă, dacă tot ajungea acolo.

Am profitat de ocazie să o ciupesc pe Vivian de braț.

— Hei, m-am prins ce faci - încetează!

— În primul rând, nu-mi vine să cred c-ai ciupit o femeie însărcinată. În al doilea, nu-mi vine să cred că nu te dai la el! Ce, Doamne-îartă-mă, te oprește? În al treilea, și-acuma vorbesc hormonii de sarcină din mine, dacă-mi dă voie Clark, mă dau eu la el în locul tău!

Toată această discuție a fost un schimb de șușoteli, timp în care Lucas și Clark au discutat ca băieții despre maimuțe, sau așa ceva.

— Și, în al patrulea rând, pot să mai primesc niște înghețată?

— Of, Doamnel! În primul rând, dacă ne aud, te ciupesc iar. În al doilea, e complicat. În al treilea, dacă te dai la el, te ciupesc de nu te vezi – și nu doar de braț. În al patrulea rând, bine-nțeles. De mentă cu fulgi de ciocolată sau de cafea cu migdale?

Așa-i că eram o gazdă perfectă?

— În primul rând, încearcă numai și-ți arăt eu țiel! În al doilea, nimic nu-i atât de complicat pe cât pare. Tipul abia așteaptă să te zbangui în scula lui, e evident! În al treilea, Clark nu mi-ar permite-o niciodată, că mă chinuie hormonii, că nu. Și-apoi, are grijă să fiu mulțumită, dacă știi ce zic! În al patrulea, de cafea cu migdale, te rog, și-a încheiat ea tirada, împingându-și bolul către mine.

— Să mă zbangui în scula lui? i-am șușotit oripilată în ureche.

Puțin prea tare, căci brusc am devenit conștientă că eram privită de două perechi de ochi de bărbat. Doi ochi căprui și calzi mă priveau oripilați de cuvintele pe care le rostisem. Ceilalți doi, albaștri ca gheața și amețitori, păreau doar amuzați.

O altă pereche de ochi, verzi ca marea, în care juca râsul și malițiozitatea, s-a ațintit asupra mea, când Viv și-a fluturat lingurița și mi-a spus:

— Vreau două porții din înghețata aceea cu cafea și migdale, te rog. Viv s-a lăsat din nou în perne, încântată la culme.

— Imediat, i-am spus scrâșnind din dinți.

M-am năpustit în bucătărie și imediat mi-am băgat capul în congelator – așa m-a găsit Lucas câteva clipe mai târziu.

— Da, cred că ăsta-i motivul pentru care se topește înghețata, a spus el, făcându-mă să tresar și să mă lovesc cu capul de sertare.

— Fluturi! am mârâit, scoțând capul din congelator și frecând cu mâna locul dureros.

— Mulțumesc, dar prefer mentă cu fulgi de ciocolată, a spus el, întinzând mâna pe lângă mine și luând cutia potrivită.

Cât am pregătit înghețata cu cafea și migdale pentru Viv, l-am privit amenințător.

— Ești tare haios! am șoptit, întinzând mâna după un alt bol.

— Iar tu ești ciudată. În seara asta, cel puțin, mi-a replicat, lingând lingurița.

Aș fi dat orice să fi fost eu lingurița aia. Aș fi dat orice să fi fost ligurița aia pe loc. Iar dacă pentru asta, trebuia să mă bălăcesc prin mentă și fulgi de ciocolată și să mă cocoș într-un bol, exact asta aș fi făcut. Hm, poate că avea dreptate că sunt ciudată.

— Îmi pare rău, cred că mă agitat din cauza petrecerii de inaugurare de mâine, am oftat, punând înghețata în congelator și sprijinindu-mă de frigider. Ți-am spus că vine și mama?

— Foarte bine! Nu credeam că va reuși să ajungă.

— Nici n-ar fi trebuit – avea un eveniment caritabil programat pentru acest weekend. Dar a sunat-o tata și i-a zis că e nesimțită.

M-am încruntat și am continuat.

— Sincer, tata nu trebuia să facă asta. Oricum, mâine va fi o zi destul de stresantă și fără să mă judece ea pentru șervetele de hârtie și pentru tacâmurile de plastic.

Când am invitat-o pe mama la inaugurare, eram convinsă că va găsi ea un motiv să nu vină. Și am avut dreptate: balul pentru copiii care sufereau de cancer avea loc în aceeași seară și ea nu putea să lipsească. Se număra printre evenimentele ei favorite. Dar a intervenit tata și-a adus-o pe calea cea bună, mai mult ca sigur cu argumente de genul: „De dragul fiicei tale” și „Trebuie să o susții” și variațiuni pe tema „Marjorie, nu fi nesimțită!”

Rezultatul? Veneau amândoi, cu avionul. Împreună. Mă înfiora doar gândul că iau amândoi același avion și-mi părea groaznic de rău pentru cei care ar fi avut ghinionul să stea lângă ei. Părinții mei nu se certau în public. Se anihilau reciproc cu blândețe. Genul acela de blândețe care te-ar fi făcut să-ți zdrobești capul cu portiera mașinii doar ca să ai o scuză de-a scăpa de ea.

— Hei, am văzut cu ochii mei cât te-ai stresat pentru tacâmurile alea. Și sunt grozave! N-am fost niciodată mai încântat de niște cuțite și furculițe. Iar șervetele de hârtie... Le-ai luat pe cele mai bune de la magazinul de petreceri – pe cele mai bune! Va fi o petrecere excelentă, nu-ți mai face atâtea griji, m-a liniștit el, întinzând mâna să mă mângâie afectuos pe umăr. Iar dacă întrece rău măsura, să știi că am întotdeauna tranchilizante pentru cai în mașină. Ar calma-o instantaneu!

Am izbucnit în râs.

— S-ar putea ajunge și la asta, am admis, ștergându-mă la ochi.

— Sunt pregătit, mi-a spus el, continuând să mă mângâie. Hai, ți se topește înghețata!

M-a condus înapoi în patio.

— Apropo, ce voiai să spui cu zbenguiala-n sculă? Despre a cui sculă era vorba?

Dacă scapi înghețată pe dalele din patio, e imposibil să le cureți altfel decât cu furtunul. Iar când am dat drumul la apă, e posibil să fi stropit și o doamnă însărcinată. Din întâmplare. Adică intenționat.

Capitolul unsprezece

Marge a avut dreptate: fasolea ei la cuptor era senzațională! Pe farfuria de carton a fiecărui invitat era ditamai mormanul de fasole, pe lângă salată de fructe, salată de varză și un hotdog sau un hamburger. Pentru petrecere am ales o temă de picnic – fețe de masă în carouri alb cu roșu; tacâmuri în pahare de plastic pe fiecare masă, iar pe deasupra noastră fălăiau în lumina soarelui baloane și stegulețe. La intrare, deasupra porții, era un panou imens pe care scria „Petrecerea de inaugurare Our Gang”, în caz că mai era cineva care nu știa că intrasem 100% și oficial în funcțiune.

Au fost invitați toți voluntarii și familiile lor, proprietarii de afaceri locale care ne susțineau deja și angajații Spitalului Veterinar Campbell care nu erau în tură, printre care se afla și Marge, care, când nu silea pe toată lumea să-i laude fasolea, îi dădea târcoale lui Lou ca un rechin de poliester cu coc. Un rechin cu insigna Our Gang prinsă în piept, ceea ce era chiar drăguț.

Radioul era pus pe un post de muzică retro, care difuza piese clasice în stil Motown. Unii invitați se înfruptau, alții urcau și coborau dealul, unde vizitau șopronul ca să vadă toți câștelii – proaspăt îmbăiați și mirosind a pudră de talc. Și bucuroși de oaspeți. Printre găleți pline de mingi de tenis și de jucării donate, câinii erau în al nouălea cer. Erau exact așa cum trebuia să fie. Fericiți și alergând peste tot, iar Sammy Davis Jr. conducea haita.

Fiind primul câine pe care l-am salvat, devenise un fel de mascotă a noastră. A fost aproape să fie adoptat în două rânduri și de fiecare dată am avut emoții. Dar de fiecare dată a fost ales alt câțel, iar eu mi-am petrecut mai mult timp cu bietul de el, asigurându-l că-și va găsi și el căsuța lui, odată pentru totdeauna.

Adevărul e că... Sammy își alesese deja stăpâna, slavă Domnului!, pentru că nu-mi venea deloc să-l dau. După ultima tentativă ratată de adopție, l-am luat cu mine în casă și, uite așa, m-am trezit că sunt mămica lui. Chiar în clipa aceea eram ținta acelui rânjet de pitbull și l-am zămbit și eu la rândul meu.

— Du-te la joacă, prietene, i-am spus, mângâindu-l și trimițându-l să alerge după mingi de tenis.

— Hei, Chloe, frumoasă petrecere! Dar noi ar trebui să plecăm dacă vrem să ajungem acasă înainte să se întunece, mi-a spus Clark, urcând dealul cu Viv în urma sa. Ne întoarcem când ne anunți că puiul nostru e gata de adopție.

— Sau înainte. De fapt, pot să mă reped chiar acum și, când nu te uiți, să-mi umplu buzunarele cu cățeluși, a adăugat Viv, încercând să treacă pe lângă mine pe cărare.

Am râs.

— Viv, ai fi un hoț de tot râsul! Tocmai mi-ai spus ce pui la cale. O să te controlez la plecare, i-am spus întinzând mâna și făcându-mă că vreau să o ciupec din nou.

— Pe bune-acuma! Nu mă mai ciupi! Clark, spune-i să înceteze!

— Dacă verișoara mea te ciupește, sunt sigur că o meriți, a intervenit Clark, spre marea ei nemulțumire.

— Eu sunt logodnica ta! Asta înseamnă că, orice aș face, trebuie să fii tot timpul de partea mea, a spus ea bătând din picior.

— Femeie imposibilă, a bombănit Clark, luând-o de mână.

Viv a roșit imediat. Uf!

În timp ce ei începuseră să se privească nu-știu-cum, eu i-am zărit pe al mei urcând pe alee – mama, pe tocuri, călca nesigură pe pietriș.

— Vrei s-o saluți pe mătușa Marjorie înainte să plecați? l-am întrebat pe Clark.

— Of, Doamne, a spus Clark în barbă. Ce, mătușa Marjorie și unchiul Thomas? Împreună? Și nu se ceartă - prea târziu, a mai spus, văzând că mama respingea oferta tatel de a o ajuta.

— Oh, rămânem! N-aș vrea să pierd urmarea, a spus Viv pe un ton lejer, dar m-a luat și m-a strâns de mână.

Fără tragere de inimă, am coborât toți trei dealul în întâmpinarea părinților mei. L-am văzut pe tata uitându-se după mine. Dar și mama scruta împrejurimile și lua aminte chiar și la cele mai mărunte lucruri.

Am inspirat adânc și i-am strigat:

— Hei, oameni buni!

— Uite-o! Bună, fetița mea, mi-a strigat tata, luându-mă cu totul în brațe. Ce mai faci?

— Bună, tată, mă bucur să te văd, am spus adăpostită la pieptul său. M-a lăsat din brațe și m-a privit din cap până-n picioare.

— Arăți fantastic, Chloe, cu adevărat fantastic, s-a manifestat el entuziast, iar eu simțeam că radiez.

Fata lu' tata...

— Bună, Chloe! mi-a spus mama și m-am întors către ea.

M-a privit și ea, de sus până jos, nu la fel de repede ca tata, mai mult ca sigur luând aminte la ținuta mea. Pantaloni scurți de blugi, teniși, maiou alb cu logoul Our Gang pe piept, șapcă cu cozoroc, nemachiată și cu părul împletit neglijent în două cozi.

Am lăsat-o să mă studieze o dată, și chiar de două ori. Mă simțeam confortabil, eram fericită și, pentru prima dată, eram pe teritoriul meu.

— Bună, mamă, am cîrplit. Mă bucur să te văd.

Iar o parte din mine chiar era sinceră: îmi fusese dor de ea. Câteodată.

— Cum a fost zborul? am adăugat.

— Ei, știi cum sunt avioanele astea utilitare! Cam nesigure. Ce mai faci, draga mea? m-a întrebat ea, aplecându-se să mă sărute din vârful buzelor pe obraz.

— Foarte bine. Ce de lume, nu? am întrebat, arătând cu un gest curtea plină de prieteni și colegi.

Copiii alergau de colo-colo, câinii lătrau, iar Marge îndemna invitații la dans.

— Da, din câte se vede a venit multă lume.

Mama a zâmbit, apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Clark, mi-a zis măică-ta că s-ar putea să te gălesc aici. Ce mai faci, dragule? a uguit ea, ducându-se să-și îmbrățișeze nepotul.

Dintotdeauna l-a adorat.

— Bună, mătușă Marjorie, mă bucur să te văd! Ce bine că ai putut să vii la petrecerea lui Chloe!

— N-aș fi ratat-o pentru nimic în lume, a spus ea, iar eu mi-am dat ochii peste cap în spatele ei.

Tata m-a văzut și mi-a făcut cu ochiul, apoi i s-a adresat lui Clark.

— Mă bucur să te văd, i-a spus, apoi s-au îmbrățișat ca băieții, cu un singur braț și bătându-se pe spate.

— Și eu mă bucur să te văd, Thomas, a trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut. Și vreau să v-o prezint...

— Iar ea trebuie să fie Vivian! Ce priveliște! l-a întrerupt mama, dând mâna cu Viv. Mai ai puțin și naști.

— Sunt doar în șapte luni, nu sunt chiar gata să nasc, a corectat-o Viv, strângându-i viguros mâna. Abia așteptam să vă cunosc! Am auzit atâtea despre dumneavoastră, Marge! Pot să-ți spun Marge?

— Oh, păi, eu... a început mama, când s-a auzit un dulce accent sudist intervenind în discuție.

— Mi-am auzit cumva numele? Mai vrea cineva din fasolea mea la cuptor?

Marge s-a alăturat grupului și m-a luat de talie înainte să continue:

— Pe cine avem noi aici? Acest domn bine probabil că e tatăl tău — un drăguț! a strigat ea, întinzând mâinile și trăgându-l pe tata la pieptul ei plin de strasuri.

Pe deasupra cocului ei, tata mi-a aruncat o privire surprinsă, dar nu nemulțumită. Dându-l drumul, Marge s-a întors către mama, care, preventiv, a făcut un pas în spate.

— Iar dumneata probabil că ești mama lui Chloe. Sunteți ca două picături de apă! Ești superbă — îmi vine să te mănânc!

A dat s-o îmbrățișeze, dar mama l-a strâns repede mâna, evitând ciocnirea cu cocul.

— Vino imediat cu mine că trebuie să mănânci ceva! Arăți absolut hămesită! Am niște fasole preparată după o veche rețetă secretă de familie, știi...

Și, uite-așa, mama a fost luată pe sus și dusă la masa cu bunătăți. Până să pot spune măcar un cuvânt, mama avea în mână o farfurie de carton plină-ochi cu fasole la cuptor după rețeta secretă de familie. M-am uitat la tata care urmărea cum fosta lui soție este împinsă de la spate de o femeie într-o salopetă de poliester în stilul anilor șaptezeci. Apoi am izbucnit amândoi în râs.

Încă mai râdeam când mai mult l-am simțit decât l-am auzit pe Lucas apropiindu-se. Era chiar în spatele meu, dar mai într-o parte. M-am uitat spre stânga și l-am văzut privindu-mă cu ochii lui albaștri și sclipitori.

— Hei, i-am spus, înghiontindu-l cu șoldul.

— Hei, mi-a răspuns el, fără să mă înghiontească la rândul lui. Domnul Patterson? Sunt Lucas Campbell, un prieten al fiicei dumneavoastră, a spus el într-o pauză din conversație.

Viv radia, realmente radia, văzându-i că-și strâng mâinile. Ce-și mai strângeau oamenii mâinile pe-aici!

— Prieten cu Chloe! Tu ești Lucas, cel despre care am auzit atât de multe?

— Depinde ce ai auzit, stimat domn, a spus Lucas surâzând.

— Cel care a ajutat-o să iasă din încurcătura cu măgăoaia de Chevrolet Suburban? l-a întrebat tata.

— Da, cam așa ceva. Dar a doua oară a vorbit ea mai mult — ar fi trebuit s-o vedeți când s-a ambalat!

Lucas m-a luat pe după umeri, bătându-mă apreciativ pe spate. Nu m-am opus.

— Și tot tu ai inițiat-o în paddleboarding?

— Are un talent nativ, a adăugat el, dar numai dacă nu se uită după rechini.

— După rechini am să mă uit tot timpul, m-am înfiorat eu, iar el mi-a rânjit de la înălțimea lui.

Încă mă mai ținea pe după umeri. Viv zâmbea deja cu gura până la urechi.

— Pot să vă aduc ceva de băut, domnule Patterson? Apă, suc, bere? l-a întrebat Lucas.

— Lucas, tocmai am coborât dintr-un avion foarte mic, în care-am călătorit cu fosta mea soție.

Lucas a rămas pe gânduri o clipă.

— Chloe m-a învățat cum să fac un Martini zdravăn. Simplu sau cu gheață?

— Cu gheață. Întotdeauna cu gheață.

Pe când mergeau spre casă, l-am auzit pe Lucas spunând:

— Aveți un bar dat naibii, domnule Patterson! Eu și Chloe am răsfoit cartea de cocteiluri din anii șaizeci. Ați băut vreodată un Zombie?

— Ai încercat s-o îmbeți pe fie-mea, Lucas? l-a întrebat tata în timp ce Lucas îi ținea ușa.

— Bineînțeles, domnule Patterson, bineînțeles, i-a răspuns Lucas zâmbind.

Ultimul lucru pe care l-am mai auzit înainte să intre amândoi în casă a fost replica tatei:

— În cazul ăsta, spune-mi Thomas.

M-am uitat la Viv și la Clark și am dat din mâini a neputință, clătind din cap.

Viv m-a privit drept în ochi și mi-a spus:

— Dă-i bătaie! Șo pe el, chiar acum!

— Ce bătaie? Cui bătaie? a întrebat Clark.

M-am dus să o salvez pe mama din mâinile lui Marge.
Una peste alta, n-a fost prea rău.

În cele din urmă, treptat, n-am rămas decât o mână de oameni la petrecere. În ziua aceea, ne-au fost adoptați doi câini: Steve și Edie au fost luați de o familie de fermieri care locuiesc chiar la ieșirea din oraș și voiau doi căței. Câinii fuseseră abandonați când stăpânii lor nu și-au mai putut permite să aibă grijă de ei și i-am ținut împreună până când am găsit o familie care să-i poată lua pe amândoi. Ca de fiecare dată când câinii mei plecau pentru totdeauna la casa lor, am simțit un nod în gât. Am strâns și o sumă frumoasă de bani din donații, iar mulți dintre invitați au adus diverse lucruri, de pildă culcușuri pentru căței, jucării de ros, conserve de mâncare pentru câini și încă o grămadă de mingi de tenis.

Una peste alta, a fost un succes!

Muzica se auzea în continuare la fel de tare, deși singurii care mai dansau erau Marge și Lou. Hipiotul și pețitoarea, încolăciți unul în jurul celuilalt ca niște pitoni, cei doi erau o priveliște de neuitat. Prin asta vreau să spun că era teribil să-i vezi practic încălecându-se unul pe altul pe ringul improvizat de dans.

— Ți-am zis să nu mai pui piese lente, i-am șoptit lui Lucas, care se străduia din răspuț să nu privească spre dezastrul care se apropia în pași de dans, pe melodia *I Only Have Eyes for You*.

— Haide, bambina, e chiar drăguț. În genul mai greșos, așa.

— Dar îmi plăcea melodia asta! De-acum va fi mănjită de amintirea asta, am gemut, întorcând capul și observând ceva ce nu credeam c-am să mai văd vreodată în viața mea.

Tata o conducea pe mama spre ringul de dans!

Când pregăteam nunta cu Charles, mama îmi pusese special în vedere că sub nicio formă nu avea să danseze cu tata și că, dacă aș fi insistat, aveam să regret. Închipuți-vă surpriza mea când, ținându-se de mâini și la o distanță cuviincioasă, mama și tata au început să danseze.

— Nu-mi vine să cred! am spus, cu gura căscată până la podea. Trebuie să le fac o poză! Altfel, Clark n-o să mă creadă niciodată!

El și Vivian plecaseră de mult, certându-se pentru nu știu ce far istoric pe care el voia să-l viziteze în drum spre casă. Până să ajungă la mașină, discuția lor a deviat spre drumul pe care să o apuce spre casă. Atunci am văzut că mâna lui Clark dispare sub fusta ei și am avut sentimentul că, dacă aveau să oprească undeva, n-o vor face ca să viziteze un far.

— Îmi pare rău că părinții mei n-au putut să vină, mi-a spus Lucas. Tata a trebuit să înlocuiască pe cineva la clinică, iar mama e răcită. Totuși, abia așteaptă să te cunoască și m-a rugat să-ți transmit felicitările ei.

— Abia așteaptă să mă cunoască? I-ai vorbit despre mine? l-am întrebat, întorcând capul de la părinții mei, pe care-i vedeam dansând pentru prima dată după ani de zile, ca să mă uit la Lucas.

Se înserase, iar dinspre ocean adia o briză caldă, aducând o vagă aromă de sare care se amesteca cu parfumul iasomiilor ce începeau să se deschidă.

— Ar fi grav dacă am făcut-o? m-a întrebat el.

— Nu, am murmurat. Deloc.

Am început să mă legăn ușor în ritmul muzicii, privind cuplurile care se alăturaseră celor de pe ring: Marge și Lou, mama și tata. Deodată am simțit că vreau să dansez în curtea mea.

M-am uitat la Lucas chiar când se pregătea să mă invite la dans:

— Ai vrea să...

— Chloe, dragă, tatăl tău tocmai m-a informat că s-a făcut o greșală la hotel și că nu e disponibilă decât o cameră. Așa că, dacă n-ai nimic împotriva, se pare că voi rămâne aici.

— Poftim? am spus uitându-mă disperată în jur și văzând că tata se grăbea să intre în casă, cu un zâmbet diabolic pe chip. Adică, da, sigur că poți rămâne la mine, mamă.

Mama a oftat teatral.

— Sper totuși că e destulă apă caldă pentru baia mea obișnuită. Boilerul din casa asta mi s-a părut întotdeauna cel mai mic boiler din toată

lumea liberă. Deși, cum ai folosit farfurii de carton, probabil a rămas ceva mai multă apă caldă.

— E suficientă apă caldă, mamă. Și e practic opărită.

Am oftat și m-am sprijinit de Lucas, care m-a lăsat să mă cuibăresc.

Ceea ce n-a scăpat privirilor mamei. Mișcând ochii, l-a privit pe Lucas și a spus:

— Dar știi că ești înalt?

— Da, doamnă, a răspuns el, iar eu am chicotit de la subțioara lui.

Mama l-a mai privit o dată de sus până jos, apoi l-a strigat pe tata:

— Thomas, dacă mă lași aici, nu uita să-mi aduci bagajele în casă.

Bu una nu le car pe alee până aici.

— Da, Marjorie. Am spus că-ți aduc bagajele. Liniștește-te!

— După numai un dans, crede că poate să-mi vorbească iar pe tonul ăsta! a mai spus ea, dar nu fără oarecare amuzament.

Mama a intrat în casă, iar eu m-am lipit mai strâns de Lucas – agitația zilei începea să se transforme în oboseală.

— Reprogramăm dansul? m-a întrebat Lucas.

— Oh, voiai să mă inviți la dans? am spus lăsând capul pe spate și aruncându-i cea mai lunguroasă privire de care eram capabilă.

— Nu vom ști niciodată, ca și cu trasul cu ochiul, a răspuns el, luându-mă de mână și lansându-mă într-o piruetă și readucându-mă iar lângă el în același fel.

Am râs și i-am spus:

— Hei, ce-i cu mișcărilor astea șmechere?

— Orice băiat talentat are mișcărilor lui, mi-a spus, imitându-l pe Sinatra.

Și atunci mi-am dat seama că ne atinseserăm constant toată ziua aceea – o atingere pe spate, un ghiont cu șoldul, o piruetă menită să mă aducă în brațele lui. Iar mișcărilor lui de dans... aveau efect. L-am privit în ochi, întrebându-mă dacă trecuse suficient timp ca să avansăm în relația noastră, dar fără să-mi pese cu adevărat dacă a trecut sau nu.

Apoi am simțit o bătaie pe umăr și, când m-am întors, i-am văzut pe Lou și pe Marge ținându-se de mână și cu priviri visătoare.

— Plecați? s-a adresat Lucas cuplului radios, trăgându-mă în fața lui. Îl simțeam în spatele meu, cald și solid și puternic.

— Marge mi-a spus că-n oraș e un bar unde nu se ascultă decât Crosby, Stills, Nash & Young. Trebuie să-l văd cu ochii mei, i-a răspuns Lou, apoi s-a uitat la mine: Prințesă, ai rupt gura târgului! Sunt atât de mândru de tine!

— Oh, mulțumesc, Lou! Acum trebuie să zic că n-aș fi reușit fără tine?

— Da.

— Lou, n-aș fi reușit fără tine, i-am spus cu toată sinceritatea.

— Oh, continuă, a roșit el.

Le-am spus „noapte bună” lor și ultimilor întârziați care voiau să plece, apoi am rămas doar noi doi.

— Deci, a spus Lucas.

— Deci, am spus eu.

Nu voiam să plece încă.

Tăcere.

— Vrei să te ajut să strângi pe-aici?

— Foarte mult! Treaba ta e să aduci fasolea.

Ne-am dus spre masă și, când ne-am întors să ducem în casă prima tură din mâncarea rămasă, părinții mei s-au retras grăbiți de la fereastră ca să nu-i prindem că trag cu ochiul.

Subtil.

O oră mai târziu era totul strâns și nu se mai vedea nici urmă de petrecere. Lucas m-a ajutat să spăl cele câteva vase, apoi am mai făcut rond pe la câini. Erau cam energizați după toată agitația zilei, dar au început să se liniștească imediat ce-am stins luminile.

Eram în bucătărie împreună cu părinții mei. Lucas a scos afară ultimul sac de gunoi.

— Chlo, vezi că nu prea mai ai saci de gunoi.

— Cred că mai e unul în cămară.

— Nu, pe ăla l-am folosit săptămâna trecută, când Sammy Davis Jr. a dat iama în jeleuri.

Apoi i-a spus tatel:

— Sunt medic veterinar, dar chiar și eu am fost îngreșat de ce-a dat afară câinele acela.

Și a ieșit pe ușă.

— Pare să se simtă ca la el acasă pe-aiici, a observat mama, așezând gervetele rămase în teancuri impecabile.

— E un prieten bun, am spus, simțind că mă stânjenea cuvântul „prieten”.

— Doar atât? m-a întrebat ea.

Tata i-a făcut semn să tacă.

— Marjorie, nu e treaba noastră.

— Cred că am tot dreptul să pun aceste întrebări. Sunt mama ei, a spus ea, cu spatele drept ca întotdeauna, chiar și pe scaunul înalt de bar.

Mi-am amintit cum mă plimbam de colo-colo prin casă cu o carte pe cap. Oamenii cred că așa ceva nu se întâmplă decât în filmele vechi, dar s-a întâmplat în sufrageria casei noastre. „Postura, Chloe. Trebuie să ai o postură frumoasă și grațioasă. O doamnă adevărată se cunoaște după postură.”

— Și-apoi, dacă mi-ar mai spune și mie câte ceva, n-aș fi nevoită să-i pun aceste întrebări, a conchis ea, privindu-mă aspru.

— Și de ce crezi că se întâmplă asta, mamă? De ce crezi că nu-ți spun nimic? am întrebat-o, stând cocoșată pe scaun.

Am văzut-o ridicând o sprânceană, dar nu mi-am corectat postura.

Unu la zero pentru Chloe.

— Chiar nu știi. Există vreun motiv pentru care nu vrei să-mi împărtășești lucruri? Poate nu mai ești atât de sigură de alegerile tale, draga mea?

— Trebuie că glumești! Chiar ai tupeul să spui că...

— Ah, da, într-adevăr, familia Tupperman și-a petrecut iarna în St. Bart, nu în Santa Lucia. Ai dreptate, m-a întrerupt ea.

Am rămas blocată. Ce naiba...?

Ah – revenise Lucas în bucătărie. *Rufele murdare nu se spală niciodată în public. Păstrează întotdeauna aparențele.*

Unu la unu.

Dar eram atât de sătulă de păstrarea aparențelor. Asta era specialitatea ei, nu a mea. În capătul mesei, tata nu scotea o vorbă; le auzise oricum pe toate deja. Lucas rămăsese în prag și se vedea că nu se simte confortabil. Încercarea mamei de a schimba subiectul a fost mai stânjenitoare decât dacă ne-am fi continuat discuția.

Mama s-a uitat la mine, așteptând să spun ceva. Dar mă săturasem.

Ar fi trebuit să spun: „Da, am auzit că s-au simțit foarte bine la Saint Barthélemy.”

Dar, de fapt, am spus:

— Of, mamă, varsă tot ce ai în tașcă!

Se putea auzi și musca. Sau adierea vântului.

Apoi nu s-a mai auzit decât scârțâitul unui scaun de bar și două perechi de picioare de bărbat îndreptându-se spre ușă. Unul mi-a strigat:

— Ne vedem mâine-dimineață, fetița mea!

Celălalt a spus:

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Patterson!

Ușa s-a trântit, cauciucurile au scrâșnit, apoi s-a lăsat tăcerea.

În cele din urmă, mama a rupt tăcerea.

— Chloe, trebuie să-ți spun că nu-mi place deloc să-mi vorbești atât de nepoliticos, mai ales în fața noului tău iubit.

— Nu e iubitul meu, mamă.

Am oftat și m-am lăsat înainte, rezemându-mi capul în mâini.

— Ești sigură?

— Crezi că n-aș ști dacă am sau nu un iubit?

— Păi, nu știu. Eu nu mai înțeleg *nimic* din ce faci tu. Dar trebuie să-ți spun că un veterinar dintr-un orașel de provincie nu e nici pe departe persoana pe care aș fi ales-o pentru tine.

— *Să alegi pe cineva pentru mine? Dar nu-i un costum de haine, mamă, am răbufnit, ridicând capul și fixând-o cu privirea.*

N-avea nici cea mai vagă idee cum suna ce spusese, nici că ce spunea afecta pe toată lumea.

— Iar dacă ar fi iubitul meu, dar nu este, aș fi incredibil de norocoasă. Și ce naiba e în neregulă cu faptul că-l veterinar? Și de-ar lucra într-o benzinărie, tot e un bărbat nemaipomenit care mă face să râd și mă face să mă simt bine și mă face *fericită*, pentru numele lui Dumnezeu! De ce-ai fi tu atât de nemulțumită de asta?

— Voiam mult mai mult pentru tine, Chloe. Cât de fericită ai putea fi dac-ai trăi toată viața în orașelul ăsta? Și chiar dacă are o profesie cu adevărat admirabilă, ar putea un veterinar să-ți ofere stilul de viață pe care ți-l oferea Charles? m-a întrebat și era clar că nu auzise nimic din ce i-am spus.

— Sunt atât de multe chestii aiurea în ce spui, că nici nu știu de unde să încep! În primul rând – și trebuie să ascuți ce-ți spun acum – *nu* mă văd cu Lucas. Sub nicio formă. Dar ce mă îngrijorează și mai tare este că, nu știu de ce, tu crezi că nu e suficient de bun pentru mine. Tu chiar *te auzi* când vorbești? Căci pe mine e al dracului de clar că nu mă auzi!

Mă pornisem, eram cu mâinile în șolduri și îi strigam practic în față.

— Să nu ridici tonul la mine...

— *Nu* am terminat! Majoritatea părinților ar fi încântați dacă fiica lor s-ar vedea cu un bărbat ca Lucas, chiar dacă n-ar ține seama decât de profesia lui, cum e clar că faci tu. Lucrează în afacerea familiei, înființată de aproape 50 de ani – că tot ești preocupată de siguranța locului de muncă! Dar nu-i o ocupație destul de strălucitoare pentru tine. Nu-i la fel de impresionant ca un ginere chirurg sau congressman sau avocat. N-ar trebui ca omul să fie mai important decât jobul lui? Decât distincțiile sociale? Decât asigurarea medicală?

— Spui toate astea de parcă s-ar exclude reciproc, dar nu există niciun motiv pentru care să nu găsești tot ce-ți dorești într-un singur bărbat. Iar acela putea fi Charles, a spus ea apăsător.

— Charles n-avea cum să fie vreodată acel bărbat. Asta nu înțeleg tu. Nu. L-am iubit. Pe. Charles. E un tip de treabă, bogat, bunicel la pat...

— Chloe, serios...

— Dar nu l-am iubit. De ce nu-l suficient pentru tine? am întrebat-o liniștită de-acum.

Am privit-o lung pe mama. Stătea în continuare pe marginea scaunului de bar, dreaptă ca un băț, cu machiajul ei perfect, cu hainele absolut nefonate deși fusese la picnic toată ziua, cu părul pleptănat și prins în cocul ei impecabil. Mă privea clipind, realmente surprinsă că nu păream să înțeleg ce spune. Niciuna dintre noi n-aveam nicio idee ce gândește sau ce simte cealaltă. Cum s-o scoatem la capăt?

Am pornit spre camera de oaspeți, aproape fără să văd pe unde merg.

— Unde te duci? a strigat după mine.

— Mă duc să pun așternuturi curate pe pat.

Am simțit că-mi dau lacrimile și m-am forțat să le rețin. Am continuat:

— Și să-ți pun prosoape curate la baie.

Nu mi-a răspuns. Am apucat-o pe coridor. Ștergându-mi lacrima care mi-a scăpat, am scos așternuturi și o pătură confortabilă din sifonier și le-am dus în camera de oaspeți, unde tata lăsase mai devreme bagajele mamei.

El pusese asta la cale. El aranjase să se întâmple așa. Credea că dacă eu și cu mama am petrece puțin timp împreună, ne vom putea înțelege și vom dărâma zidul care se tot înălța între noi de când cu nunta.

Dar acel zid începuse să se ridice cu mult timp în urmă și nu știam cum putea fi dărâmat. Am smuls cuvertura de pe pat și, furioasă, am întins cearceaful.

— Vrei să te ajut să faci patul? a spus ea, apărând în pragul ușii.

— Mulțumesc, mă descurc, i-am răspuns ștergându-mi repede altă lacrimă.

Am rămas cu spatele la ea cât am îndreptat cearceaful pe la colțuri și am încercat să-l bag sub saltea.

— De ce nu mă lași să fac și eu pe-o parte? Ca să nu mai alerg în jurul patului.

A tras de un colț și am lăsat-o. Era mai ușor decât să ne certăm. Era mai ușor decât să ne învârtim în jurul cozii.

— Știi că nu vreau decât ce-l mai bun pentru tine, da? m-a întrebat ea, de data asta fără asprime în glas.

M-am înmulat. N-aveam ce-l face.

— Da, știu că asta crezi, am spus oftând.

Am luat cearșaful de deasupra și l-am înfocat în aer, lăsându-l să aterizeze pe pat ca o parașută. Pentru o fracțiune de secundă am surprins privirea mamei pe sub pânză. Părea obosită. Până s-a așezat cearșaful pe pat, era din nou netulburată, ca de obicei. L-am întins bine, ca pe un pat de spital. Cât l-am netezit în partea de sus, ea a tras un pic mai mult spre ea. Eu am tras de el înapoi spre mine, ca să fie la fel de ambele părți: la egalitate.

Eu contra mama: egalitate.

— Zici că nu l-ai iubit pe Charles, a început ea.

Am clătinat din cap.

— Nu...

— Dă-mi voie să zic ce am de zis, te rog, mi-a spus, iar eu am dat din cap.

Am rămas pe partea mea de pat, cu pătura în mână.

— Zici că nu l-ai iubit pe Charles și acum îmi dau seama că așa este. Dar, Chloe, iubirea nu este singurul lucru de care e nevoie pentru ca o căsnicie să meargă.

— Mi-ai mai spus asta, dar cum e posibil așa ceva? Cum se poate să nu fie iubirea cel mai important lucru? am întrebat-o, așezându-mă pe pat.

— Pur și simplu nu este.

A oftat și s-a așezat și ea.

— L-am iubit pe tatăl tău mai mult decât orice pe lume, a adăugat, studiindu-și mâinile și frecându-și, absentă, degetul inelar de la mâna stângă.

Poate nu chiar atât de absentă? Când m-a privit din nou îi străluceau ochii.

— Dar n-a fost absolut deloc suficient.

— Ah, am spus, dând din cap.

Începeam să văd unde bate și totul se lega repede în mintea mea.

— N-aveam nimic în comun, Chloë - chiar nimic. Dar eram îndrăgostiți nebunește. Și am fost multă vreme. Dar, după o vreme, după ce te maturizezi, după ce faci copii, ai nevoie de mai mult. Ai nevoie de scopuri comune, de interese comune, de un drum clar pe care să mergi în viață. Noi nu le-am avut și ne-am înstrăinat unul de altul. Eu am simțit că nu sunt apreciată cum ar trebui. Tatăl tău a simțit că nici el nu e apreciat. Se întâmplă tot felul de chestii. Spui lucruri pe care nu le mai poți retrage. Faci lucruri pe care...

S-a oprit și s-a văzut în privirea ei că își dă seama ce spune.

— Mă rog, se întâmplă tot felul de chestii. Dar atunci deja e prea târziu.

M-a privit precaută și am văzut cum i se voalează din nou privirea.

— Iubirea nu e totul, Chloë, pur și simplu nu este. Nu ai vrut să te căsătorești cu Charles, accept asta. Dar de când te-ai mutat aici și-ai început afacerea asta, parcă... parcă nici nu mai știi cine ești.

Am inspirat adânc, apoi mi-am ținut respirația, încă neștiind ce urmează să spun. Când m-am ridicat de pe pat, am suspinat prelung și am început să întind pătura.

— Știu că nu înțelegi, dar trebuie să fac ce fac, pentru mine. Am nevoie de ceva al meu. Și numai pentru mine.

— Și asta vrei să faci? Să lucrezi cu... câinii ăștia? m-a întrebat ea, făcând semn să-i dau celălalt capăt al păturii.

— Da, am spus și i l-am întins. Chiar cred că da.

A rămas tăcută. Am aranjat pătura în tăcere, plîind-o spre picioarele patului. Apoi a spus:

— Îți amintești de familia Felding? Locuiau la poalele dealului.

— Normal, cei care ne dădeau pastă de dinți de Halloween?

— Asta pentru că tatăl era ortodont.

— Plus că li se aruncau ouă în ușa de fiecare Halloween.

— În sfârșit, zilele trecute m-am întâlnit întâmplător cu doamna Felding la piață. Stephen, băiatul lor, urmează să lucreze cu taică-său la cabinet. S-a întors de la universitate, a absolvit la Cornell, și e singur. Ea m-a întrebat de tine și...

— Mamă, încetează, i-am spus cu privirile pironite în pământ.

— Chloe, serios, nu mai ții de glumă?

Când am ridicat privirile, am văzut că-i scilipeau ochii, dar de astă dată jucăuș.

Mi-am dat ochii peste cap, dar mi-am permis să zâmbesc.

— Mă duc să pun apă la fiert, am spus trecând pe lângă ea spre bucătărie. Poate bem un ceai după ce faci baie?

— Dacă vrei, a spus ea cu voce controlată, dar în care se simțea încântarea.

— Vreau.

Am zâmbit, apoi am arătat spre baie.

— Nu uita că trebuie să zgâlțâi puțin robinetul ca să potrivești apa caldă.

— Dumnezeu, uitasem de tot despre asta. Habar n-ai de câte ori am încercat să-l conving pe taică-tău să cheme un instalator. Unul adevărat, nu un cârpaci.

Și, cât timp și-a pregătit cele necesare pentru baie, a ținut-o tot așa, iar eu m-am sprijinit de ușa și am ascultat-o. Până când m-a trimis să pun ceainicul la foc, ca să se încălzească apa la timp.

Capitolul doisprezece

Ziua de 4 Iulie, cu picnicul și parada aferente, a fost una din acele zile californiene perfecte, cum vezi numai în ilustrate. Douăzeci și patru de grade, niciun nor pe cer și o briză îmbietoare ce sufla de-a lungul coastei. Mare parte a dimineții mi-am petrecut-o cu câinii, lansându-le un milion de mingi cu racheta de tenis, bucuroasă că reverul meu impecabil împlinea în sfârșit un scop nobil. Am plătit niște facturi, am răspuns la niște e-mailuri, am evitat două apeluri de la mama, apoi am reușit să-mi fac un duș rapid.

De la petrecerea de inaugurare am mai vorbit de câteva ori cu mama. Încă nu era pregătită să renunțe la ideea că mă voi muta înapoi la San Diego, crezând c-am să mă satur de „haita de câini”, dar relația noastră era mai puțin tensionată decât înainte. Ceea ce era foarte bine. Apropo de mame, în ziua aceea urma să o cunosc pe mama lui Lucas. A doua zi după plecarea părinților mei, dimineața, Lucas m-a sunat să se asigure că nici n-am luat-o razna, nici nu fusesem împachetată în tașcă. Chestie pe care tot nu o înțelegea prea bine.

— *Mai explică-mi o dată, ce-i chestia asta cu tașca? a întrebat.*

— *E o gentuță în care ții chestii, gen agrafe de hârtie sau pioneze, sau de luat în excursie ca să ții periuța și pasta de dinți, repelentul, i-am explicat. Aveam și eu una când participam la concursuri de frumusețe, o țineam în culise.*

— *Și ce puteai avea în ea? a întrebat, curios.*

- Alifie antihemorolzi și lipici pentru fese.
- Nu mai vorbesc niciodată cu tine, mi-a răspuns îngrozit.
- Hai, taci din gură, l-am spus râzând și am pus o felie de pâine în toaster.

— Faci pâine prăjită?

— Văd că stai bine cu auzul. Da, fac pâine prăjită.

— Pentru un mic-dejun întârziat?

— Sau pentru un prânz anticipat. Nu prea am mâncat de dimineață, i-am răspuns uitându-mă pe alee, unde cu puțin timp în urmă fusese parcată mașina părinților mei.

— Cum a fost cu mama ta aseară? m-a întrebat cu precauție în glas.

— Binișor. De fapt, destul de bine, am recunoscut, întinzând Nutella pe felia caldă de pâine.

— Asta-i bine, nu?

— E foarte bine. Cred că mai spera să mă vadă în rochie de mireasă, cu voal, alături de Charles în parcare, strigând: „Îl iau, îl iau!”

— Dar nu-i cazul, nu?

— Nu, ferească sfântul!, i-am răspuns mușcând din pâine. Nu m-aș mărita niciodată într-o parcare!

După o pauză, a râs.

— Oh, știu și eu! Ce dovadă mai mare de dragoste decât o alee pietruită și pătată cu ulei de motor?

— M-ai sunat cu vreo treabă anume în dimineața asta sau nu vrei decât să-mi iei mințile cu vrăjeala ta de don juan rural?

— Ce părere ai de artificii?

— Așa, în general?

— Ba foarte specific. Adică, noi mergem la parcul de distracții din centru și ești invitată.

— Care noi?

— Eu și familia mea. Mama și tata, verișoara mea Sophia și prietenul ei, Neil, care au venit din San Francisco.

— Toată familia... hm, l-am tachinat, încercând să-mi potolesc frea-mătul din piept. Cred că după fiascoul de aseară, mi-ești dator cu puțină dramă de familie.

— Cu riscul de a părea bădăran, noi suntem ceva mai rezervați decât familia ta. Singurele artificii din seara asta vor fi cele de pe cer.

— În cazul ăsta, nu prea pot refuza, nu-i așa? i-am spus râzând.

Și uite-așa m-am trezit că am planuri în zi de sărbătoare, ieșeam în oraș cu Lucas și familia lui. Am tot zâmbit cât timp mi-am împletit repede părul, încă umed după duș. M-am îmbrăcat simplu, cu o rochiță albă de in și espadrile, și tocmai îmi dădeam cu un pic de luciu pe buze când l-am auzit pe Lucas parcând pe alee. Ieșind degrabă pe verandă, am văzut altă mașină decât camioneta spitalului pe care o conducea de obicei.

— Ce-i asta? Mi-ai ascuns lucruri, Campbell, i-am spus admirându-i Mustangul decapotabil, strălucitor și roșu-aprins.

— E mașina tatei. El o scoate rareori din garaj.

A coborât sprinten din mașină și a înconjurat-o venind lângă mine. Și el era îmbrăcat simplu, cu niște pantaloni albaștri, un tricou verde, șlapi în picioare. Și cu un zâmbet larg pe buze.

— Și de unde atâta noroc pe capul nostru astăzi? l-am întrebat când mi-a deschis portiera.

— E 4 Iulie, e o zi superbă, iar tata știe la fel de bine ca mine că mașina asta e numai bună de condus într-o astfel de zi.

A zâmbit, atingându-mi șalele o clipă sau două până am urcat în mașină, dar a fost de-ajuns.

— Mai ales când ai alături și o femeie frumoasă, a continuat el.

— Ah, mai luăm pe cineva? l-am întrebat și m-am strâmbat la el când m-a admonestat, ridicând la mine degetul arătător.

— Ce amuzantă ești! m-a tachinat și am pornit spre parcul de distracții, cu capota lăsată.

Chiar era o zi perfectă pentru o tură în decapotabilă. Am parcat și i-am căutat pe părinții lui. Mama lui Lucas era o femeie adorabilă, foarte

minionă. Puțin plinuță, foarte drăguță și incredibil de blândă. Ținea strâns în mână lesa lui Abigail, o cățelușă rasa Golden Retriever.

— Am lucrat mult cu Golden Retrieveri în San Diego, în programe cu căței de terapie, i-am spus, Ingenunchind să mângâi cățelul superb.

— Și la noi în oraș era cineva care lucra cu câini de terapie. Dar de când a murit, nimeni nu s-a mai arătat interesat să reia acest program, a spus ea gânditoare. Poate că, până la urmă, ai putea face tu terapie cu câini. Lui Lucas i-ar plăcea foarte mult să te ajute, sunt convinsă.

— Cu ce anume mi-ar plăcea foarte mult să o ajut? a întrebat Lucas, întrerupându-și discuția cu tatăl său.

Ochii noștri s-au întâlnit, m-a privit discutând cu mama lui și parcă știa că era de bine. Așa simțeam și eu, că era de bine. I-am zâmbit și mi-a răspuns tot cu un zâmbet. Unul tainic, complice și care spunea mai mult decât „Hai să punem pe picioare un program de terapie cu câini”.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Tot ce era în jurul meu s-a estompat, zgometele parcului de distracții au devenit doar un fundal sonor pentru figura aceea frumoasă și sexy.

— Tocmai îi spuneam prietenei tale că ar trebui să se gândească la înființarea unui program de terapie în oraș, poate chiar cu unii dintre cățelei ei, i-a spus maică-sa, privindu-ne când pe unul, când pe celălalt.

— Ah, deci ea este Chloe, prietena despre care mi s-a vorbit atâta, am auzit o voce din spatele meu.

Întorcând capul am văzut o tipă. Înaltă, cu forme incredibile, cu păr lung și roșcat. Nu zâmbea. A început să se învârtă în jurul meu – la propriu. N-am avut de ales decât să fac la fel. Scena părea desprinsă din videoclipul piesei *Beat It*.

— Sophie, vrei te rog să nu te dai în spectacol? i-a spus Lucas, râzând pe sub mustăți, iar eu i-am aruncat o privire gen „Ce fluturi mai e și asta?”

— Calmează-te, dulceată! Bagi lumea-n sperieți, s-a auzit un alt glas și m-am pomenit privind în sus la fața unui tip foarte mare, dar foarte prietenos, cu alură de fundăș și zâmbet larg.

* Celebră melodie a lui Michael Jackson. (N. tr.)

Îmi părea vag cunoscut. Domnul și doamna Campbell nu spuneau nimic, doar zâmbeau. Ce se întâmpla?

— Așadar, Chloe, a reluat roșcata, cercetându-mă cu atenție.

N-aveam de gând să mă învârt iar, așa că am rămas pe loc. Ea a continuat:

— Te interesează Lucas, aici de față? Sentimental vorbind. Normal că te interesează, uită-te la el!

— Of, n-ai vrea să... a început Lucas.

Roșcata l-a oprit ridicând mâna.

— Răspunde la întrebare!

— Vorbești serios? am întrebat-o, gândindu-mă că precis era vreo cameră ascunsă pe undeva.

— Ce vreau să spun este că, ultima oară când s-a îndrăgostit vărul meu, nemernica aia l-a frânt inima. Așadar, iartă-mă că sunt exagerat de protectoare, mi-a spus roșcata, încercând să mă răpună din priviri.

— Ești vărul ei? am întrebat când Lucas a venit lângă mine, prezența sa fiind caldă și liniștitoare.

— Chloe, ea este verișoara mea Sophia cea foarte dramatică, foarte protectoare și foarte incisivă. Iar el e Neil, prietenul ei mult mai relaxat. Au venit pentru 4 Iulie.

— De obicei trebuie să muncesc pe 4 Iulie, a spus arogant roșcata identificată drept Sophia. Sunt violoncelistă.

— OK, am spus.

— În Filarmonica din San Francisco, a mai spus ea, de parcă trebuia să fiu dată pe spate.

— OK, am repetat, sprijinindu-mă ușor de Lucas.

— Cânt în orchestră. Știi, cu artificii deasupra capului, orchestra cântă, muzică patriotică și toate cele? a continuat Sophia, ca să fie sigură că și eu, și toată lumea din jur știm cât este de specială.

— Când am spus OK, asta nu însemna „OK, nu înțeleg ce vrei să spui”, ci „OK, te-am auzit și e extraordinar, acum, te rog, oprește-te din vorbi.”

M-am îndreptat de spate și l-am întors privirea provocatoare. Apoi am continuat:

— Iar ce fac eu cu vărul tău – sau mai bine spus ce nu fac – chiar nu e treaba ta.

Prietenul ei a pufnit.

— OK, e de gașcă. Poate să rămână, a spus Sophia, apropiindu-se ca să-l pupe pe Lucas pe obraz.

— Oh, mersi, Sophia, a murmurat Lucas, strângând-o în brațe și apoi pasând-o părinților săi ca să dea mâna cu Neil. Neil, ea este Chloe.

— M-am prins.

Neil mi-a întins mâna lui mare cât o labă de urs și mi-a spus:

— N-o lua-n seamă. Fosta lui Lucas chiar o călca pe nervi pe Soph – și nu puteam face mare lucru s-o opresc să n-o ia la trei păzește. Dar, s-a aplecat să-mi spună în șoaptă, adevărul e că Soph nu i-ar face rău nici unei muște.

— Ba i-aș face, a pufnit ea, dar numai dacă nu mi-aș răni mâinile.

Am dat din cap că înțeleg.

— Ca să știe toată lumea, eu și Lucas suntem doar prieteni.

Sophia s-a uitat o clipă la noi doi, cu mâinile în șold.

— Îhî, a mormăit ea, dând din cap, dar era evident că nu credea nici un cuvânt.

— Haide, sucito, mi-e poftă de gogoșele.

Neil a luat-o pe Sophia la subraț, la propriu, și a cărat-o așa, în poziție verticală spre standul cu tot felul de chestii prăjite.

Părinții lui Lucas au plecat și ei, lăsându-mă cu ochii bulbucăți încă lângă el.

— Te rog mai spune-mi o dată că-n seara asta nu vor avea loc interacțiuni de familie alurea! Mi-ar plăcea să mai aud asta o dată, l-am tachinat.

Părea stânjenit.

— N-aș fi crezut că va avea o astfel de ieșire, a spus, cu un gest defensiv. A fost mereu cam căpoasă.

— Căpoasă, zici? Verișoara ta m-a mâncat cu tot cu fulgi, iar acumă papă gogoșele la desert și tu spui că e cam căpoasă?

— Te-ai descurcat de minune! mi-a zămbit și am profitat de ocazie să-l trag un ghiont în coaste.

— Hei! Au și bombonele în aluat, ne-a strigat Neil, cu Sophia așezată relaxat în cărucia lui.

— Bombonică? m-a întrebat Lucas, oferindu-mi brațul.

— Prefer bambina, i-am răspuns, înlănuindu-mi brațul pe după al lui și lăsându-mă condusă spre rudele sale.

Mirosul de aer sărat și nisip, cu un pic de asfalt încins și niște aluat prăjit făcea ca această zi de 4 Iulie să fie perfectă.

Ziua însorită s-a transformat într-o noapte înstelată. Ne-am petrecut timpul hoinărind pe aleile parcului de distracții, ronțâind gustări și bând bere ieftină, participând la jocuri și pierzând de cele mai multe ori. Dar, datorită lui Lucas, devenisem mândra posesoare a unui urs de pluș roz-bombon, care-mi ajungea până la brâu. Nu știu cât a cheltuit doar ca să-l câștige pentru mine. Dar era hotărât și a petrecut cel puțin 20 de minute aruncând niște pseudomingi de baseball în niște pseudocutii de lapte până când, în cele din urmă, a ieșit învingător. Mi-a oferit triumfător ursulețul de pluș și, imediat după aceea, m-a implorat să-i masez umărul care ajunsese să-l doară.

I-am spus să se maseze singur, ceea ce mi-a atras laudele lui Neil, privirea rănită a lui Lucas și o ridicare admirativă din sprânceană din partea Sophiei, care încet-încet devenea mai prietenoasă cu mine. Nu mi-era clar dacă și eu devin mai prietenoasă cu ea. Dar Neil era super. Veniseră din San Francisco să le facă o vizită rudelor ei. Ea crescuse în Monterey, era doar cu un an mai mică decât Lucas și era clar că deveniseră apropiați ca frații, cum s-a întâmplat și în familia mea.

Plus că am mai întâlnit o grămadă de oameni noi. Familia Campbell se știa cu aproape toată lumea din oraș și din timp în timp ne opream să stăm de vorbă cu câte un grup de prieteni. Lucas mă prezenta de fiecare

dată și vorbea despre toate lucrurile bune pe care Our Gang le făcuse deja sau urma să le facă în comunitate cu banii primiți din donații. Am cunoscut și câteva persoane importante, oameni care mi s-a părut că sunt sincer interesați de ceea ce făceam și pe care chiar voiam să-i implic. Aici oamenii mi se păreau uniți și de treabă.

Când s-a lăsat seara, ne-am îndreptat cu toții către scena în aer liber. La Monterey, ziua de 4 Iulie se încheia nu doar cu muzică și focuri de artificii, ci și cu încoronarea unei *Minimiss Stars & Stripes*^{*}, la finalul unui concurs de frumusețe local. Mama mă ținuse departe de concursurile locale, înscriindu-mă doar în cele despre care considera că pot duce la lucruri mai bune și mai mărețe. Dar adevărul este că aceste concursuri locale sunt uneori mai distractive. Acesta deborda de strălucire și de vivacitate, era mândria orașului, dar mai era și destul de bombastic încât să fie distractiv.

Sophia a pufnit:

— Parcă tot nu-mi vine să cred că ai fost logodit cu o fostă *Minimiss*.

O regină a frumuseții – numai asta ar fi trebuit să-ți dea de gândit.

Lucas părea foarte stânjenit.

— E vorba de Julie? am întrebat eu.

Dând din cap, Sophia a adăugat:

— Era absolut infectă.

Lucas i-a spus:

— În caz că nu știai, și Chloe a fost regină a frumuseții. *Miss Golden State*, nu-i așa?

Era rândul meu să roșesc și să mă simt stânjenită.

— *Serios? Miss Golden State?* a întrebat ea, iar eu am dat din cap. Păi tu nu pari să fii infectă.

— În mod ciudat, mă simt flatată, i-am răspuns, iar ea mi-a zâmbit.

Apoi cineva a bătut cu degetul în microfon și ne-am îndreptat cu toții privirile spre scenă ca să vedem parada fetițelor drăgălașe, îmbrăcate în cele mai frumoase rochițe roș-alb-albastre. În timp ce audiența ofta și se

^{*} Supranume al drapelului SUA; literal, „stele și dungi”. (N. red.)

extazia, un bărbat cu ținută oficială a deschis concursul anual Minimiss Stars and Stripes și ne-a rugat să-l întâmpinăm cu aplauze pe membrii juriului din acea seară. Antrenorul de majorete al liceului, proprietarul supermarketului local și o fostă câștigătoare a concursului.

— Că tot vorbeam de individe infecte, a șușotit Sophia, iar Lucas a împietrit lângă mine.

— Revenită în oraș tocmai de la Hollywood, în prezent poate fi văzută în reclamele la Saltele Gigant, nimeni alta decât Julie Owens!

Toată lumea a aplaudat-o. Sophia a fluierat-o. Lucas a rămas fără grai.
O, Doamnel

— Ce naiba caută *asta* aici? a șoptit sonor Sophia.

Prezentatorul a spus:

— Fosta Minimiss Star and Stripes Julie Owens a revenit în oraș să participe la încoronarea viitoarei noastre câștigătoare. După cum știți, deținătoarea titlului este aceea care o încoronează de obicei pe noua câștigătoare, dar Becky Whippleson este în convalescență în urma unui accident în care au fost implicate un skateboard și un scuter. Îi dorim lui Becky însănătoșire foarte grabnică!

— Adică s-a întors pentru atâta lucru? a întrebat Sophia.

— Julie s-a întors în orașul natal doar pentru acest concurs. Ce frumos din partea ei, doamnelor și domnilor! Și-a lăsat cariera înfloritoare la Hollywood și s-a întors acasă ca să ne dea o mână de ajutor, a mai spus prezentatorul care suna tot mai mult ca gazda unui concurs televizat.

M-am uitat pe scenă să o văd pe Julie. Purta o rochie cu paiete, avea coroana pe cap și făcea cu mâna publicului încântat. Apoi m-am încumetat să-l privesc pe Lucas, care era în continuare împietrit, dar prezent.

— Nu-mi vine să cred că *ei* aici! Bine-ar fi să nu rămână și la focurile de artificii, altfel îi arunc o sticlă-n cap, a spus Sophia, ceva mai tare de data asta.

— Spune-mi, domnișoară Owens, rămâi alături de noi și pentru focurile de artificii din această seară? Ne ajuți să sărbătorim acest 4 Iulie? a întrebat-o prezentatorul și i-a înmănat microfonul.

— Sigur că da, domnule Wilson. Abia aștept să sărbătoresc ziua noastră națională alături de familia mea și, sper, de câțiva prieteni vechi, aici, în orașul meu natal, a spus entuziastă Julie, iar mulțimea a aclamat-o, împreună cu ceilalți trepăduși din juriu.

— Of, fir-ar să fie... și-a dat Lucas ochii peste cap.

— Vrei să plecăm? l-am întrebat în șoaptă, ca să nu mai audă nimeni altcineva dintre ai lui.

Mi-a zâmbit reținut, apoi a scuturat din cap:

— Nu, sunt bine. În plus, ți-am promis focuri de artificii.

Când m-a lipit strâns de el, nu m-am opus. Și am urmărit împreună cum fosta lui logodnică o încoronează pe Minimiss Las-o Baltă!

Apoi au urmat focurile de artificii. Dar au fost eclipsate de cea căreia acum imi place să-i spun Julie-cea-Proastă-ca-Noaptea care mi-a făcut praf ziua de 4 Iulie.

Dacă eu aș fi fost aceea care și-a părăsit logodnicul în fața altarului, ceea ce, strict vorbind, *nu* am făcut, iar apoi m-aș fi întors pe neașteptate în oraș, *nu* l-aș mai fi căutat pe numitul logodnic ca să încerc să-i explic *de față cu familia lui* de ce i-am făcut ce i-am făcut.

Dacă am să mă întâlnesc vreodată cu Charles și cu restul clanului Sappington, am să fiu amabilă, am să fac un minim de conversație, apoi am să-mi văd de drum cât mai repede ca să reduc efectele emoționale negative asupra ambelor părți. Dar nu încap nicăieri o îndoială că prima dată când am să-l revăd pe Charles *nu* se va întâmpla în public. Am să mă asigur că va fi în termenii noștri și că ne vom prezenta amândoi la masa negocierilor ca să vorbim, să răcnim unul la altul și să țipăm cât ne ține gura – în intimitate.

Dar Minimiss Saltele Gigant nu funcționează pe aceleași principii. Nu, ea l-a privit în ochi pe Lucas în timpul concursului, și doar asta a reținut-o pe scenă, căci bălea de nerăbdare să ajungă la el.

După ce a pus coroana pe capul noii Minimiss, a mulțumit publicului, a făcut o reverență alurea, după care a trecut ca vântul prin mulțime ca să ajungă la Lucas, care nu și-a luat mâna de pe umerii mei. Pentru doi oameni care nu sunt împreună, umerii noștri chiar păreau a avea parte de oarecare acțiune. Cu toate astea, am rămas locului.

— Lucas! l-a strigat ea în gura mare, alergând prin mulțime de-ai fi zis că dădea probă pentru un film de Nicholas Sparks.*

Și, ca să fie clar, Julie Owens era frumoasă. Înaltă și voluptuoasă, cu păr lung și blond și țâțe săltărețe. Fata tipic californiană. Și mie mi s-a spus că sunt fata tipic californiană. Dar, dacă eu eram comparată cu Christie Brinkley", ei i se potrivea mai bine comparația cu Pamela Anderson.

Am urât-o pe loc. Poate că era cea mai drăguță persoană din lume, dar îl făcuse pe Lucas să sufere, așa că o uram. Iar acum îl strângea în brațe, cu țâțele ei săltărețe, așa că o uram.

Și erau atâtea perechi de ochi furioși ațintiți asupra ei, încât aproape că-mi părea rău de ea. Dar, cu țâțele alea... nu, chiar nu!

Incredulitatea ne-a crescut când literalmente s-a aruncat în brațele lui, luându-l pe nepregătite, mai să-l dărâme. Lucas și-a recăpătat echilibrul în ultima clipă. Tot ce-a reușit să spună fost „ău!", dintre sâni săltăreți.

— Sunt convinsă c-ai vrut să zici *ce pana mea!* a intervenit Sophia, rămasă cu gura căscată, la fel ca toți ceilalți.

— Cât mă bucur să te văd! Îmi pare rău că nu te-am sunat să-ți spun că vin acasă, dar toate s-au întâmplat așa de repede și m-am gândit să-ți fac o surpriză!

Și chicotea întruna, încercând să se cuibărească în brațele lui, în timp ce el se străduia să se desfacă din îmbrățișarea ei.

— Chiar că-i o surpriză, a mormăit el, reușind în sfârșit să o îndepărteze de el. Julie, ce-ai crezut c-am să...

— Domnule Campbell, doamnă Campbell, mă bucur să vă văd! Ce mai faceți? a ciripit ea, întorcând-se către ei.

* Scenarist american al unor cunoscute filme de dragoste. (N. tr.)

" Fotomodel și actriță americană. (N. tr.)

— Cred că *glumești!* a spus mama lui Lucas, iar eu mi-am înăbușit râsul. Chloe, draga mea, ne mai vedem, bine? Sună-mă! Ieșim să luăm prânzul și să discutăm despre reînființarea programului de terapie.

S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz, i-a aruncat fiului ei o privire de avertisment, și-a luat bărbatul de braț și a plecat.

— Baftă, băietel! Chloe, mă bucur mult că ai putut să vii cu noi în seara asta, ne-a strigat el.

Asta a făcut-o pe Julie să se uite în sfârșit la mine. Am încercat să-mi rețin hohotul de râs care amenința să-mi irumpă din piept.

— Nu cred că ne-am cunoscut, mi-a spus, înclinându-și capul într-o parte și studiindu-mă cu atenție. Tu ești...?

M-am uitat la Lucas, așteptând să facă prezentările, dar el era perplex. Nu era de mirare.

— Sunt Chloe Patterson.

Nu i-am întins mâna.

— Eu sunt Julie, dar probabil că știi deja. Am văzut că ați urmărit încoronarea. A fost distractiv, nu-i așa? Când m-au întrebat dacă pot veni, pur și simplu n-am putut refuza. Am participat la concursuri de frumusețe de când mă știu și, deși sunt ani de zile de când n-am mai obținut un titlu și n-am mai purtat o coroană, parcă nu pot renunța la asta, știi? a continuat ea să turuie.

Am ridicat din sprânceană exact așa cum ar fi făcut mama și am spus sec:

— Îmi imaginez.

— Chloe a fost Miss Golden State, a intervenit Sophia, apropiindu-se de mine și luându-mă de braț. Prin comparație, titlul tău de Minimiss Rahat e cam ridicol, nu crezi?

— Acu-i-acul a spus Neil.

— Sophia, mă bucur să te văd. Te-ai coborât la nivelul micului nostru orașel natal? N-aș fi zis că vei pleca din San Francisco, a interpellat-o Julie, mijind ochii.

— M-am coborât? Da, asta – Sophia a făcut un gest larg spre golful superb, înțesat de ambarcațiuni ce se legănau ușor în lumina lunii, spre estrada plină de stegulețe în roșu, alb și albastru, spre aleea centrală a parcului de distracții unde străluceau mii de luminițe –, exact asta înseamnă să te cobori.

Julie a ridicat din umeri și n-a mai băgat-o în seamă. De fapt, n-a mai băgat pe nimeni în seamă, postându-se în fața lui Lucas și privindu-l cu adorație.

— Am venit să te văd *pe tine*, prostușule. Putem sta de vorbă? În plus, am nevoie să mă ducă cineva acasă.

Lucas era băiat deștept – nu doar citit, ci și umblat prin lume. Știa el mai bine și nu avea cum să cadă în...

— Ăă, sigur. Mda. Eu... mda. Chlo? a spus el, privindu-mă peste umărul ei.

— Ce? Adică – stai puțin, ce? am spus, încercând să-mi încrucșez brațele la piept.

Ceea ce n-am putut face, pentru că țineam în brațe un enorm urs de pluș roz.

— Vino puțin, mi-a cerut el, depărtându-se câțiva pași de rudele lui.

M-am dus, lăsându-le pe Sophia și pe Julie să negocieze în ce fesă a Juliei să-i tragă Sophia un șut și cât de adânc să-i vâre Julie arcușul în nas lui Sophia. Pariam pe Sophia. Ne-am dus un pic mai departe, la marginea plajei nisipoase. Simțeam nisipul intrându-mi în sandale. Era rece. M-a trecut un fior – și nu doar din cauza nisipului rece.

— Chloe, cât de tare te superi dacă o duc acasă?

Foarte. Enorm. Peste măsură.

Dar noi nu eram decât prieteni, nu-i așa? Oricât de supărată aș fi fost, nu prea puteam să-i spun: „Nu te duce”. Sau puteam oare?

M-a privit în ochi cu ochii lui atât de plini de... ceva. Și-n timp ce mă uitam la el, au început focurile de artificii. Impresionante, strălucitoare, zgomotoase, scânteietoare, deasupra oceanului și deasupra capetelor

noastre. Dar Lucas nu le privea, se uita doar în ochii mei. Oare voia să-i spun „Nu te duce”?

Nu te duce, am spus în gând, dar cu glas tare am spus:

— N-am ce să răspund la asta, Lucas.

— Cred că tocmai ai răspuns.

— Nu vreau decât atât, să nu suferi.

— Ce? m-a întrebat, aplecându-se să mă audă mai bine peste formația liceului care interpreta, pe cât de tare, pe-atât de fals *Yankee Doodle Dandy*.

— Am spus că nu vreau decât să nu suferi! am strigat, cu gura chiar lângă urechea lui.

— N-am să sufăr! mi-a strigat el și fețele noastre erau foarte aproape una de cealaltă.

Între noi aerul era încărcat de tensiune, de o senzație bruscă de necesitate și de muzica lui John Philip Sousa.*

— Vrei – adică, ești sigur? m-am bâlbâit, încercând să aflu ce doream fără să-mi dezvălui de fapt intențiile.

Rămâi cu mine.

Privirea i s-a oprit pe buzele mele. Pe care mi le-am lins.

— Poate c-ar trebui...

Spune-o! Spune-o! m-am gândit.

— Lucas! Haide! am auzit din spatele meu.

Și uite-așa, la ultima lovitură de talgere a orchestrei, s-a hotărât.

— Te sun mâine? m-a întrebat, iar eu am acceptat cu o mișcare a capului.

M-a sărutat pe obrazul care-mi ardea ca para focului, apoi a plecat. Cu Minimiss Saltele Gigant. Iar eu am rămas pe plajă, cu picioarele reci, ținând în brațe un urs roz și șoptind: *Nu pleca.*

Când pe cer s-a stins și ultimul foc de artificii, mi-am dat seama că acum eu eram aceea care avea nevoie să fie dusă acasă. Sophia și Neil au fost însă atât de drăguți să mă ducă ei, iar pe drum a trebuit să ascult cât de des se certau și se despărțeau Lucas și Julie, doar ca să se împace din

* Compozitor american, cunoscut pentru marșurile sale patriotice și militare. (N. tr.)

nou. A mai trebuit să ascult că Sophia complota în taină să o distrugă pe Julie, dacă într-adevăr se întorsese ca să rămână. Apoi a trebuit să o ascult pe Sophia mărturisindu-mi cât de mult mă plăcea și că simțea c-aș fi o alegere excelentă pentru vărul ei. Dacă era într-adevăr disponibil.

Neil a încercat să devieze discuția de la comploturile Sophiei. M-a întrebat despre Our Gang și mi-a vorbit despre niște prieteni de-ai lor din San Francisco, care urmau să se căsătorească și aveau de gând să adopte un câțel. I-am răspuns că atunci când se simțeau pregătiți aș fi încântată să-l invit să-mi cunoască toți câțelii.

După ce m-au lăsat acasă și am rămas singură între dealurile mele încremenite în tăcere, m-am bucurat că sunt singură.

Singură. Exact asta-mi dorisem, nu? Să fiu pe picioarele mele, să fac lucrurile în felul meu, vorba lui Frank.* Nelegată de nimeni, fără să am a da socoteală altcuiva, fără să depind de altcineva. Doar eu și Sammy Davis Jr. M-am pregătit de culcare singură, am stins luminile singură, m-am învărtit prin cameră, singură, agitată. Nu eram gata să-nchei ziua aceea. Singură.

Încă eram singură în patio, din sistemul hi-fi se auzea Sinatra, beam un Mai Tai făcut în grabă, un pic înlăcrimată și amărâtă, când am primit un SMS de la Lucas.

Dacă n-ai adormit, vii, te rog, să-mi deschizi ușa din față?

Am rămas în pragul ușii, ascunzându-mi în spatele ei partea de la brâu în jos, căci nu era înveșmântată decât în chiloței și-n răcoarea nopții. Lucas era rezemat de un stâlp al verandei, obosit și frumos. Ochii lui păreau mai albaștri decât de obicei, probabil și pentru că-i erau înroșiți. De whisky sau de lacrimi?

— Bună, a spus și i se simțea epuizarea în glas.

— Ce cauți aici, Lucas? I-am întrebat, cu tâmpla sprijinită de ușă.

— Pot să intru?

* Aluzie la melodia *My Way* a lui Frank Sinatra. (N. tr.)

— Nu sunt îmbrăcată.

— Îmi asum riscul, mi-a răspuns el, zâmbind din colțul gurii.

Am deschis larg ușa și m-a măsurat din cap până-n picioare, evaluându-mi pijamaua.

— Asta-l...?

— Cămașa ta, da.

Am ridicat din umeri, mimând nonșalanța.

— Ai uitat-o aici într-o zi după o ieșire cu calacele și nu ți-am mai dat-o înapoi.

Ar fi fost complicat să i-o dau înapoi, căci de-atunci dormisem în ea aproape în fiecare noapte. O cămașă de lucru, din bumbac chambray, veche, moale și decolorată, care mirosea a sare și a soare și... of, la naiba!... mirosea a Lucas. De-aș fi stat să mă gândesc ce însemna faptul că alesesem să dorm noapte de noapte învăluită în parfumul lui, aș fi putut ajunge la o concluzie pe care încă nu eram gata să o accept. Mai ales că m-a lăsat baltă pe plajă, fără să am cine să mă conducă acasă, iar el a plecat cu fosta.

Dar, da, era doar o cămașă.

Mi-a privit insistent picioarele goale.

— Pot să intru? m-a întrebat când privirile ni s-au întâlnit din nou.

— Sigur, i-am răspuns, ținându-i ușa deschisă.

A auzit muzica lui Sinatra și s-a lăsat ghidat de *That Old Black Magic* spre patio, unde știa că stătusem până atunci.

— Bei cocteiluri? Atât de târziu?

— Nu m-a luat somnul și m-am gândit că poate mă ajută vreunul dintre ele.

Am ridicat paharul de cocteil și am tras o dușcă zdravănă.

— Deci?

Am încercat să-mi ascund amărăciunea, dar după vocea mea nu era greu să-ți dai seama că-l purtam pică pentru mai devreme. Mă rănise.

— Îmi pare rău că te-am lăsat baltă în seara asta. A fost o idee proastă.

— Pentru că m-ai lăsat baltă pe mine? Sau proastă pentru că m-ai lăsat baltă ca să pleci cu ea?

— Există vreo diferență?

— Da, există.

Am oftat, lăsându-mă în scaun și punând picior peste picior. Și din nou ochii lui au fost atrași de pielea mea. Și din nou am observat fără să dau importanță.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Mă detestam pentru că voiam să știu. Dar așa era, voiam să știu. Ceva, profund, abia simțit, aproape insesizabil, începuse să mocnească și să iasă la suprafață de sub tristețe. Furie? Gelozie? Frică?

— Pe scurt, mi-a spus că vrea să se întoarcă acasă. Se pare că Saltelele Gigant nu plătesc suficient de bine.

— A stat foarte puțin acolo. Ca să-ți faci o carieră de actriță e nevoie de timp. Face cursuri? Are agent? N-ar trebui să renunțe așa ușor; trebuie să aibă răbdare, am perorat, dar n-aș fi putut convinge pe nimeni că singurul motiv pentru care credeam că Julie trebuia să rămână departe de Monterey era preocuparea mea pentru cariera ei.

— Răbdarea nu e una dintre calitățile Juliei.

— Foarte multe dintre prietenele pe care mi le-am făcut la concursurile de frumusețe au plecat la Los Angeles să-și încerce norocul cu actoria. Ar trebui să persevereze un pic mai mult. Ar trebui... glasul mi s-a curmat, căci Lucas clătina din cap.

— Pentru mine a fost o surpriză să o văd în seara asta. Nu pot să neg că m-a tulburat puțin. N-am mai văzut-o din ziua nunții. Doamne, ce ciudat sună asta, nu?

— Nu-i chiar așa de ciudat, am reușit să spun.

— Am văzut-o în dimineața nunții, deși se spune că n-ar trebui. Eram deja la biserică, ea a venit pentru sesiunea foto. Toată lumea a încercat să ne țină separați - știți cum se spune, că mirele n-ar trebui să-și vadă mireasa înainte de cununie, mi-a spus căutându-mi privirea.

— Mda...

Mama fusese de neclintit că Charles nu trebuie să mă vadă înainte de nuntă. Amuzant este că eu n-aveam nicio părere despre asta.

— În fine, eu eram deja acolo și-am ieșit afară să iau aer. Și am văzut-o urcând treptele bisericii, împreună cu prietenele ei. Îmbrăcată în rochia albă caraghios de-nfoiată.

A chicotit și pe fața lui se citea tot ce simțise în momentul acela. Apoi a continuat:

— Vorbea la mobil și râdea. Am rămas ascuns după colț și-mi amintesc că mă gândeam că femeia asta va fi soția mea înainte să se încheie ziua. Jumătate de oră mai târziu eram într-un vestiar și citeam biletul prin care-mi transmitea că pleacă. Când l-am primit, plecase deja. Și m-am întrebat de ce s-a mai deranjat să-și pună rochia aia înfoiată pe ea?

M-a privit de parcă aștepta un răspuns de la mine.

N-am putut rosti nici un cuvânt.

— În sfârșit, nu mi-a mai răspuns la telefon, n-a vrut să mă mai vadă – avea nevoie de timp. După câteva zile, a plecat din oraș. Am reușit în sfârșit să stăm de vorbă o săptămână mai târziu, și-a cerut scuze. Îi tot dădea înainte că nu era ceea ce-și dorea și că nu voia să rămână toată viața în Monterey. N-am auzit un cuvânt din tot ce-a spus.

— Lucas, am șoptit.

A clătinat din cap.

— Nu, e în regulă. Serios, e în regulă. E straniu, dar acum, amintindu-mi, pot vedea cu claritate. Ne despărțeam tot timpul, chiar și când mai eram încă în liceu. Și mințea. Mult. Despre tot felul de lucruri. Minciuni mari, minciuni mici, întotdeauna minciuni. Dar, Dumnezeuule, cine se îmbracă în rochie de mireasă când știe că nu se căsătorește?

— Poate că totuși avea de gând să meargă până la capăt. Poate că i-a venit din senin.

A ridicat din umeri.

— Poate că nici nu mai contează.

— Poate că te vrea înapol.

— Nu se întoarce în Monterey.

Lucas s-a dus la bar, spre blenderul plin încă de Mai Tai.

— Nu? am întrebat, cu privirea plecată, încercând din răsuferi să-mi păstrez vocea neutră.

— I-am spus să se mute înapoi doar dacă asta își dorește cu adevărat. Asta e orașul ei natal. Și va fi întotdeauna. Are prieteni aici, toată familia ei e aici. Întotdeauna va avea un loc al ei aici și un anturaj care să o întâmpine cu brațele deschise.

A făcut o pauză cât să soarbă din cocteil.

— Dar i-am spus că ar fi o idee foarte proastă să se întoarcă acasă pentru mine.

— Oh? am icnit de s-a auzit prin pergolă până la cer.

— Da, o idee foarte, foarte, foarte proastă, a repetat el.

În cele din urmă am îndrăznit să-mi ridic ochii din pământ și să-l privesc. Ochii lui albaștri ardeau de o emoție pe care n-o puteam numi.

— Nu contează că mă vrea înapoi, pentru că... eu nu o vreau. Și n-o mai vreau de ceva timp.

— Oh, am suspinat.

— Dar, așa cum spuneam, m-a tulburat puțin.

Apoi pe chip i-a apărut unul dintre acele zâmbete irezistibile.

— E de înțeles, am admis, bând iarăși din cocteil.

Și, dintr-odată, tensiunea aceea grea s-a evaporat. Totuși, cealaltă tensiune, aceea plăcută, persista.

— Că tot vorbeam de tulburare, cât de tare ai făcut acest cocteil? m-a întrebat, sorbind din nou și ridicând din sprânceană.

— Am pus ingredientele în blender fără să-mi bat capul cu măsurile. Am ridicat paharul în cinstea melodiei care se auzea. *Witchcraft*.

— Mmm, îmi place melodia asta, am spus cu un suspin.

Cântecul mi-a dat curaj. Cântecul, dar și paharele de Mai Tai. Curioasă, m-am ridicat în picioare.

— Deci te-a tulburat la cap. Te-a mai tulburat și prin alte părți?

Oau, m-a luat amețelal!

* Vrăjitorie (engl.). (N. tr.)

— Chloe, vrei să știi dacă mi-am făcut de cap cu fosta în seara asta? m-a întrebat cu o expresie curioasă pe chip.

— Nu știu. Da. Nu. Taci. Ți-ai făcut? Nu-mi spune. Deci?

Am dialogat cu mine însămi în timp ce mă căzneau să ajung de cealaltă parte a patioului, ca să-mi mai pun de băut. Se pare totuși că nu mai aveam nevoie. Căci, ridicându-mă, am tras concluzia că eram cam cherchelită. Înclinându-mă puțin spre stânga, l-am căutat pe Lucas din priviri. Era la celălalt capăt al barului, cu paharul în mână, suspendat în aer.

— Of, las-o baltă, veterinar drăguț, cu privire de alcov și pistrui sexy și părul ăla... care e feblețea mea!

Cuvintele mi-au țâșnit spontan de pe buze – cuvinte care urmau să mă bântuie. În clipa aceea, însă, la lumina lunii, cu afurisitul de Sinatra în fundal, n-aveam de ales decât să merg înainte. Ceea ce am și făcut, îndreptându-mă spre Lucas. Am mai băut puțin Mai Tai înainte să pun paharul pe bar.

— Cum n-am înțeles mare lucru din ce-ai spus, o să-ți răspund simplu: nu.

— Nu? am întrebat, împiedicându-mă și mulțumind cerului pentru scaunul de bar de care m-am putut ține.

— Nu, a repetat și un rânjet i s-a întins încet pe chip. Veterinar drăguț?

— Nu despre asta-i vorba, am spus dând nerăbdătoare din mână.

Adică nu s-a întâmplat nimic?

Lucas a clătinat din cap.

— Privire de alcov?

— Ssst, i-am spus, închizând ochii.

Când i-am deschis iar, era chiar în fața mea.

— Ți-am adus ceva, mi-a șoptit și a scos de la spate niște artificii de tort. Ți-am promis artificii, nu?

— Da, am zâmbit. Aprinde-le!

Precând un chibrit de bar, Lucas a aprins ambele artificii, apoi mi-a dat mie una. Scântele săreau în toate părțile, iar noi topăiam, și ne-nvârteam, și ne scriam numele pe cer cu ele. Am început să fredonez melodia,

mai adăugând câte un cuvânt ici-colo și, dintr-odată, Lucas m-a învățit în brațele sale și m-a lăsat pe spate, ca-n dansurile de pe vremuri.

— Ce faci? am râs cu suflarea tăiată, în poziție aproape paralelă cu pavaul, iar peste brațele noastre deodată încolăcite cădeau scântei.

— Nu m-am putut abține. Cer instelat. Artificii. Cocteiluri foarte tari, a murmurat el, cu fața foarte aproape de a mea. E-o vrăjitorie!

— Nu-i doar vrăjitorie, Lucas, am șoptit, mutându-mi mâinile în sus, pe brațele lui atât de puternice și care mă îmbrățișau atât de strâns.

Foarte-foarte ușor, mi-am trecut vârfurile degetelor peste ceafa lui și i-am simțit pielea încălzită încă de soarele zilei petrecute împreună. Când nasul lui s-a ciocnit ușor de-al meu, i-am simțit respirația. Mi-am împletit degetele prin părul lui mătăsos, clipind încet, visătoare. Și-atunci m-a sărutat.

Delicat. Atât de delicat. Și așa de dulce! Abia și-a atins buzele de ale mele... și-a fost de-ajuns ca să nu-mi mai doresc să fiu sărutată de alte buze vreodată. M-a sărutat încă o dată și am deschis ochii – voiam să-l privesc. Așa, înconjurată de luminițele feerice, parcă pluteam în aerul nopții. Degetele de la picioare mi se chirciseră, cele de la mâini mi-erău încheștate. Și s-au înfipt și mai adânc în părul lui, când i-am simțit gustul pe limbă. Mmm. Rom de cocos și veterinar roșcat. Am suspinat ușor și i-am simțit degetele înfipite în șoldurile mele, ținându-mă imposibil de strâns. Mi-am cambrat spatele, doar să fiu mai aproape de el, și un fior mi-a străbătut tot corpul când ni s-au întâlnit limbile.

— Ai un gust divin, i-am șoptit pe buze și le-am simțit întinzându-se într-un zâmbet.

M-a acoperit cu sărutări pe bărbie, pe obraz, iar apoi a dispărut undeva în dosul și-n josul urechii. Am chițăit un pic de plăcere, căci senzația pe care-o simțeam nu era doar un gădilat, ci și incredibilă. Mi-am lăsat capul pe spate, iar el a continuat să mă sărute pe gât în jos, ținându-mă încă atârnată în aer. Amețită, le-am râs luminițelor feerice de deasupra noastră. Și barului tiki și umbreluțelor colorate. Și ursulețului roz de pe scaun. Pe care Lucas îl câștigase pentru mine. Iar acum mă săruta și, Doamne,

cât îmi plăcea! Și l-aș fi lăsat să mă iubească chiar acolo, în patio... de nu mi-ar fi venit iar mintea la cap. Dar, pe toți fluturiil ce buze!

M-am mai delectat cu ele o clipă-două... sau trei sau zece... apoi l-am readus cu fața la mine. Pentru că nu puteam gândi clar cât timp îi simțeam buzele pe gât. Oh, da.

Oh, nu...

Oare chiar voiam să fac asta? Acum? Chiar după ce s-a văzut cu fosta? După ce a recunoscut că a fost tulburat, nu doar de Minimiss Rahat, ci și de vrăjitoria mea extrem de tare? Era plăcut, oh, Doamne, cât de plăcut eral, dar voiam mai mult de-atât. Egoistă? Voiam o noapte întreagă. O seară întreagă, departe de toți și toate, de trecut și prezent. Preferabil nesponsorizată de Saltele Gigant.

Cu forța a o mie de călugărițe, am mai sărutat o dată, cast, buzele acelea care mă băgau în păcat și l-am dat laoparte. Doar puțin, dar suficient cât să-și dea seama că împletirea noastră a ajuns la capăt. Cel puțin deocamdată.

— Chlo?

— E târziu.

— Dar ne sărutam... a murmurat el, trasând încă o linie de săruturi pe gâtul meu.

Mi-am dres glasul.

— A fost o zi lungă. Amândoi am avut o zi lungă. Ar trebui... Doamne, ce bine arăți în lumina lunii... Oh, Doamne, nu-mi vine să cred că am spus asta, am mormăit, simțind că-mi ard obrajii și că-mi bolborosește stomacul de prea mult Mai Tai. Cred că ar fi mai bine să ne oprim.

Am pornit spre ușa de la intrare, dar m-a prins de mână.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

— M-ai sărutat.

— Tu m-ai sărutat *pe mine*.

— Nici vorbă, băiete, tu m-ai sărutat primul. Eu ți-am răspuns.

— M-ai lăsat să te dau pe spate. Știai că urmează să te sărut, a spus, ridicând o sprânceană.

— Recunosc, bănuiam că urmează, am zâmbit, atingându-mi buzele cu vârful degetelor și simțindu-i încă sărutul pe ele.

Fluturii îi simțeam până în vârful degetelor de la picioare!

— Dar ajunge – pentru seara asta, am spus și l-am condus degrabă la ușă.

— „Pentru seara asta”? Dar ce credeai că o să se întâmple?

Părea amuzat.

— Știu ce *s-ar fi putut* întâmpla, foarte ușor. Dar nu când sunt deja în chiloți.

— Putem rezolva rapid aspectul ăsta, mi-a spus dând din sprâncene ca un personaj negativ din filme.

— Ieși! i-am spus râzând.

— Fetele astea... sunt ciudate, mi-a spus în timp ce-l împingeam de la spate.

— Chiar așa suntem. Poți conduce până acasă?

— Sigur, abia dacă-am băut câteva înghițituri. Chiar mă dai afară?

— N-are nicio legătură cu săruturile.

— Sper că nu. Au fost al naibii de plăcute.

— De acord, am spus dând din cap. Dar sunt multe de pus cap la cap, și toate s-au întâmplat într-o singură seară.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat, privindu-mă atent.

— Păi, am petrecut o zi minunată cu familia ta. Ai câștigat un urs pentru mine. Mi-ai oferit cel mai frumos prim sărut din viața mea. Sunt o grămadă de lucruri la care să mă gândesc. Și, crede-mă, chiar o să mă gândesc. Iar peste zece minute, când voi fi în pat, o să aleg să-mi reamintesc *aceste* lucruri și să trec peste scena cu fosta ta iubită.

— Aaaah, a oftat el, înțelegând.

— Da, aaah. Doar că... mă gândesc la tine, la noi, în felul ăsta, de ceva vreme deja. Și vreau o noapte doar pentru mine.

Mi-am acoperit fața cu mâinile și am adăugat:

— Are vreun sens?

— Chiar are, un pic, mi-a răspuns el, îndepărtându-mi mâinile de pe față și ținându-le într-ale sale. Crezi că am venit aici în seara asta din cauza Juliei? . .

— Nu? Nici măcar un pic?

— Am venit să te văd pe tine, Chloe. Atât! mi-a spus și m-a tras la pieptul lui, înconjurându-mă cu brațele. Am fost tulburat în seara asta, da, dar nu într-atât de tulburat!

— A fost o zi minunată, Lucas. Mulțumesc! i-am șoptit, lipită de cămașa lui.

Cred c-ar trebui să i-o subtilizez și pe-asta. Într-un final, m-am desprins din brațele lui și l-am împins ușor spre scări.

Pe alee s-a oprit și s-a întors.

— Cel mai frumos prim sărut din viața ta? a întrebat cu o sclipire în ochi.

— O, da, am răspuns zâmbind și l-am văzut că face un pas spre mine. Dar gata!

— Încă *unul*? Doar unul.

— Vezi-ți de drum, am insistat și am intrat în casă. Ne auzim mâine? l-am întrebat de după ușa pe care tocmai o închideam.

— Să fii convinsă!

Capitolul treisprezece

A doua zi a fost cam în ceață. După ce Lucas a plecat în sfârșit, amintirea acelui sărut și a celor care au urmat, toate minunate, a stăruit pe buzele mele ca fantoma unei splendori. În sărutul acela era mai multă pasiune și mai multe promisiuni decât în tot ce trăisem împreună cu Charles. Și nu mi-l puteam scoate din minte.

Bine-nțeles că o parte din mine ar fi vrut să-i spună lui Lucas să rămână și sunt destul de convinsă că ar fi acceptat. Dar părea că a înțeles de ce l-am oprit, de ce trebuia să fiu sigură că atunci când în sfârșit aveam să-i cer să rămână, amândoi aveam să fim liberi. Să fim doar noi doi, Lucas și Chloe, nu Lucas și Chloe și Julie.

Mi-am găsit și alte ocupații nu doar aceea de a visa cu ochii deschiși la un anumit veterinar roșcat cu buze mortale. M-am jucat cu câinii, am organizat facturile, am comandat provizii, am avut treabă. Și am visat cu ochii deschiși. Mamă, ce-am mai visat!

Lucas făcea tură dublă la spital, dar mi-a trimis mesaj să mă întreb dacă poate veni după muncă. Și cine eram eu să-l refuz?

În rest, a fost o zi oarecare, cu nimic diferită de altele. M-am îngrijit să pun o sticlă de vin în frigider, să fie destule umbreluțe în bar, în caz că voiam să ne preparăm vreun cocteil nou, și să am în cămară sortimentul de tortillas preferat de Lucas. Și m-am ocupat de toate firele de păr recalcitrante de la brâu în jos.

Însă, spre seară, după cină, am primit un telefon ciudat de la o femeie agitată care a sunat la linia specială Our Gang. Mai întâi, accentul ei și faptul că plângea au făcut să-mi fie greu să înțeleg ce spunea, dar în scurt timp mi-a fost clar că avea ceva de reclamat. Văzuse unul dintre pliantele noastre prin oraș. Căuta ajutor, dar până atunci îi fusese mult prea teamă să-l ceară. Știa un tip care organiza lupte de câini, dar, până n-a văzut cu ochii ei condițiile și locul în care erau ținuți câinii, nu s-a simțit în stare treacă la fapte. Până în clipa aceea. Mi-a dat o adresă pe care a trebuit să o repete de mai multe ori. Era a unei incinte de la marginea orașului unde femeia mi-a spus că erau ținuți câinii de luptă, pitbulli. Tipul care se ocupa de ei plecase din oraș pentru câteva zile, iar câinii rămăseseră singuri. Neprotejați.

Am închis imediat telefonul, am urcat în mașină și am pornit într-acolo.

Ar fi trebuit să fiu mai prudentă și să nu mă duc singură, pe baza unui pont anonim, ca să iau un câine, dar femeia de la telefon părea atât de disperată, încât nu voiam să mai pierd timpul.

Sună-l pe Lucas. Nu fi proastă; sună-l pe Lucas.

Dar nu l-am sunat. Iar când am intrat în magazia aceea și am văzut toți câinii aceia, am știut că sunt depășită de situație.

Am numărat unsprezece câini, fie pitbulli, fie corcitură. Legați cu lanțul de stâlpi, sau în cuști, fără mâncare și cu foarte puțină apă. Și ce miros! Mizeria în care trăiau m-au făcut să-mi acopăr nasul. Dar, oricât m-am străduit, n-am putut să nu observ că doi dintre câini nici nu mai trăiau.

Ringul de luptă era lipit de peretele din fund. Și era mult deasupra solului și – of, Doamne! – înconjurat de scaune. Acolo stăteau spectatorii care urmăreau cum se luptau câinii, uneori până la moarte.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să sun la poliție. Iar următorul... a fost să-l sun pe Lou care mi-a spus să aștept în mașină și că va suna la protecția animalelor. Tocmai mă pregăteam să ies, să merg la mașină până la sosirea autorităților... când am auzit ceva. Câinii erau atât de agitați,

lătrau atât de tare, că aproape era să-mi scape... dar apoi am auzit din nou. Un scâncet.

M-am îndreptat spre ring, apropiindu-mă tot mai mult, picioarele mă duceau singure, deși știam că n-ar trebui să mai rămân acolo, știam că ar trebui să aștept ajutor, știam că nu sunt pregătită pentru așa ceva... dar l-am văzut.

Căzut pe-o rână, sfâșiat în bucățele, era un pitbull gri. Abia dacă mai respira. Și era plin de sânge... așa de mult sânge! Ochii-i erau dați peste cap, dar era conștient încă.

Fără să-mi dau seama ce fac și fără să mă gândesc la consecințe, am escaladat balustrada din placaj, căzând lângă câine. Era într-o stare atât de gravă, încât nici măcar nu s-a clintit, iar asta însemna că avea urgentă nevoie de ajutor.

Mi-am scos degrabă hanoracul, am înfășurat câinele în el cât de bine am putut și m-am opintit să-l ridic. Când a scâncit iar, am început să-i vorbesc. Și lui, și mie.

— OK, băiete, mergem să căutăm ajutor! Bine? Haide, drăguțule, hai să ieșim de aici!

Avea pe puțin 25 de kilograme și, oricât m-am străduit să nu-l scap, mi-a alunecat de câteva ori, ceea ce m-a făcut să-mi tot ajustez poziția în care-l căram. Și de fiecare dată a scâncit, și de fiecare dată am fost aproape să-mi ies din minți.

I-am tot vorbit până am ieșit din șopron, fără să observ că-mi șiroia sângele pe picioare și că-mi îmbibase tricoul, fără să-i mai văd pe ceilalți câini care încă lătrau și se smuceau în lanț. Mi-am ținut ochii pironiți în ochii lui. Era clar că îl doare – oare nu se spune că, atunci când cineva este grav accidentat, nu trebuie să-l miști? Dar nu m-am putut abține; nu-l puteam lăsa acolo. Trebuia să fac ceva, orice!

În timp ce mergeam spre mașină, am auzit sirenele apropiindu-se. Știam că ceilalți câini vor fi în regulă și că a doua zi dimineată, la prima oră, aveam să fiu la protecția animalelor, pledând pentru fiecare dintre ei – pentru cei rămași în viață – și că aveam să-i duc pe toți la ferma mea.

Dar acum îl aveam în brațe pe acesta și voiam să am eu însămi grijă de el. Fără să-mi mai bat capul să-l pun în cușcă, am reușit să deschid portiera pasagerului din față a SUV-ului și să trag o pătură de pe bancheta din spate. Lăsându-l ușurel din brațe, înfășurat în continuare în hanoracul meu, l-am pus cât de confortabil am putut, iar apoi am condus ca nebuna până la Spitalul Veterinar Campbell.

Cu cinci minute înainte să ajungem, câinele nu mai scâncea. Cu un minut înainte să parchez, nu mai respira. Am tras scrâșnind în parcare, am dat cu pumnul în claxon, ocupând ambele locuri din fața intrării de urgență. Miguel m-a văzut prin ușile batante de sticlă și a venit în fugă să mă ajute.

— Cheamă-l pe Lucas! Urgent! i-am strigat, ieșind din mașină și alergând pe partea cealaltă.

— Ai nevoie de ajutor...

— Adu-l încoace!

M-am aplecat asupra câinelui, care tot nu respira. I-am scuturat zgarda de la gât, în încercarea de-a obține o reacție – nimic. Era flasc.

— Haide, haide, drăguțule, am ajuns!

L-am luat în brațe de parcă n-ar fi fost decât un fulg și am fugit cu el în sala de așteptare, uitându-mă în toate părțile, căutând... și l-am văzut pe Lucas ieșind din ultimul cabinet, cu Miguel pe urmele sale. S-a albit la față când m-a văzut, răvășită, plină de sânge și de rahat de câine, și de lacrimi, pentru că pitbullul nu mai respira!

— Chloe, ce s-a întâmplat...

— Lucas, trebuie să faci ceva, trebuie să faci ceva! Nu pot, nu poate, trebuie să faci ceva, nu... am bâiguit, incapabilă să articulez și ținând câinele la piept.

— Miguel, pregătiți sala de operații și eliberați cabinetul pentru examinare! Și spune-i tatei să vină acolo, a dat Lucas indicații, conducându-mă spre sala de examinare.

Și-a petrecut mâinile pe sub capul câinelui, legănându-l ușor când mi l-a luat din brațe și așezându-l apoi pe masă.

— Era... e-o magazie... în afara orașului... și am primit un telefon... sunt atâția câini... și apoi l-am auzit... în ring... și scâncea și l-am luat... l-am luat de-acolo... dar apoi... n-a mai...

— Iubito, inspiră adânc, te rog! Te-ai descurcat foarte bine, dar acum trebui să-l ascult pe el, da? Sst, Chlo, sst! Te-ai descurcat foarte bine, mi-a spus Lucas pe un ton liniștitor, mișcându-se rapid în jurul mesei și deja vorbindu-i repede lui Miguel.

Măinile năclăite de sânge mi se încheștau și descheștau. Îl urmăream pe Lucas care începuse manevrele de resuscitare, îi asculta câinelui înimă și-ncerca să-l curețe măcar în parte de sânge. Avea urme de mușcături și răni deschise pe o latură, botul îi era sfâșiat pe jumătate...

Marge m-a silit să mă așez pe un scaun și mi-a dat un pahar cu apă. Apoi i-am văzut că duc câinele pe targă de-a lungul holului – Lucas cu tatăl lui și cu Miguel. Au dispărut în dosul unor uși batante, într-o sală unde era o masă de oțel inox și neoane puternice și instrumentar și...

Am vomat de mi-am împrôșcat pantofii.

— Of, dulceață, a murmurat Marge și mi-a întins un prosop.

M-am șters la gură și ea m-a strâns la pieptul ei. Și am așteptat.

Traumatism cranio-cerebral cauzat de o lovitură directă. Pierdere masivă de sânge și hemoragie internă. Insuficiență organică generalizată. Deces.

Am rămas la spital până l-au examinat și l-au cusut înapoi. Am rămas până când Lucas și tatăl lui au completat un raport către Protecția animalelor. Am rămas până când Lucas și-a terminat tura – și nici atunci nu m-am apropiat de mașina mea. Când am trecut pe lângă SUV-ul meu, însoțită de Lucas, am văzut în ce hal parcasem, am văzut pătura pătată de sânge de pe locul din dreapta și l-am lăsat pe Lucas, care-și ținea mâna lipită de talia mea, să mă îndrume. Spre camioneta lui. Apoi acasă.

O vreme mi-a vorbit întruna, spunându-mi chestii de genul: „Ai făcut tot ce-ai putut” și „Ai făcut mai mult decât fac alții”, bla, bla, bla. Pe la jumătatea dealului, a tăcut și a lăsat tăcerea să mă aline.

Am plâns până n-am mai avut lacrimi; acum mă simțeam amorțită. M-am impleticit pe alee, Lucas era în spatele meu, apoi a venit lângă mine ca să deschidă ușa și să mă lase să intru. M-am dus direct la bar și mi-am turnat un pahar de ceva maroniu pe care l-am dat imediat pe gât. Ardea, chiar ardea, dar după al doilea pahar am început să simt furnicături în degetele de la mâini și de la picioare, care apoi s-au încălzit. Lucas a rămas de partea cealaltă a barului, privindu-mă.

— Te-ai descurcat foarte bine astă-seară, Chloe. Știi asta, da?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am mormăit, cu privirea în pământ, observând pentru prima dată că arătam dezgustător – eram mânjită cu tot felul de... chestii.

— Doamne, uită-te cum arăți! Și tu!

Și uniformă lui era plină de... chestii.

— Riscurile meseriei, mi-a spus încetișor, privindu-mă în ochi.

— Da, păi, nu-mi place meseria asta.

Și iar mi-au dat lacrimile.

— Ar trebui să te speli, mi-a spus și avea dreptate.

— Și tu la fel.

— Am haine curate în mașină. Sunt bine.

— Bun, atunci le poți lua pe tine după ce faci duș. Baia pentru oaspeți e la capătul holului. Prosoape sunt în dulap.

I-am arătat unde și m-am târât pe hol până în camera mea.

Mulțumită că făcea ce i-am spus, m-am dus în baia mea și am închis ușa. M-am dezbrăcat, mi-am împachetat toate hainele într-un prosop vechi pe care l-am pus afară, lângă ușă. Trebuia să arunc tot, inclusiv pantofii. Tot!

Am dat drumul la apa caldă cât de fierbinte se putea, m-am așezat sub jet și am stat așa o vreme. Mi s-a părut că au trecut ore. Mușchii îmi erau înțepați și înțepeniți; eram încordată, mă simțeam ca o bandă de cauciuc întinsă la maxim. Am lăsat fierbințeala aceea să mă biciuiască, până când am văzut că apa care curgea de pe mine nu mai era roșiatică. Abia apoi m-am spălat până m-am simțit perfect curată.

Am ieșit de la duș și m-am înfășurat în halatul meu pufos, dându-mi pe spate părul ud. Așa, curată, mă simțeam mai bine, dar încă tresăream din orice. M-am învârtit încoace și-ncolo în baie. Mă gândeam la expresia lui Lucas când m-a văzut intrând în clinică.

Înainte să-și reîntre în rolul de medic, fusese îngrozit. Poate pentru că a crezut că eram rănită? M-am gândit la cum oi fi arătat, plină de sânge și aproape scoasă din minți. Și-a făcut griji *pentru mine*, pentru ce mi s-ar fi putut întâmpla *mie*.

Apoi, sub ochii mei, s-a ocupat cu atâta grijă de acel câțel, fără să facă mișcări inutile, perfect stăpân pe situație. Era incredibil! Și urma să plece. În mai puțin de două zile. Pentru trei luni.

Iarăși mi-au dat lacrimile și le-am lăsat să-mi șiroiască, fierbinți, pe față. Bărbatul cu care-mi petreceam serile și weekendurile pleca. Pe cine încercam să păcălesc? Îmi petreceam și zilele cu el.

Mă învârteam tot mai repede prin baie, strângându-mă singură în brațe, apoi scuturându-le puternic. N-aveam stare, eram furioasă, eram frustrată, eram golită... sufeream. La propriu. Aveam nevoie. Îmi doream.

Am trecut prin camera mea, am străbătut holul, am auzit că apa mai curgea încă în baia oaspeților și am deschis ușa fără să stau pe gânduri. Prin ușa de sticlă i-am zărit silueta, neclară, cețoasă, dar vizibilă. Nu ne despărțea decât sticla și aburii.

De-aș fi stat fie și numai o fracțiune de secundă să mă gândesc ce fac, m-aș fi oprit. Aș fi dat înapoi, mi-aș fi pus pijamalele, aș fi făcut cafea și l-aș fi așteptat cu pâine prăjită să iasă de la duș.

Mi-am lăsat halatul să cadă, am deschis ușa de sticlă și am pășit în spatele lui.

— Chloe, a spus.

Glasul îi era aspru, grav, încins. Era cu spatele la mine, cu capul plecat și palmele lipite de perete.

Am întins mâna și l-am atins ușor cu vârful degetelor de-a lungul spatelui. Avea un spate puternic și muscular. Mușchii îi tresăreau sub

piele când îl atingeam. Avea pistrui pe umeri și o cicatrice mică în partea stângă, imediat deasupra taliei înguste. Î-am sărutat-o, iar el a gemut.

— Chloe, a repetat, în timp ce înțeșta pumnii și corpul îi vibra de-ncredare.

— Da, i-am răspuns.

S-a întors încet, apa îi șiroia prin părul superb. Și-a plimbat ochii învâpăiați peste trupul meu gol. Nu m-am clintit sub privirea lui, ba am devenit îndrăzneță. Mi-am arcuit spatele și l-am lăsat să mă privească.

— Nu trebuie să faci asta, mi-a spus, căutând orice semn că vreau să dau înapoi sau să mă răzgândesc.

— Greșești, am murmurat, pășind sub jetul de apă lângă el, apăsându-mi pieptul pe-al lui și înfigându-mi degetele în părul de pe ceafa lui. Am absolută nevoie să fac asta.

Când îmi apropiam buzele de gura lui, ochii lui i-au întâlnit pe-ai mei, iar privirea sa m-a încins, dându-mi de-nțeles că, da, aceea era cea mai bună idee din toate timpurile. Știam c-aș fi putut să-i fur un sărut, iar apoi să mă prefac derutată de toate emoțiile din seara aceea, iar el n-ar fi insistat. Știam că ce făceam în clipa aceea va complica lucrurile; că ne va fi imposibil să revenim la relația noastră dinainte. Dar nu-mi doream să mai fie ca înainte. La naiba!, voiam mai mult, *aveam nevoie* de mai mult. M-am repezit instinctiv înainte și i-am apropiat gura de a mea.

Buzele lui moi, incredibil de moi, s-au lipit de-ale mele o dată, de două ori, de trei ori. Am suspinat și am simțit că-și pune mâinile pe șoldurile mele. L-aș fi putut săruta pe bărbatul acesta un an întreg. S-a strecurat între picioarele mele, împingându-mă spre peretele cabinei de duș, iar eu gemeam, simțindu-i tot corpul împingându-se într-al meu; m-am înco-lăcit ca să-l simt și mai aproape, căci aveam nevoie de cât mai multe puncte de contact între noi.

M-am delectat cu senzația buzelor lui lipite de-ale mele și, cât mi-am lăsat mâinile să hoinărească prin părul său, l-am lăsat să mă ațâțe cu sărutările sale.

— Știi oare cât de mult îmi place părul tău? I-am spus când ne-am desprins din sărut, iar el mi-a dat capul pe spate ca să mă sărute pe gât. Nu ți-am spus niciodată, dar sunt înnebunită după roșcați.

Am gemut când mi-a prins pielea de sub lobul urechii între buze.

— Încă din clipa în care te-am zărit prima oară mi-am spus că ești cel mai sexy bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Am început să-l sărut umed pe claviculă.

Și-a trecut mâinile pe spatele meu în sus și-n jos și mi-a șoptit:

— De când te-am văzut prima dată, acolo, la restaurant, am știut că-mi doresc să te văd goală. Cât mai repede!

— Iată-mă, am murmurat, făcând un pas în spate ca să mă poată vedea mai bine. Goală.

Am văzut cum i se aprind ochii cât și-a plimbat privirea pe corpul meu.

— Chloe, ești perfectă, mi-a șoptit.

Am tors ca o pisică, la propriu, mângâindu-i pieptul, trecându-mi palmele încet peste mușchii bine definiți, peste firele scurte de păr. Ochii mei urmau mișcările mâinilor mele, când am hotărât să trag și eu cu ochiul.

— Mmm, iar tu ești... Doamne-fereste-apără-și-păzește, cred că glumești!

Uite care-i treaba cu penisurile enorme. Ele nu există numai în romanele de dragoste. Și nici nu sunt doar atributul actorilor faimoși, iar John Hamm și Michael Fassbender trebuie să-l primească în Clubul Sulelor Mari pe un anume veterinar roșcat. Penisurile enorme sunt reale. Și sunt acolo, în lumea largă. Și chiar și aici, în baia de oaspeți din casa mea.

Pentru fiecare cornișon există o vânăță. Pentru fiecare Charles există un Lucas. Și pentru că-l avusesem pe unul, simțeam că-l merit pe celălalt.

Cuvintele mele încă mai stârneau ecouri între pereți, ricoșând din figura lui uluită.

— Poftim!? a spus în cele din urmă, cu mâinile încremenite pe șoldurile mele și buzele pe la jumătatea gâtului meu.

— Îmi pare rău. Ba nu, nu-mi pare rău. Felicităril am spus arătând în jos. Arată extraordinar.

Și-a dat capul pe spate și a râs din toată inima.

— Pensul meu, extraordinar!?

— Hai, te rog, parcă n-ai ști. E mai mare decât o baghetă franțuzească.

— Decât un braț de copil.

— Ce?

— Mai mare decât un braț de copil, așa se spune.

— Dezgustător! Ce legătură are asta cu... nu mai râde de mine!

Nu s-a oprit din râs, dar a început iar să mă sărute pe gât. Ceea ce, în mod normal, m-ar fi făcut să mă las pradă fiorilor care-mi scuturau tot corpul, dar chiar nu-mi puteam lua ochii de la... ăă... treabă.

— Nu prea cred că o să încapă, am spus.

— O, încape, n-ai teamă, mi-a șoptit el, apoi s-a tras înapoi. Stai - vorbim... despre... încăput?

— Dacă ești de acord. Serios, Lucas - *e imens*.

— Serios, Chloe, ești minunată. N-ai vrea ca, de-acum, să mergi în spatele meu cu o portavoce?

— Ia mai taci, i-am spus, trăgându-l spre mine pentru alt sărut arzător.

Absolut toate gândurile mi-au zburat din minte, care s-a umplut instantaneu de Lucas. Aici. Acum. Fierbinte, tare, pofticios.

M-am concentrat asupra clipei, asupra acestui bărbat superb, a limbii lui delicioase care se înfigea în gura mea, împletindu-se cu a mea și făcându-mă să respir tot mai sacadat.

Gura mi s-a deschis mai mult din nevoia de a-l primi cât mai adânc în mine. Dorința lui era la fel de mare ca a mea, mâinile sale îmi frământau pielea, puternice și sigure, iar degetele li erau răsfirate pe spinarea mea, unghiile înfipite în carne, adânc și crud. Am întrerupt sărutul doar ca să pot respira, însă imediat am simțit că mă năpădește un alt val de dorință, mai intens.

— Am nevoie de tine, trebuie să te văd, mi-a murmurat în păr, ridicându-mă fără menajamente și așezându-mă pe băncuța din fundul cabinei, dărâmând sticlele de șampon.

Ingenunchind pe gresie, a început să mă sărute de la claviculă în jos, pe mijlocul pieptului, să mă mângâie, cuprinzându-mi sânii în palme și frământându-le pielea udă. Mi-a prins un sfârc între buze și l-a supt tare, apoi limba i s-a încolăcit în jurul lui într-un fel care m-a făcut să lovesc peretele cu mâna și să mă împing înainte astfel ca sânul meu să-i intre mai adânc în gură.

— Lucas. O, Lucas. O, Lucas, am îngânat, mișcând din șolduri în ritm cu mișcările limbii lui.

Mi-a abandonat sânii doar ca să mă pedepsească cu un sărut pe gură și iar i-am simțit gustul de rom și pasiunea sălbatică. M-a tras de păr ca să-mi ridice fața spre el și m-a privit adânc în ochi. Pe chipul lui vedeam numai dorință. Dor. Dorință. Frustrare. Multă dorință.

— La ce te gândești? l-am întrebat cu voce guturală, încărcată de tot atâta dorință.

— Chiar vrei să știi?

Mi-am desfăcut picioarele și l-am încolăcit, ținându-l prizonier și aducându-l mai aproape de mine.

— Spune-mi! La ce te gândești în clipa asta?

Lucas m-a privit intens, așa, ingenuncheat pe gresie. M-a sărutat pe burtică și a trasat un cerc cu limba în jurul buricului. Măinile sale mi-au atins iar pielea, trecându-și monturile degetelor pe dosul picioarelor mele. M-am aplecat înainte pe băncuță, imitându-i mișcările cu mâinile mele, desenând modele pe obrajii lui, oprindu-mă cât să-i ating adâncitura din buza de sus, și furându-i un sărut pe vârfurile degetelor, când gura lui s-a repezit să le caute. L-am lăsat să-mi prindă degetul mare între dinți și să-l ronțăie. Asta m-a făcut să gem ușor. Până și aerul era plin de pasiune, încărcat de tensiunea pe care o simți chiar când începe ceva. Încă nu prea știi nici ce este, nici în ce s-ar putea preschimba. Dar ești conștientă de anvergura sa.

— Vrei să știi la ce mă gândesc? Chiar în clipa asta? m-a întrebat el tocmai când îmi puneam din nou mâinile pe ceafa lui, încercând să-l trag și mai aproape de mine.

— Ihl, am murmurat, urmărindu-l mâinile care urcaseră mai mult pe picioarele mele, jucându-mi-se pe genunchi.

— E cam nerușinat, mi-a răspuns el, aplecându-se să-mi sărute umed rotula stângă.

— N-am prea încercat varianta asta, am recunoscut, amintindu-mi subit de singura poziție încercată cu Charles, aceea a misionarului.

Privirea insistentă a lui Lucas m-a făcut să roșesc puțin, dar nu mi-am ferit ochii. Mă săturasem să fiu timidă. Voiam să încerc și varianta dezlănțuită!

M-a tras și mai jos, spre el.

— Tot mai vrei să știi, m-a întrebat în timp ce-mi puneă un picior împrejurul lui, la ce mă gândesc?

Mi-a luat și celălalt picior și l-a încolăcit în jurul lui, iar mâinile i-au urcat și mai sus, până pe coapse.

— Așa cred?

— Crezi? a întrebat el, ridicând din sprânceană.

S-a lăsat înainte, frecându-și nasul de gâtul meu, imediat sub ureche. Am simțit că mă linge foarte fin acolo, cu vârful limbii.

M-am cutremurat de plăcere și am dat din cap. Ce făceau buzele lui cu urechea mea s-ar putea să fie ilegal. Dar îmi plăcea la nebunie!

— Mă gândesc la același lucru încă de când ai venit în oraș și te-am văzut roșind în oglinda de deasupra barului.

A trecut la cealaltă ureche, timp în care, cu vârfurile degetelor, îmi mângâia interiorul coapsei.

— Și anume, cum arăți desfăcută pentru mine, goală și rozalie.

Am lcnit când m-a mușcat de gât, destul de tare cât să-mi rămână semn. A continuat, ronțăindu-mi clavicula.

— Mă gândesc la țâțele tale, cât sunt de splendide și cum or s-arate când am să ți-o dau între ele.

Și-a îngropat fața în carnea mea, sărutându-mă din nou peste tot pe sâni. Buricele degetelor lui mi-au ciupit și ațâțat sfârcurile, întărite sub atingerea lui.

— Dar, domnișoară Cam-vreau-sex-obraznic, ce mor să știu, a început el, desfăcându-mi și mai mult picioarele și ridicându-mă spre pieptul lui, este ce gust are pizda ta cu o clipă înainte de orgasm.

Lucas se lepădase total de rușine.

M-a împins în spate, până în perete, și s-a făcut comod între picioarele mele, vârându-mi palmele sub fund și trăgându-mă până la marginea băncuței pe care stăteam. Instinctiv, mi-am apropiat genunchii. Instinctiv, mi i-a depărtat larg. Am icnit de plăcere când și-a lins buzele. Am suspinat când am simțit cel mai fin curent de aer al respirației sale pe pielea mea.

— Ce frumoasă ești! a spus cu glas gutural, masculin.

Am suspinat când limba lui cea dulce mi-a lins pielea și am suspinat iar când din gâtleejul lui s-a auzit un geamăt profund.

Și-a cuibărit fața în adâncitura din partea de sus a coapsei, lingându-mi pielea și stârnindu-mă cu atingeri fine ale limbii sale jucăușe. Simțeam că mă împunge cu nasul, că mă adulmecă până în străfunduri și mi-am înfipt mâinile în părul lui, ținându-l nemișcat exact acolo unde îmi doream. Am gemut când mi-a desfăcut picioarele și mai mult, pregătindu-mă să fiu cât de deschisă și-a dorit. Întâi și-a strecurat delicat un deget, apoi încă unul, și a început să mă stimuleze pe dinăuntru. Asaltată de senzațiile care-mi cotropeau trupul aproape că m-am frânt pe la mijloc. Nimeni, *nimeni* nu se mai jucase cu trupul meu cum o făcea el – și abia începuse.

M-a cuprins cu buzele, sărutându-mă și lingându-mă, iar gemetele mele ascuțite reverberau în toată baia. Apa încă li curgea pe spate când și-a îngropat gura între coapse mele. L-am mângâiat pe spate, m-am aplecat peste el, m-am cambrat, apoi m-am lăsat din nou pe spate, rezemată de perete, cu degetele înfipte în părul lui, ținându-l strâns. M-am înfiorat și-am gemut. Am tremurat și-am mormăit. Din gură mi se revărsa un șuvoi de cuvinte – cuvinte pe care nu le mai rostisem niciodată până

atunci; explicite și necuviincioase. În cele din urmă și-a apăsât limba exact acolo unde voiam s-o apese.

— Fuuuutuuuu-! am gemut, iar presiunea care se acumula înăuntrul meu îmi îngreuna pleoapele.

— Așa te vreau, obrăznicătură, mi-a șoptit – și mi-a aspirat clitorisul în gură.

Am deschis larg ochii; fiecare mușchi din corpul meu era încordat. Cu degetele care se înfingeau în mine și cu gura care-mi absorbea sexul mi-a produs un orgasm care m-a zguduit, cu mâinile în părul lui și gura deschisă într-un strigăt mut. Când am putut să văd din nou lumea în culori, m-a făcut să vin iar, ținându-mă strâns cu mâna liberă, în timp ce eu mă zbăteam și mă agitam și mă desfăceam.

Dar nu terminase încă. Până să apuc să-i mulțumesc pentru senzațiile minunate, mi-a pus picioarele împrejurul taliei sale, s-a ridicat ținându-mă în brațe și s-a așezat el pe băncuța. S-a lipit de mine și m-a sărutat intens, înfiorându-mă cu gustul pe care-l simțeam în toată gura lui.

— Acum știi, mi-a șoptit la ureche, cu glas grav, profund și malițios.

— Ce știi? am suspinat, moleșită și năucită de efervescența fluidă pe care-o simțeam încă prin vine.

— Ce gust ai cu o clipă înainte de orgasm.

Mi-a ciugulit urechea, iar eu am chițăit, cuibărindu-mă în gâtul lui și murmurând:

— Asta-i nebunie curată. Jur!

Am profitat de ocazie ca să-l sărut la rândul meu pe gât.

— Nebunie, am continuat să torc și să-l sărut pe gât, pe claviculă, pe umăr.

S-a sucit când m-am ridicat pe genunchi, punându-mi mâinile pe după gâtul lui, tocmai când el îmi cuprindea șalele. Ceea ce a făcut ca Enormitatea lui să intre în contact direct cu Înfiorata mea.

— Încă mai crezi că încape?

— Hmm?

Glasul i s-a auzit cumva înfundat de sânul meu stâng pe care mi-l tortura cu limba. Asta dacă prin *a tortura* se înțelege ceva desăvârșit și cutremurător.

— Asta, am repetat, lăsându-mă puțin în ea ca să clarific despre ce e vorba. Adică acum că sunt încinsă toată?

— Ești sigură? m-a întrebat, ridicând capul să mă privească.

Și se mai ridica ceva, din nou. Nu că s-ar fi culcat între timp...

— Ihi, am dat din cap, alunecând pe trupul lui, în jos, simțind cât de tare era în comparație cu moliciunea mea.

Și-apoi, dintr-o mișcare, m-a ridicat, m-a strâns la piept, eu tot cu picioarele încolăcite în jurul lui, și m-a scos de sub duș. Luându-și geanta de pe blatul chiuvetei, m-a dus așa până în camera mea, lăsând urme mari și umede pe pardoseala holului.

— Fii atent! Să n-aluneci – aaah! am țipat, când a virat prea strâns după un colț și s-a ciocnit de perete ca o bilă de biliard.

— Oh, Doamne, Chloe, mai fă o dată așa, a gemut el, mergând și mai repede pe hol.

— Cum, așa? am râs, ciocnindu-mă din nou de el.

— Trebuie să intru în tine. Acum! a mârâit în timp ce ne agățam unul de altul, lipiți și alunecoși.

M-a aruncat pe pat, a scotocit în geantă, de unde a scos o cutie de prezervative.

— Văd că ești pregătit, i-am spus, încruntându-mă.

— Bambina, sunt un cercetaș, a spus el, luând un prezervativ din cutie, și încă unul.

Am chițăit iar când m-a tras la marginea patului și m-a pus în poala lui. L-am privit cu ochi mari cum rupe ambalajul și-și pune un prezervativ. Dacăș fi putut să fac ochii și mai mari, i-aș fi făcut. Chiar era o priveliște impresionantă! Mi-am ridicat privirea, i-am zâmbit, apoi m-am aplecat să-l sărut. Și, încă o dată, toate simțurile mele s-au lăsat saturate de prezența lui.

I-am admirat pielea aurie și ochii de un albastru-azuriu. I-am auzit gâlgăitul adânc când limba lui s-a împletit cu a mea. I-am simțit căldura pielii și musculatura puternică a brațelor și a umerilor. I-am adormecat aroma de sare și pădure și surf, inerentă ADN-ului californian. Iar gustul? Era gustul meu. Amestecat cu Mai Tai.

— Ia-mă încet, bine? am spus printre suspine, ridicându-mi șoldurile. L-am simțit împingându-se în mine.

— Mai desfă puțin picioarele – așa, mi-a șoptit, punându-și mâinile pe coapsele mele.

Ochii ni s-au întâlnit când el a împins în mine, iar eu m-am afundat în el. Încet. Dulce. Tare.

Doamne, cum mai încăpea!

După ce a intrat cu totul în mine, m-am lăsat cu toată greutatea în jos, închizând ochii și simțind dulcea arsură de a fi umplută complet. *Ohhh!*

Când am deschis iar ochii, chipul lui era minunat de tensionat. Fălcile încheștate, obrații înroșiți, ochii crânceni. I-am luat cu delicatețe fața în palme.

— E bine, da? a suspinat el, arcuindu-și puțin spatele și reușind să mai cucerească un mic spațiu neocupat.

— Îhî, am spus, dându-mă înapoi o singură dată și lăsându-mă copleșită de senzație.

Era mare, tare și groasă, exact așa cum îmi trebuia!

— Mai fă o dată așa, te rog, mi-a spus și am început să zâmbesc.

Am făcut cum mi-a spus, m-am legănat înainte, mișcarea aceea dând naștere unei delicioase senzații de frecare între trupurile noastre lipite. Încă mă ținea cu mâinile de șolduri, mișcându-mă doar atât cât să fie mai mult decât bine.

— E ireal cum mă simt în tine, a mormăit el, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, legănându-mă mai repede de astă dată.

Eu mă legănam, el mă împungea și, sfidând practic imposibilul, a devenit și mai tare.

— Asta e ireal, am spus, înfiorată de senzația de a-l avea, gros și frumos, în mine. Toată treaba asta pare ireală.

— Chino, mi-a șoptit numele în timp ce se mișca înăuntrul meu și mi s-a părut cel mai sexy cuvânt pe care l-am auzit vreodată.

Ochii lui, plini de dorință, de poftă, li sfredeau pe-ai mei.

— Lucas, am șoptit și eu.

Apoi a început să se miște, iar eu mă roteam în scula lui; el își unduia șoldurile într-un fel care-l făcu să găsească un punct nou înăuntrul meu, ceea ce m-a cam înnebunit. M-a sărutat apăsător și apoi mi-a îndepărtat puțin șoldurile de el. M-am uitat în jos și l-am văzut cum intră iar și iar în mine și uite-așa... am avut orgasm. Din nou.

M-am prăbușit pe el, în el, imponderabilă, moale, mă simțeam atât de copleșită de acest extaz dulce, superb. M-a strâns și mai tare de șolduri, dornic să obțină ce-și dorea și folosindu-mi corpul pentru plăcerea lui și, oh, Doamne, era o privesc fantastică! I-am văzut ochii tot mai împăienjeniți de dorință. Împunsăturile lui erau tot mai ample, gemetele mai adânci, mai răgușite, și, când fiecare mușchi și fiecare tendon din corpul lui era încordat, și-a dat drumul.

— Futu-i... futu-i... futu-i..., a spus și vocea-i era abia o șoptă.

S-a prăbușit în mine, iar eu îl țineam la pieptul meu, mă agățam de el, oftând și răvășindu-i părul cu mâinile.

S-a lăsat pe spate pe pat, iar eu l-am urmat, chicotind și râzând deasupra lui și simțindu-i trupul sub mine. Încetul cu încetul am început să respirăm normal, constant. M-a sărutat din nou, lent și adânc. Dulce. Ne-am dezlipit buzele și ne-am privit cu ochi iscoditori.

Apoi și-a lăsat capul într-o parte și mi-a rânjit în felul acela care mă termina.

— Cred că ar trebui să mâncăm clătite la cină.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră.

— Lucas, e trecut de miezul nopții. Cina a trecut de mult.

— Atunci ar trebui să luăm o gustare în miez de noapte cu clătine.

— Dar nu știi să faci clătite, i-am spus.

- Te faci că nu pricepi, așa-l?
- Eu ar trebui să-ți fac *fle clătite*?
- Excelentă idee! mi-a spus cu o prefăcută expresie de surpriză și și-a trecut mâna peste fundul meu, plesnindu-l ușor.
- Oh!
- Știam eu că-ți place mai nerușinat, așa! a râs el.
- Clătite! Nu era deloc o idee rea.

La 02:17 dimineața m-am apucat să fac clătite. La 02:19, l-am alungat pe Lucas pe scaunul portocaliu din imitație de piele din celălalt capăt al insulei din bucătărie, pentru că mă tot pipăia. Deși n-aveam nevoie decât de un singur ou, a trebuit să sparg cinci până să nu-mi mai cadă coji în castron. Amenințându-l pe Lucas cu telul, ne-am mutat în cealaltă parte a bucătăriei, unde îmi puteam vedea liniștită de treabă, în timp ce el se uita la mine. Și s-a uitat. Îi simțeam privirea în timp ce puneam aluat ca să obțin în tigaie niște forme mici și rotunde. I-am aruncat și eu o privire sau două pe furie. În blugii uzați și în tricou, fără pantofi, fără șosete, Lucas arăta ciufulit. Sexy. Și bine călărit. Știam eu ce știam!

Făcusem sex. Și fusese uluitor. Dar deja mă întrebam ce însemna asta. Încotro ne îndreptam? Ce avea să se întâmple de-acum încolo cu modul nostru lejer de a interacționa? Și ce avea să se întâmple peste câteva ore când o să plece din țară?

- La ce te gândești? m-a întrebat el, întrerupându-mi șirul gândurilor.
- Hm? l-am privit, confuză.
- Te-ai retras undeva. Unde?
- Scuze, mă gândeam. Pui tu suc de portocale în pahare?
- Am voie să mă dau jos de pe scaun? m-a întrebat și i-am zâmbit.
- Dacă te porți frumos, da. Dar numai ca să pui suc în pahare. Apoi te întorci la post.

Am întors prima serie de clătite pe partea cealaltă, apoi am profitat de ocazie să-l privesc *eu pe el* mișcându-se prin bucătărie cu o grație calmă. Știa că paharele metalice din fundul dulapului vor păstra *sucul*

rece ca gheața cât timp vom mânca, știa că sucul de portocale era pe ușa frigiderului, și nu în spate – era foarte familiarizat cu bucătăria mea.

Și nu doar cu bucătăria. Privindu-l cum desface cutia de suc, degetele lui lungi și elegante mi-au amintit ce anume făcuseră cu trupul meu cu numai câteva minute înainte. Cât de atente și de puternice și de sigure erau, și când îmi produceau orgasme răsunătoare, și când îmi dădea cu delicatețe laoparte o șuviță de păr de pe față, ca să-mi fure un sărut.

După ce-a pus suc în pahare, s-a întors pe scaun, iar ochii lui s-au ațintit din nou asupra mea. Am schimbat vorba.

— Câte vrei? l-am întrebat făcând semn spre tigale.

— Oricâte am voie, mi-a spus serios și l-am privit peste umăr.

Deja era cu furculița și cuțitul în mâini. A continuat:

— Iar dacă sunt la fel de bune pe cât arată, s-ar putea să le mănânc și pe-ale tale.

— Nici vorbă, domnule, mor de foame!

Am pus clătitele pe două farfurii și le-am uns cu unt de arahide și sirop.

— Începe cu astea și, dacă nu te saturi, îți mai fac.

— O, n-o să mă satur, a murmurat el, cu aceeași expresie pe chip ca mai înainte.

M-am apropiat de el și i-am așezat farfuria în față, evitându-i mâinile neastâmpărate. Aveam nevoie de câteva minute ca să procesez cele întâmplate între noi. Voiam să profit de minutele în care-aveam să mă-ndop cu clătite.

— Vai, ce gust bun! mi-a spus cu gura plină, radios.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— E rețeta maică-mii. După ce-am mai crescut, nu prea mi-a mai făcut – prea mult zahăr, cică. Dar, când eram mică, făcea clătite în fiecare duminică la micul-dejun. De când am început să am șolduri, fulgi de ovăș și fructele au fost micul meu dejun.

Am înșipt furculița într-o bucată mare și lipicioasă de clătită, plină de unt și de sirop.

— Stai puțin, ce legătură au șoldurile cu clătitele? m-a întrebat, neînțelegând nimic, evident.

— Ai uitat c-am participat la concursuri de frumusețe? Totul avea legătură cu aportul caloric. Câte calorii consumam și câte ardeam, i-am explicat, apucându-mă de grăsimea de pe șold ca să-i arăt – ceea ce n-aș fi putut face cu două luni în urmă. De când m-am mutat aici, am pus cel puțin cinci kilograme pe mine, parțial din cauza stocului de budincă din câmară.

— Ce nebunie! a spus el, clătinând din cap.

— Ai văzut budinca.

— Nu, mă refer la chestia asta, că fetele nu trebuie să aibă grăsime pe șolduri. Dar trebuie să aveți șolduri. Asta-i toată șmecheria! Altfel, de ce ne-am mai ține noi, băieții? a spus și mi-a făcut cu ochiul pe deasupra clătitelor.

— Deci ele sunt rezultatul evoluției? Șoldurile există numai ca să vă țineți voi de ele? l-am întrebat, amintindu-mi exact modul în care mă ținuse de șolduri, mișcându-mă înainte și înapoi deasupra lui.

Am roșit, amintindu-mi cele întâmplate atât de recent.

— Chloe, sunt medic, știu ce spun, mi-a răspuns el foarte serios.

— Deci ar trebui să te cred pe cuvânt, nu? am râs, ridicându-mă să mai fac niște clătite.

— Ar trebui, da. Toți pacienții mei o fac.

— Păi, dacă pudelii au încredere în tine, cred c-ar trebui să am și eu.

Am luat castronul și am bătut din nou aluatul. Lucas aproape că-și lungea farfuria. Privindu-l, am realizat că *exact* asta era ceea ce-mi doream să fac în viitorul previzibil. Să umblu prin bucătărie purtând una din cămășile lui, fără nimic pe dedesubt, și să gătesc pentru el chiar sub privirile lui. Să vorbim despre pudeli și șolduri și tot felul de lucruri. M-a frapat simplitatea asta; era atât de simplu, era perfect! Și i-am zâmbit.

— Mai vrei?

— Dacă nu e prea mare deranjul, mi-a răspuns.

— Lucas?

— Da.

— Am avut trei orgasme în mai puțin de 30 de minute. Sunt convinsă că e un motiv suficient de bun ca să-ți mai fac niște clătite, nu crezi?

Pe chipul lui am văzut expresia purei satisfacții masculine și un strop de maliție.

— Mai vrei și tu?

— Trei mi-au cam ajuns, am chicotit, punând aluat cu polonicul în tigaie.

Deodată, mâinile lui calde m-au cuprins din spate de talie și m-au lipit de el. Aceleași mâini au găsit nasturii cămășii și i-au deschiat unul câte unul.

— Hei, nu pot să-ți fac clătite în pielea goală! am protestat, dându-i peste mâini.

Asta dacă prin „a protesta” se înțelege să folosești nimum de energie pentru a îndepărta acele mâini superbe de pe corpul meu care încă vibra – atunci da, am protestat.

— Ești sigură? mi-a șoptit la ureche, încins și ușor încurcat.

— Se ard clătitele, l-am prevenit.

— O să mă uit la tine între timp, a fost răspunsul lui.

Mi-a ridicat părul de pe ceafă și m-a sărutat pe umeri.

— Te pocnesc cu telul, l-am amenințat.

— Am să te rabatez peste blatul ăsta.

Clătitele s-au ars. Blatul portocaliu a fost pângărit.

— Te doare ceva?

— Depinde. Mai respir?

— Așa cred.

— Atunci sunt bine.

— Aș zice că ți-a fost mai mult decât bine.

— Păi, sigur că ai zice. Doar ești încă în mine.

— Ce nerușinare!

— Nicidecum. Serios, nu mă caracterizează.

— Ba se pare că da.

— Conform bilanțului de până acum, nu mă caracterizează *deloc*. Chloe cea oficială nu face niciodată sex în bucătărie.

— Mă rog, nu știu cine este această Chloe cea oficială, dar îmi place la nebunie ce fac cu Chloe cea neoficială.

Lucas a subliniat această propoziție cu un sărut pe spate. Eram cu fața la blat și cu cămașa ridicată până la umeri. Chiar mă rabatase pe blat. Și-o făcuse atât de bine! Era prăbușit peste mine, apăsându-mă cu aproape toată greutatea sa, iar eu mă simțeam acoperită, cuibărită și satisfăcută.

— Clătitele de la miezul nopții sunt noua mea gustare preferată, mi-a murmurat de undeva de deasupra fundului meu.

— Clătitele de la trei fără un sfert, dacă te interesează datele tehnice, am chicotit, ridicând mâinile deasupra capului ca să-mi întind spinarea.

— Țsta nu-i un cântec?

— Există un cântec cu titlul ăsta? Clătitele de la trei fără un sfert?

— Trei fără-un sfert, a început el să fredoneze. Nu-i nimeni aici, doar tu și cu mine... și clătitele..., și m-a sărutat în curbura spatelui.

— O, Doamne, am râs din ce în ce mai tare când m-a mușcat de fund.

Trei fără un sfert noaptea – ce zi lungă! Ia stai, deja e mâine. Ceea ce însemna că Lucas pleca. Fluturi! Pleca în Belize. Pentru trei luni.

Tocmai de aceea hotărâserăm să nu începem nimic. Ei bine, ideea aceea grozavă s-a dus pe apa Sâmbetei! M-am zvârcolit puțin, atât cât să priceapă aluzia și să se ridice de pe mine, trăgându-mă sus odată cu el. M-am grăbit să-mi trag cămașa în jos, peste pielea înroșită și excitată încă.

A simțit schimbarea dispoziției mele și m-a luat de mână.

— Hei.

— Hei, i-am răspuns, opunându-mă o clipă.

Dar, după o singură privire spre părul lui ciufulit, i-am căzut la piept. Nu mai simțeam nici frenezie, nici disperare acum. Mi-am odihnit capul de el, iar el s-a sprijinit de blat și m-a mângâiat pe spate. I-am ascultat respirația și, chiar dacă era o blasfemie, dat fiind cele abia întâmplate, nu mă puteam gândi decât la felul în care adormeam pe fundalul respirației

lui Charles. Mai întâi suspina adânc, până-și găsea locul. Apoi, când dibuia cel mai bun loc pe pernă, respira lute și superficial. În sfârșit, când începea să picotească, expira prelung și lent. Iar când știam că a adormit, adormeam și eu.

Când știi că ceva s-a încheiat, e ciudat că nu doar marile ocazii ca aniversările și zilele de naștere îți trezesc emoții, ci și lucrurile mărunte. Serialele înregistrate pe DVD pe care-l plăcea să le vadă unul după altul. Sandwichurile tăiate în formă de triunghi, niciodată în jumătăți. Felul cum respira și pe care-l cunoști atât de bine, încât poți ghici momentul în care celălalt începe să viseze.

Când mi-am început noua viață în Monterey, unul dintre lucrurile pe care mi le-am dorit cel mai mult a fost acela de-a scăpa de rutinele astea. Pentru prima dată în viața mea *era posibil* să nu mai am rutine. Să fiu liberă. Să nu știe nimeni când vin și când plec, să nu știe nimeni ce am mâncat la micul-dejun. Să nu știe nimeni dacă fac pipi cu ușa de la baie deschisă sau închisă. Apropo, cu ușa-nchisă.

Dar Lucas știa toate astea. Știa când plec și când mă întorc, știa cam pe la ce oră mă trezesc ca să mă ocup de câini. Știa ce-mi place să mănânc la micul-dejun, știa unde ascunseseam proviziile de budincă de ciocolată, știa ce înseamnă când îl ascult pe Dino*, și nu pe Sinatra (și anume, că sunt extrem de obosită), și știa că întotdeauna fac pipi cu ușa închisă. Fiindcă, pentru numele lui Dumnezeu... cine face pipi cu ușa băii deschisă?

Poate că ajunsesem în Monterey fără nicio rutină, dar am prins rădăcini aproape imediat. Mă puteam vedea trăind aici pentru totdeauna. Fără să-mi dau seama ce fac, mă legasem de singurul bărbat din oraș care știa ce înseamnă ca femeia iubită să-ți frângă inima. Deși glumeam despre consolare, se întâmplase cu totul altceva.

Pentru că era posibil să iubesc legătura asta anume. Iar el pleca în mai puțin de 24 de ore. Pentru trei luni. Ce însemna asta în marea ordine a lucrurilor? Nimic. Un fir de nisip din imensa clepsidră a timpului. Dar pentru că eram femeia încurcată în prezent cu acest bărbat minunat,

* Dean Martin. (N. tr.)

imi doream aceste rutine. Voiam să aflu dacă ți place să facem dragoste în fiecare seară înainte de culcare sau dacă e genul de bărbat care m-ar trezi pentru că avea nevoie de mine. Dacă făcea duș dimineața sau după muncă? Dar... poate că nu era o idee chiar bună să vorbim despre lucrurile astea înainte de plecarea lui.

Până la urmă, amândoi eram ieșiți de curând din relații de lungă durată. Și toată lumea spune că, înainte să treci la următoarea relație *adevărată*, trebuie să te consolezi cu un tip cu care ți faci de cap, cu care te simți bine. Oare o consolare plus încă o consolare se anulează una pe alta? Sau dezastrul ar fi dublu?

M-am cuibărit la pieptul lui Lucas, cuprinsă în brațele lui, și respiram la unison. Fără să-mi dau seama, mișcările ritmice ale pieptului său m-au ademenit către somn.

— Să plec? m-a întrebat încetișor, cu glas văscos.

— Nici să nu te gândești, l-am avertizat, cuibărimdu-mă și mai strâns.

Și-atunci m-a luat pe sus și m-a dus în pat.

A dat pătura laoparte cu mine încă agățată de gâtul lui, cu nasul lipit de umărul lui și sorbindu-i adânc mirosul.

— Miroși minunat, știi?

— Mă surprinde asta, având în vedere că nu mi-am terminat dușul.

A încercat să mă lase din brațe, chicotind, dar n-am vrut să-i dau drumul. A cedat, s-a strecurat sub pătură, lângă mine, și a stins lumina. Tânjeam după el, tânjeam după mirosul și atingerea lui, și am continuat să-i mângâi pielea și să-l sărut iar și iar pe umăr, lipindu-mă și mai strâns de el. Oare chiar trecuse atât de mult timp de când nu mai simțisem atingerea cuiva în acest fel? Sau mă îmbăta pielea lui?

Nu. Mă îmbăta Lucas cu totul. Era cocteilul perfect!

Am căscat, mai să-mi rup capul în două.

— Sunt așa de obosită, dar parcă nu vreau să închid ochii.

M-a sărutat pe frunte.

— Te gândești la ziua de mâine?

— Da.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii. Erau ca un cântec de leagăn.

— Am uitat să-ți spun – am văzut la știri ceva groaznic despre Belize.

— Da?

— Da. S-a scufundat.

— Ah, serios?

— Da. Nu știai? Mă surprinde.

— Chloe?

— Mmm?

— Belize nu este o insulă.

— Întâi s-a desprins de continent și apoi s-a scufundat.

— Ai dreptate. Chiar *sunt* surprins că n-am văzut știrea.

— Mă gândesc c-ar fi mai bine să rămâi acasă.

Am suspinat și mi-am încolăcit un picior pe după al lui.

— Nu pot.

— Știu.

Am oftat amândoi.

Dar am oftat goi, măcar atât.

Trebuie să spun ceva despre poziția linguriței. Cel din interior e adăpostit, comod, încălzit, mulțumit. În poziția aceea, cineva stă lipit de tine toată noaptea, nu neapărat ca să te protejeze, dar, dacă ar intra un zombie pe fereastră, cel mai probabil acela din exterior ar păți-o primul, nu?

Lui Charles îi plăcea să fie el la adăpost, întotdeauna, dar nu-i plăcea să fie cel din afară. Cu Lucas era invers. Când m-am trezit a doua zi dimineată, pe pântecul meu se odihnea o mână de uriaș, cealaltă fiindu-mi petrecută pe după umăr, cu palma plină de un sân norocos. Am dormit buștean și m-am trezit zâmbind. Îmi simțeam corpul odihnit, deși mi-l simțeam zdrobit cum nu-l mai simțisem de mult timp. Sau chiar niciodată. Nu chiar în acest fel.

M-am întors în îmbrățișarea lui, cuibărindu-mă la pieptul său cald și mi-am lăsat privirile să cerceteze chipul pe care-l cunoșteam atât de

bine: adâncitura de deasupra buzei, genele lungi și închise la culoare pe care n-ar trebui să le aibă niciun bărbat, nasul stropit cu pistrui, părul ciufulit la perfecție. În mod cert, dădeau un alt sens expresiei „pieptănat cu perna”. Am roșit ușor, amintindu-mi cum simțeam părul lui mătășos între degetele mele când m-a pătruns prima dată.

— O, *incape*, a murmurat.

Mi-am mușcat buza, când pe fața mea s-a întins un rânjet ca al dovlecilor de Halloween. Am întins cu precauție mâna să-i ating fața. Faptul că dormea mi-a dat curajul să-l sorb din priviri, să explorez fiecare contur și fiecare nuanță a chipului său fără riscul de-a fi surprinsă în fapt. L-am atins cu delicatețe pe pomeți, apoi pe maxilarul puternic pe care începuse să-i crească un pic barba. I-am privit venele violacee. Ochii i s-au mișcat sub atingerea mea; oare visa? Ce visa? Mi-ar fi plăcut să știu.

Mi-am trecut degetele peste buzele lui dulci despre care acum știam că sunt în stare să mă sărute cum nu mă mai sărutase nimeni vreodată. Nici pe departe. Și care erau foarte capabile să vorbească cu nerușinare, ceva ce nici nu știusem că m-ar putea stârni. O, Doamne, și încă cum!

— *Ce-ți mai place*, mi-a șoptit el.

Am roșit din nou când m-am gândit cum mi-a explorat tot corpul cu buzele, când m-am gândit la suspinele lui molatice și la gemetele reținute pe care le scotea în timp ce mă stimula și-mi spunea ce-i plăcea să-mi facă și ce-i plăcea la mine.

I-am ascultat din nou bătăile inimii.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Ascultându-le, mintea mea le-a schimbat într-o melodie despre consolare.

Uf! M-am gândit la ce vorbiserăm în seara dinainte, despre felul cum sexul schimbă situația, adică prietenia noastră. Ce era mai important? Niciunul dintre noi nu-și mai permitea să fie rănit din nou. Însă toate astea însemnau prea mult să fie doar o relație de consolare. Iar el nu avea cum să fie vreodată doar un tip de tranziție.

Și mai era ceva la mijloc. Trebuia să-i spun tot adevărul.

Nu fusesem complet sinceră în legătură cu anularea nunții mele. L-am lăsat să creadă, pentru prea mult timp, poate, că eu și Charles am ajuns împreună la acea decizie. Lucas a suferit cumplit din cauza comportamentului Juliei. Nu voiam să aflu cine știe când, de cine știe unde, că, în esență, și eu îi făcusem același lucru lui Charles. Alte circumstanțe, da. Alte rezultate, sigur că da. Pe Charles îl interesau mai mult nunta și formalitățile, decât căsnicia propriu-zisă. Dar Lucas era genul de bărbat care se implica total, iar despărțirea îl dărâmasese. Așa că trebuia să aflu de la mine cum am ajuns de fapt în Monterey. Era timpul să-mi asum acest fapt.

Încă întorceam asta pe toate părțile, când pulsul i s-a accelerat, iar respirația i-a devenit mai ușoară. Se trezea. Chiar când am început să-i zâmbesc, a deschis ochii.

— Bună, am șoptit.

A zâmbit.

— Bună, bambina, mi-a șoptit și el, cuprinzându-mă în brațe și trăgându-mă mai aproape de el.

Era cald. După somn. Divin.

— Cum ai dormit? m-a întrebat.

— Buștean. Tu?

— Binișor, chiar dacă ai sforăit.

A rânjit și l-am împuns în gambe cu degetele de la picioare.

— Eu nu sforăi, am protestat.

— Așa zic toți cei care sforăie.

A început să râdă, m-a întors pe spate și m-a sărutat fix în mijlocul pântecului înainte să-o ia în sus, până pe gât.

— Ba sforăi, Chlo.

L-am împins de umeri, fără convingere, căci nu voiam să se oprească.

Cine ar fi vrut?!

— Șșșt!

— Amuzant, asta spuneam și eu pe la patru jumate dimineața.

— Serios, șșșt!

Am răs, cuprinzându-i gâtul cu brațele, însă el continua să mă sărute. Mi s-a făcut pielea de găină, inima, atât de plină în dimineața aceea, a-nceput să-mi bată mai lute. Apoi s-a strecurat între picioarele mele, vrând să se strecoare în mine, făcându-mă să simt fluturi nu doar în stomac.

Mi-am mușcat buzele, trupul meu vrând să pună stavilă cuvintelor pe care trebuia să le spun. Dacă-l lăsăm să meargă mai departe, într-o clipită am fi ajuns de la joacă la poftă nebună. Iar eu trebuia să-i spun niște lucruri.

— Lucas, i-am spus, încercând să-l aduc lângă mine.

— Mmm? mi-a răspuns, iar buzele lui m-au gădilat ușor.

— Trebuie să vorbim despre niște lucruri înainte de plecarea ta de mâine.

— Ți arde de vorbă – m-a împuns cu o anume parte a anatomiei sale – acum?

— O, Doamne... oooh, da... Stai – da, trebuie să vorbim, i-am spus, ridicându-mă pe coate ca să-l pot vedea.

I-am trecut mâna peste față și i-am mângâiat buzele cu degetul mare.

— Iar după aceea sper să ne-ntoarcem la treaba asta, am adăugat, ridicându-mi puțin șoldurile, contrând ușor apăsarea sa.

— Vorbește repede, femeie, mi-a spus rostogolindu-se de pe mine și lăsându-și capul pe cot.

Totuși, cu cealaltă mână a continuat să mă exploreze.

Acum aveam toată atenția lui și nu știam de unde să încep. Oare făceam prea mare caz din asta? Ar fi trebuit să vorbesc fără menajamente?

— Noaptea trecută a fost... oau! Nici măcar n-am cuvinte să spun cum a fost.

— Ai spus tu ceva aseară, a murmurat el, strecurându-și mâna sub pătură și luându-mi un sân în palmă.

Degetele de la picioare mi s-au chirchit. Reflex. A făcut-o din nou și s-a întâmplat același lucru. Le-am încordat atât de tare că au foșnit așternuturile. Lucas s-a uitat la picioarele patului și m-a atins încă odată. Degete chircite. Omul de știință din el era încântat. Sân. Degete. Sân. Degete.

— Interesant fenomen! a spus gânditor.

Între timp, simțeam că-mi les din minți.

— Poți, te rog - și-ți promit că nu mai spun niciodată cuvintele astea - să nu mă mai atingi? Mi-e greu să mă concentrez așa.

Era om de știință, desigur, dar era băiat în primul rând, așa că și-a scos mâna de sub pătură abia după ce m-a mai atins o dată.

— Sunt cuminte, promit.

— În fine, da, deci... aseară, extraordinar. Și sper că, după ce te întorci din Belize vreau să spun, vor mai fi și alte nopți ca asta.

— Mmm, da, a spus el, zâmbind cu gura până la urechi.

Fără menajamente. Hai odată, ca să revenim la combinația sâni și degete de la picioare.

— Pe Charles l-am părăsit în dimineața nunții noastre, am spus repede, simțindu-mă instantaneu ușurată. Am avut brusc un moment de luciditate, am continuat uitându-mă în jos, la mâinile mele, și m-a panicat gândul că mă voi căsători cu cineva de care nu sunt îndrăgostită - nu neבונהște -, așa că am intrat în panică și am fugit. El n-a mai ajuns la biserică, era încă pe terenul de golf cu cavalerii lui de onoare când am fugit, dar chiar am fugit.

Am îndrăznit să-mi ridic privirea și am văzut că îi cam pierise zâmbetul, dar am continuat.

— Apoi, când te-am cunoscut pe tine, fluturil, mi-am dat seama că avem atât de multe în comun, dar, fluturil, Julie ți-a făcut cam ce i-am făcut eu lui Charles și nu puteam să-ți spun ce făcusem. Și toate erau așa de noi pentru mine, și abia începeam să mă lămuresc ce vreau să fac și dacă pot rămâne să trăiesc aici, apoi noi doi am început să petrecem atât de mult timp împreună și, fluturil, Lucas, ești cel mai bun, și am petrecut atâta timp împreună, apoi au venit mama și tata și mi-a fost așa de frică să nu iasă ceva la iveală despre nuntă și să nu aflu așa, fiindcă știam că ar fi mai bine să aflu de la mine și...

— E mai bine să aflu de la tine? m-a întrebat cu glas scăzut.

Zâmbetul i se transformase într-o grimasă.

— Da. Eu ar fi trebuit să fiu aceea care-ți spune că am...

— Părăsit un bărbat la altar, a încheiat el, aspru.

— Strict vorbind nu, dar... da. Da, așa am făcut.

Am suspinat, rușinată că l-am ascuns adevărul atâta timp.

— Deci, în loc să-mi spui despre treaba asta, ceea ce probabil avea o explicație destul de logică – până la urmă, oamenii se despart tot timpul. Iar tu ar trebui să știi asta, nu? Dar în loc să-mi spui adevărul, m-ai lăsat să-i dau înainte despre Julie și ce mi-a făcut ea mie?

A dat așternuturile laoparte, s-a tras în jumătatea sa de pat, apoi s-a ridicat. Și-a tras blugii pe el și s-a întors către mine, săgetându-mă cu o privire furioasă.

— Cred că pentru tine sunt un mare prostănac!

— Ce? Nu – Doamne, nu, Lucas! am spus șocată.

M-am tras în cealaltă parte a patului, m-am ridicat în genunchi și am întins mâinile către el. Dar el nu s-a clintit, rămânând departe de atingerea mea.

— Nici vorbă de așa ceva. Eu... eu... Tu ești...

M-a privit fix, încruntat. Părea că se străduiește să ia o decizie.

— Trebuie să plec, mi-a spus, cu o privire rece.

— Poftim? Nici vorbă! Trebuie să rămâi; trebuie să discutăm, am strigat, sărind din pat și apucându-l de braț înainte să plece.

— Chiar n-avem ce să discutăm. M-ai mințit. Nu mai pot trece prin așa ceva. Nu mă pot lega de o femeie care m-a mințit de la bun început. Am mai fost pe drumul ăsta.

— Crezi că sunt ca Julie? l-am întrebat, îngrozită.

— În clipa asta... Cred că ai putea fi *exact* ca Julie – și nu-mi permit să mai fiu atras în așa ceva!

S-a întors și a plecat.

Capitolul paisprezece

Cea mai grea zi din viața mea a fost și cea mai lungă, parcă mă tăram prin melasă congelată. Dimineață am rănit rahați de câine. Mare parte din după-amiază am discutat la telefon cu ASPCA*, ca să mă asigur că toți câinii salvați în ziua anterioară aveau să fie transferați la mine, după ce primeau îngrijirile medicale necesare și li se făcea un control complet. Pentru asta a trebuit să-l sun și pe Lou. Nu mă mai ocupasem de așa mulți câini în același timp, cu atât mai puțin câini crescuți pentru un singur motiv. Vor reuși să se integreze? Vor reuși să-și recâștige încrederea în oameni?

Nu conta. Indiferent dacă, până la urmă, ar fi devenit potriviți pentru adopție sau nu, urma să vină aici, să nu mai fie ținuți în lanț, să nu mai stea în frig, să nu mai trebuiască să lupte și să mârâie și să sfâșie... N-ar mai fi trebuit decât să alerge după mingi și să roadă bunătăți. Asta le-o puteam promite fiecăruia dintre ei.

Trecuse de prânz și Lucas nu mă sunase. I-am lăsat spațiul pe care era clar că și-l dorește. Poate pentru totdeauna?... Păi... nu mă gândeam încă la asta. Nu puteam să mă gândesc la asta. Am reluat în minte discuția noastră de dimineață și mi-am amintit durerea din ochii lui când și-a dat seama că-l mințisem.

Privind retrospectiv, avusesem destule ocazii în care i-aș fi putut spune adevărul. I-aș fi putut spune din ce motiv fugisem de la nuntă, și

* Societatea americană pentru prevenirea cruzimii împotriva animalelor. (N. tr.)

de ce situația mea era diferită de aceea dintre el și Julie. Și ar fi înțeles – normal că ar fi înțeles. Oh, jucasem cartea asta foarte, foarte prost!

Așa că, deocamdată, eram în așteptare. Îmi spusese că *poate* mă va suna, dar eu preferam să nu-mi amintesc de acel *poate*. Pentru că, dacă m-aș fi gândit că a doua zi pleca fără să mă mai vadă și fără să-mi mai vorbească, mi-aș fi pierdut mințile.

După-amiaza s-a transformat în după-amiază târzie când am luat un prânz rapid, zăbovind în pragul dormitorului două sau douăzeci de minute. Patul era încă răvășit, pernele erau pe podea, pătura făcută ghem la picioare, iar în mijloc era o adâncitură foarte mare, amprenta celor două trupuri înlănțuite. În cameră mirosea a sex. Nasol și grețos? Nu, obraznic și nerușinat...

Fluturi!

A venit seara și tot nu primisem niciun semn de la Lucas. Oare să-l sun? Să-l deranjez în timp ce-și face bagajul și își ia la revedere de la familia sa?

Mi-am luat cina la blatul din bucătărie, mâncând budincă după budincă. Apoi, neavând stare, m-am învățit prin bucătărie. Sammy Davis Jr. s-a învățit o vreme în același ritm cu mine, dar, când și-a dat seama că mami e cu capul, s-a dus înapoi în culcușul lui de lângă șemineu.

Pe la zece seara, m-am săturat de tăcerea aceea și am luat telefonul. Până să găsesc numărul, mi-a sunat în mână. Era Lucas.

— Hei, am spus puțin prea entuziasă.

— Hei, a spus tăios, rece – mi s-a făcut pielea de găină.

— Cum a fost azi? l-am întrebat.

Acest bărbat a fost în tine cu mai puțin de 24 de ore în urmă și tu-l întrebi cum a fost azi?

— Productiv. Am reușit să-mi fac bagajul, am predat diverse chestii la clinică – e și motivul pentru care te-am sunat.

— Da?

Acum avea nevoie de un motiv ca să mă sune?

— Voiam să te pun la curent cu ringul de lupte pe care l-ai descoperit. Se pare că proprietarii vor fi acuzați de cruzime față de animale. Cum mâine-dimineață plec, astăzi a venit poliția să-mi pună câteva întrebări, să facă fotografia, chestii de-astea. Și nu voiam să te surprindă când te vor suna și pe tine.

— Da, bine, am spus.

Apoi mi-a trecut prin minte:

— Sper că n-o să am probleme pentru încălcarea proprietății, sau de-astea?

— Nu, ai făcut foarte bine că ai sunat la poliție. Dar promite-mi că data viitoare vei aștepta să ajungă autoritățile înainte să te năpustești în vreun șopron plin cu câini de luptă. Aseară ai avut noroc.

— Așa aș zice, am spus încetișor. Știam că ar trebui să aștept, dar...

— Probabil că și eu aș fi făcut la fel, dar data viitoare să aștepti ajutoare, bine?

— Bine, am fost de acord. Și... știu că mi-ai zis că mâine te duce tatăl tău la aeroport de dimineață, dar... vocea mi-a pierit, plină de speranță, totuși.

Întrerupe-mă! Spune-mi să te duc eu la aeroport!

— Dar ce? m-a întrebat el.

Știa unde bat, dar nu voia să mă lase să scap cu una-cu două.

Am simțit că-mi stă inima în piept. Aproape de tot.

— Atunci... bănuiesc că n-am să te mai văd înainte să pleci, am reușit să adaug.

— Am avut o zi plină, nici nu știu când a trecut.

Glasul li era atent, precaut.

— Trei luni... e mult.

— Chloe, a spus fără să mai adauge nimic.

De obicei, tăcerile dintre noi erau confortabile. Dar tăcerea asta era grea și apăsătoare și nu-mi plăcea deloc.

— Pot să te sun? l-am întrebat în cele din urmă. Cât timp ești acolo?

— Nu știu cât de bun e semnalul acolo.

— Nu ai *roaming*? l-am întrebat.

— Ba da.

Traducere: nu voia să-l sun.

— Uite, mai am câte ceva de făcut înainte de culcare. Am vrut doar să-ți spun că vei fi contactată în legătură cu câinii, OK?

— Da, am rostit, încheștând mâna pe telefon. Lucas, îmi pare atât de rău că...

— Chloe, să nu... OK? Nu pot să vorbesc despre asta. Nu acum, înainte să plec, mi-a spus cu glas obosit. Sunt sigur că o să ne vedem la întoarcere.

O, Doamne! Era foarte rău.

— Da, bine, Lucas. Ai grijă acolo, bine?

— Da. Și tu. Chiar vorbesc serios că trebuie să aștepți ajutoare data viitoare, Chloe.

— Sigur, am răspuns cu un nod mare în gât.

— Pa! a mai spus și asta a fost tot.

Zece minute mai târziu încă mă mai învârteam ca un leu în cușcă, încercând să mă hotărâsc dacă ar trebui să-l sun înapoi, când a sunat telefonul.

— Slavă Domnului, am mormăit, grăbindu-mă să răspund.

Dar nu era Lucas. Era Charles.

— Alo? am spus năucită.

Nu mai vorbiserăm de săptămâni întregi, cu excepția unei scurte convorbiri telefonice despre returnarea unor cadouri.

— Bună, Chloe, ce mai faci? m-a întrebat el.

— Ăăă, bine. Tu?

— Bine – foarte bine, de fapt. Cum e pe-acolo, prin nord? Mama ta mi-a povestit despre ferma pe care ai pus-o pe picioare – o asociație caritabilă pentru câinii fără stăpân?

— Cam așa ceva. Conduc un adăpost pentru pitbuli abandonați.

— Ah! Interesant.

— Te pot ajuta cu ceva? I-am întrebat.

Era aproape 11 noaptea. De ce stăteam la taclale? Ce se petrecea?

Strania.

— De fapt, am nevoie să mă ajuți cu ceva – cu semnătura ta.

— Pentru?

— Încă mai ești beneficiara asigurării mele de viață și trebuie să o schimbăm.

— Nici vorbă. Întâi te ucid și apoi mă pensionez.

A urmat o tăcere, apoi a râs. Și uite-așa am revenit la normal. Atât cât se poate cu un fost logodnic.

— Sigur, semnez orice dorești. Trimite-o prin e-mail și ți-o retransmit.

— Trebuie legalizată la notariat, te rog.

— I-auzi, am spus. Și cine e noua beneficiară?

— Noua mea logodnică. Mă căsătoresc peste șase săptămâni.

— Ce? Oau!

Surprinsă, m-am așezat.

— Cine e norocoasa? O cunosc?

— Becky von Stuffling.

— N-o cunosc, dar sunt convinsă că-i adorabilă.

— Este adorabilă și foarte amuzantă.

Glasul îi suna relaxat. Plin de speranță. Îndrăgostit.

— Și un pic sucită.

— Sucită? Doamne, nu sucită! am râs eu. Și acum ar trebui să-ți zic că mă bucur pentru tine, nu?

— Doar dacă te bucuri cu adevărat.

Mi-au venit în minte toate momentele în care m-am simțit bine împreună cu Charles; râdeam foarte mult. Era convențional și înțepat, fără îndoială. Dar era un bărbat bun și blând și merita pe cineva cu care să se potrivească.

— Chiar mă bucur pentru tine, Charles. Mă bucur mult!

— Am fost foarte furios pe tine, Chloe.

— Știu, am șoptit și mi s-au umplut ochii de lacrimi.

Am făcut ce a trebuit să fac pentru mine, dar am lăsat un urmă un dezastru destul de mare.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ți-am făcut, i-am spus.

— Atunci mi se părea că n-are nicio logică ce-ai făcut, dar acum îmi dau seama că tot răul a fost spre bine. Chiar dacă am fost supărat și stânjenit, a fost cel mai bun lucru care se putea întâmpla, a spus cu blândețe.

Am dat din cap, chiar dacă el nu mă putea vedea.

— Trimite-mi ce trebuie să semnez și mă ocup imediat.

Am suspinat puțin înainte să continui.

— Și felicitări, Charles!

— Merci, pa!

Mi-am luat rămas-bun și am închis. Într-un fel, mi se părea că toate se rezolvaseră. El reușise să depășească în sfârșit momentul acela, iar relația noastră era definitiv încheiată.

Devenisem între timp exact opusul a ceea ce eram gata să fiu atunci – genul de femeie care se căsătorește cu un bărbat chiar dacă nu e sigură că-l iubește, doar ca să fie în siguranță și să ducă o viață bună. O viață *presupus* bună.

Îmi creasem propria viață bună aici, la fermă, cu o grămadă de câței nebunatici. Și, cum zice Sinatra, o făcusem în felul meu. Mi-am așternut cu însămi patul înainte să aleg cu cine dorm în el. Doar că-l rănisem pe cel ales – și era ultima persoană din lume pe care îmi doream să o rănesc.

M-am uitat la telefon, apoi mi-am ferit privirea. L-am luat în mână, apoi l-am lăsat jos. I-am căutat numele în agendă... apoi l-am închis de tot. În câteva ore se îmbarca în avion. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să stau eu pe capul lui.

M-am dus la culcare, m-am încovrigat în așternuturile care încă aveau mirosul nostru și m-am folt și m-am zvârcolit toată noaptea.

La cinci dimineața, m-am ridicat din pat, am tras în grabă niște haine pe mine, am urcat în mașină și am pornit spre Aeroportul Regional Monterey.

Mă duceam pe capul lui.

Capitolul cincisprezece

N-aveam niciun plan. N-aveam nici cea mai vagă idee ce să fac sau să spun. Nu știam decât că goneam spre micul aeroport din Monterey, îmbrăcată în cămașa lui Lucas, niște blugi vechi și cu un zâmbet nervos pe buze.

Am slalomat printre puținele mașini care erau pe șosea la ora aceea, conducând mult prea repede prin ceața dimineții. Nu știam cu ce companie aeriană pleacă, nu știam unde face escală; nu știam decât că avea bilet pentru cursa de 06:30 și că eram dornică și hotărâtă să... să ce?

La naiba, am să mă gândesc la asta când am să ajung acolo. Când am să-l văd pe el – singurul om la care mă gândisem tot timpul de când încheiasem socotelile cu trecutul în seara dinainte. Și, după ce reușisem, în sfârșit, să mă despart definitiv și amiabil de trecutul meu, am știut că, pentru viitor, nu voiam decât o singură persoană.

Am oprit în parcare de scurtă durată, am luat un tichet și am pornit în fugă spre terminalul principal. Mi-am făcut loc prin puzderia de călători și m-am uitat după cineva cunoscut.

— Domnule Campbell! am strigat, cu respirația întretăiată.

Rezervele de budincă de ciocolată începeau să-și spună cuvântul – aveam o condiție fizică de rahat. Dar nu m-am oprit din alergare, sforțându-mă din pricina toptanului de budincă pe care-l băgasem în mine.

— Domnule Campbell!

— Chloe? a răspuns el. Ce faci aici?

— Lucas... mai e... aici? Vreau să... vreau... Rahat, trebuie să mă reapuc... de alergat... Lucas?

— Tocmai a trecut de porțile de securitate, mi-a spus tatăl lui, derutat. Ești bine?

La dracu'! M-am uitat dincolo de imensa coadă, dar nu l-am văzut. Și iar la dracu'!

— Da, i-am răspuns, căutându-l încă din priviri. Voiam să-l văd înainte de plecare și să-l spun...

Acolo! Uite-l, un roșcat cu un cap mai înalt decât ceilalți! Are 1,90 – în caz că ați uitat!

— Lucas! am strigat și am luat-o la fugă.

În timp ce mă năpusteam spre poarta de securitate, l-am văzut uitându-se în jur, la fel de derutat ca și taică-său.

— Chloe?

Nu-mi păsa că trecuse deja de controlul de securitate și că-și ținea încă pantofii în mână; am continuat să alerg. Nici măcar nu-i vedeam pe ceilalți pasageri. Cum n-am văzut-o nici pe agenta care venea spre mine, tocmai când Iubirea Adevărată încerca să păcălească Securitatea Națională.

Ca să fie clar, n-a reușit.

Deodată, m-am trezit cu un aparat de scanare portabil în față.

— Unde credeți că vă duceți? am auzit o voce iritată întrebând.

Agentă de securitate, o femeie cam corpulentă, se postase în fața mea cu scannerul într-o mână și cu cealaltă pe... ah, rahat!... sprayul paralizant.

— Scuze, îmi cer scuze, încercam să-i atrag... atenția... Lui!

Am sărit în sus, arătând spre Lucas aflat de cealaltă parte a geamului separator. Îl vedeam, mă vedea, dar între noi erau oamenii care stăteau la coadă, aparatul cu raze X și personalul de securitate.

— Scuze, trebuie să-i spun că eu... că eu...

Agentă m-a privit încruntată.

— Doamnă, aveți bilet de avion?

— Nu, nu, eu nu plec nicăieri. Vreau doar să-i spun...

— Doamnă, n-aveți ce căuta aici, mi-a spus și m-a luat să mă conducă de acolo.

Din stația ei s-au auzit niște zgomote, iar ea a răspuns:

— Mă descurc. Tipa vrea să vorbească cu un tip care a trecut deja de securitate. Nu, totul e sub control.

Apoi s-a uitat din nou la mine:

— Doamnă, aveți idee ce-ați făcut?

— Da, m-am băgat în fața celor de la coadă. Știu că e nepoliticos din partea mea...

— V-ați băgat în fața celor de la coadă, pe un *aeroport*. Ați trecut în fugă spre poarta de securitate, tipând cât vă țineau bojocii, pe un *aeroport*. Aparent voiați să treceți fraudulos prin punctul de securitate federală din *aeroport*, mi-a spus pe un ton din ce în ce mai serios. N-a fost nepoliticos - a fost o mare prostie!

— Of, Doamne! am gemut.

Lucas, blocat și cu o expresie consternată, mi-a strigat:

— Ești bine?

— Așa cred... i-am răspuns, apoi am privit-o din nou pe agentă și m-am uitat pe furiș la ecusonul ei.

Îndreptând spatele, cu pieptul înainte, cu un picior puțin în fața celuilalt, i-am zâmbit cât de frumos am putut și i-am spus:

— Monica... pot să-ți spun Monica?

— Ce înseamnă asta? a întrebat, privindu-mă de parcă nu eram în toate mințile.

N-o puteam condamna, dar am continuat:

— Monica, vreau să-ți mulțumesc pentru serviciile pe care le aduci minunatei noastre țări. Mi se umple inima de mândrie când văd o femeie puternică apărând aeroporturile noastre, aici, în mărețul stat al Californiei, și peste tot în țară. Ca fostă Miss Golden State și ca rezident permanent al Californiei, unde locuiesc de când mă știu, am avut marele privilegiu de a vizita tot statul nostru frumos, călătorind deseori cu avionul. Și, de fiecare dată, sunt recunoscătoare pentru munca neobosită pe

care tu și toți colegii tăi atât de competenți și de bine instruiți o faceți în fiecare zi pentru siguranța noastră. Așa că îți mulțumesc pentru avertismentul tău și hai să menținem la înălțime standardele de zbor în California și în America! am încheiat, zâmbind radioasă.

Între timp, alți câțiva agenți de securitate se apropiaseră ca să mă asculte și i-am privit pe toți cu același zâmbet de Miss.

— Drăguță, te simți bine? m-a întrebat ea, bătându-mă pe umăr.

— Sincer? am spus, zâmbind încă.

— Păi, așa ar fi cel mai bine.

— Îl vezi pe tipul ăla, roșcatul?

I l-am arătat pe Lucas.

— Louis?

— Mă rog, Lucas, dar da, el.

— Îhî.

— Acum două seri am reușit în sfârșit să mă culc cu el, dar am făcut-o de oaie. Însă îl ador, iar el pleacă trei luni în Belize și i-am zis ceva care chiar l-a rănit și nu-l pot lăsa să plece fără să-i spun altceva, anume că de fapt îl iu... În fine, atunci m-ai oprit tu cu scannerul.

— Aha, agenta a dat din cap, măsurându-mă atent din cap până-n picioare, apoi a spus în stație că va escorta pe cineva la poarta C.

Am privit-o neîncrezătoare.

— E așa grav? La poarta C îi duceți pe...

— Vino cu mine, drăguță, mi-a spus, dând ochii peste cap.

Ne-am apropiat de peretele de sticlă. Lucas, la fel de confuz, ne urma pe partea cealaltă și am mers așa până am ajuns la zona de ridicare a bagajelor - pe unde călătorii pot ieși, dar nu pot intra.

Acolo era postată o altă agentă, care s-a ridicat în picioare când ne-a văzut.

— Stephanie, poți să-ți iei pauza, a spus agenta mea. Rămân eu aici, pentru o vreme.

Cealaltă agentă a dat din cap și s-a îndepărtat.

Oprindu-se în spatele platformei de bagaje, Monica l-a zărit pe Lucas care aștepta de partea cealaltă, cu rucsacul în mână, arătând foarte îngrijorat.

— Hei, Louis! Vino-ncoa! Găgăta ta vrea să-ți spună ceva, a strigat ea, făcându-i semn cu mâna.

Când Lucas a ajuns lângă noi, l-a spus:

— Măi, Louis, fata asta voia așa de mult să-ți spună ceva, că era gata-gata să comită o infracțiune federală. Dar acum, dacă mă uit bine la tine, aproape că o înțeleg, l-a flatat ea.

Întorcându-se către mine, a spus:

— Cum te cheamă, drăguță?

— Chloe. Chloe Patterson.

— Aha. O să țin minte. Bine, Chloe Patterson, dă-i bătaie!

Am vrut să mă apropiu de el, dar ea a ridicat mâna.

— Nu mă face să scot sprayul. Fără bilet de avion, nu poți trece de această linie, a spus și mi-a arătat linia roșie trasată pe jos.

— Chloe, ce naiba se-ntâmplă? m-a întrebat Lucas.

M-am dus la linie și m-am oprit când am atins-o cu vârful pantofilor.

Când agenta de securitate a dat din cap, am inspirat adânc.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta chiar înainte să pleci. Și îmi pare foarte rău că am fost așa idioată, după... după... seara aceea extraordinară.

— Chloe, eu...

— Nu, nu, lasă-mă să vorbesc.

— Las-o să vorbească, Louis, a intervenit Monica.

Ne-am uitat amândoi la ea, apoi am continuat.

— Nu vreau să fiu Consolarea ta.

— Of, cred că glumești...

— Louis! a strigat Monica, iar Lucas a ridicat mâinile defensiv.

— Noaptea aceea a fost incredibilă și vreau ca toate nopțile să fie la fel. Ești bun și blând și minunat și amuzant și mă lași să mănânc budincă. Ceea ce n-ar mai trebui să fac, abia dac-am putut alerga prin aeroport.

El nu spunea nimic, stătea cu maxilarul încheștat. Dar mă asculta, așa că m-am grăbit să închei.

— Nu-mi pasă că pleci pentru trei luni, dar vreau să fiu aici să te aștept la întoarcere. Și nu vreau să te vezi acolo cu vreo veterinară tânără și drăguță, doar pentru că nu ți-am spus ce ar fi trebuit să-ți spun demult.

M-am uitat la agenta mea ca să prind curaj, iar ea a dat aprobator din cap.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat în ochii lui albaștri și superbi:

— Nu vreau să fiu consolareea ta. Nu vreau decât să fiu a ta. Și îmi pare foarte, foarte rău că nu ți-am zis mai devreme cum m-am despărțit de Charles. Ar fi trebuit s-o fac, a fost o prostie din partea mea că n-am făcut-o. Te-am mințit și detest că te-am rănit, pentru că e ultimul lucru din lume pe care-l meriți. Pentru că tu – mi-a pierit vocea și mi s-a uscat gâtul –, tu ești alesul meu.

Apoi am închis ochii strâns, pentru că nu mai suportam să-l privesc. Pentru că dacă el nu voia ca eu să fiu...

— Chloe... a spus el, iar eu am deschis un ochi. Eu... a spus iar și mi-am ținut respirația. Nu pot!

Am deschis și celălalt ochi, neștiind sigur ce voia să spună.

— Pur și simplu, nu pot.

A clătinat din cap și a adăugat:

— Apreciez că ai venit aici, chiar apreciez. Dar nu-mi permit să fiu mințit iar de o femeie. Îmi pare rău!

Și, când se făcea ultimul anunț de îmbarcare pentru zborul său, mi-a zâmbit trist și a fugit să prindă avionul.

— Dar am venit la aeroport, am spus mai mult pentru mine.

— Cu ce l-ai mințit? m-a întrebat Monica.

— Cu o singură chestie, dar importantă.

Am oftat și m-am luat singură în brațe. Nu-mi venea să cred că pleacă. Eram convinsă că dacă-l spun ce am pe suflet, o să... o să...

— Ai crezut că dacă vii aici și spui ce ai pe suflet și-ți ceri scuze, el o să te ia pe sus și o să te sărute nebunește?

— Cam așa ceva, am admis.

Nu se mai vedea nici măcar o scântelire de păr roșcat pe deasupra mulțimii. Lucas chiar plecase. De-a binelea.

— Ai văzut prea multe comedii romantice, mi-a spus Monica. Întoarce-te peste trei luni. Poate până atunci se mai calmează.

— Mulțumesc, am spus și am dat să plec.

— Chloe Patterson? a mai spus ea și m-am uitat înapoi peste umăr. Dacă mai încerci vreodată așa ceva, te arestez. Și nu vrei asta, crede-mă!

Am dat din cap că înțeleg, deși îmi simțeam capul greu cât o baniță, apoi m-am întors înapoi în zona de îmbarcare, unde doctorul Campbell senior mă aștepta.

— A fost jenant, să știi, a început el.

— Ați văzut tot? l-am întrebat.

— Chloe, suntem într-un mic aeroport regional. A văzut toată lumea.

— Minunat, am spus nemulțumită, clătinând din cap.

Ce dezastru!

— Lasă-i puțin timp, mi-a spus el cu blândețe. Astfel de lucruri se rezolvă de la sine.

A început să meargă, conducându-mă spre ieșirea din terminal.

— În altă ordine de idei, a spus, am primit un telefon legat de câinii aceia. Se pare că până la jumătatea săptămânii viitoare vom reuși să-i plasăm pe toți la tine.

Năucită, l-am lăsat să mă conducă până în parcare.

— Nu-mi vine să cred că îndrăznește cineva să aducă pitbulli într-un parc de câini. E sămânță de scandal! a spus femeia, indignată.

— Da, câtă iresponsabilitate! Mă miră că javra n-a încercat să sfărtece nici un alt câțel. Eu îmi țin pechinezul aproape, în caz că se întâmplă ceva.

— Bună idee! Câinii ăștia sunt atât de răi, încât mă aștept ca ăsta să...

— Doamnelor, câinele despre care vorbești e-al meu, le-am spus. Și, într-adevăr, e pitbull. Ultimul stăpân l-a lăsat legat cu lanțul de un copac, dacă vă vine să credeți, fără mâncare și cu doar un strop de apă, mai

multe zile la rând. Și totuși, încă iubește oamenii, chiar dacă s-au purtat oribil cu el. De necrezut! Iar Sammy Davis Jr. – apropo, așa-l cheamă – nici măcar n-a ciupit vreun cățel, nici când l se urcă în spinare, cum face acum acel Chihuahua.

Cele două doamne era îmbrăcate din cap până-n picioare în ținute Lululemon, aveau părul prins în cozi perfecte la spate, machiaj impecabil, unghii făcute de curând și nici un gram de budincă de ciocolată pe coapse sau pe burtă.

Îmi venea să le spun să tacă naibii din gură. Îmi venea să le spun că nu există câini răi, doar stăpâni răi. Îmi venea să le spun să nu mai vorbească de lucruri despre care n-aveau habar.

Dar am spus cu totul altceva.

— Mi-ar plăcea să-l cunoașteți. E tare drăgălaș! Ar fi în regulă? Îl țin în lesă, nu vă temeți.

Numai așa poți face oamenii să se răzgândească și să renunțe la prejudecăți: prin experiențe personale. Bun-simț. Lucruri comune. Iar zâmbetul exersat pe la concursurile de frumusețe nu dădea niciodată greș.

S-au uitat una la cealaltă, apoi la mine – fără tragere de inimă.

— Hm, sigur. Dar n-o să mi-l sfășie pe Bobo al meu, da? m-a întrebat una dintre ele, ridicând o sprânceană perfect pensată.

— Nu, doamnă. Vă promit că Bobo nu va păți absolut nimic.

S-au uitat din nou una la cealaltă, apoi au acceptat, dând din cap agitate.

— Sammy Davis Jr.! am strigat și puiul meu cu ochi frumoși și auri
a ridicat capul și a abandonat joaca de-a leapșa cu doi husky.

A venit țopăind pe nisip, cu limba atârnată afară din gură și cu rânjetul canin întins pe toată fața lui de cățel.

— Bravo, bălatu', i-am spus, lăsându-l să mă lingă pe mână. Șezi.

M-a ascultat imediat, calm, deși cu doar câteva clipe în urmă sprinta prin valuri. A ridicat capul să mă privească și falcile i-au căzut și mai mult, lărgindu-i și mai mult rânjetul canin care mă făcea tot timpul să izbucnesc în râs.

— Scumpule, am niște prietene pe care vreau să le cunoști.

I-am vorbit cu glas scăzut, ca întotdeauna. Era incredibil de deștept, tot timpul atent la mine și dornic să-mi facă pe plac.

Crispate, cele două femei s-au tras puțin înapoi, dar una părea mai interesată decât cealaltă. Pe aceea aveam s-o câștig prima de partea mea.

— Vrei să-l mângâi? am întrebat-o, zâmbind din nou.

— Da, așa cred, a bombănit ea, întinzând ezitant mâna.

Sammy Davis s-a întins să o adulmece, așa cum fac câinii, iar ea și-a retras mâna degrabă.

— Întotdeauna e bine să lași un câine necunoscut să te miroasă mai întâi și abia apoi să-l mângâi. Așa, foarte bine, am încurajat-o, când a întins iar mâna.

De astă dată a rămas nemișcată cât a mirosit-o Sammy și a împuns-o cu nasul în palmă.

— Îi place foarte mult să fie scărpinat după urechi, am spus și, când el și-a plecat capul, ea a început să-l mângâie, reușind până la urmă să-l scarpine un pic și după urechi.

Sammy a început să bată cu coada în nisip, uitându-se la prietenii lui care alergau și se jucau pe plajă.

Era locul nostru de joacă preferat și mergeam acolo cu Sammy cel puțin o dată pe săptămână. Nu mergeam niciodată la aceeași oră sau în aceeași zi, ca să poată interacționa cu cât mai mulți oameni și câini. Asta ne făcea bine și mie, și lui, și era excelent ca lumea să vadă acest cățel superb jucându-se cu toți ceilalți oameni și cu cățelei lor. Sammy Davis Jr. devenise mascota neoficială a adăpostului Our Gang, dar și prietenul meu cel mai bun. Își petrecea serile în casă cu mine și cu alți câțiva câini pe care îi aduceam prin rotație ca să-și îmbunătățească abilitățile de socializare.

La trei luni după ce și-a deschis porțile, Our Gang reușise să plaseze 90% din lotul inițial de câini, dar primeam alți și alți câini în fiecare săptămână. În plus, am avut alte trei serii de pui, fătați de cățele care au ajuns gestante la noi, dar i-am găsit fiecăruia o familie nouă. Doar

cățiva câini mai aveau probleme cu copiii și cu câinii de talie mică, dar era ceva obișnuit în cazul animalelor maltratate atât de oribil în prima parte a vieții lor. Dar în loc să fie eutanasiați sau, și mai rău, abandonați pe străzi, aveau să-și trăiască restul vieții la o fermă din Monterey. Ar fi putut ajunge în locuri mai rele!

Clark și Viv veniseră să-și ia puțul adoptat când nu mai erau decât puține zile până să nască Viv. Știau dacă e fetiță sau băiat, dar țineau asta sub tăcere până la venirea pe lume a copilului. Au adoptat un cățel frumos, gri cu ochi cenușii. I-au pus numele Lancelot – spuneau ceva de un cavaler? Mă rog, erau morți de dragul cățelușului și l-au dus acasă pe locul din dreapta al unei decapotabile din 1950, unde arăta foarte regal.

Apropo de mame și de căței, mama, în urma unei răsturnări de situație pe care n-aș fi putut-o anticipa în niciun fel, era înnebunită după Sally, o cățelușă bătrână cu blană albă și neagră. Fără o ureche și șchioapă de un picior, a ajuns la noi de pe străzi, aproape moartă de foame. Dar avea un suflet atât de mare cum n-am mai văzut! Intervenea în încăierările cățelandrilor, stătea răbdătoare lângă câinii bolnavi pe care-i primeam și, în fiecare dimineață, era prima care ieșea în curte, iar seara ultima care se întorcea în șopron, după ce aduna și trimitea la culcare și ultimii întârziați.

Când a venit să mă viziteze într-un weekend, am pus-o pe mama la muncă să mă ajute să curăț boxele din șopron. La început, strâmba din nas și abia aștepta să se termine. Dar după vreo oră, de câte ori m-am uitat spre ea, am observat că Sally era mereu pe lângă mama, iar mama părea că-i dă pe furiș ceva de prin buzunarele salopetei ei evazate. Până la urmă am surprins-o dându-i resturi de șuncă de curcan și i-am propus să o plimbe pe Sally împrejurul proprietății, pentru că avea nevoie să-și miște piciorul șchiop.

Mama s-a întors după vreo oră, cucerită, și mi-a spus că era interzisă să o adopte cineva pe Sally. Pentru că, a doua zi, urma s-o ia cu ea acasă. Mai târziu, în timp ce Sally și Sammy Davis Jr. dormeau în fața șemineului, eu și mama ne-am luat tradiționalul ceai englezesc, am mâncat

niște sendvișuri mici cu castraveți și smântână și am plâns cât să umplem un butoi. A vorbit ea, am vorbit eu, și până la urmă mi-a spus că era... mândră de mine.

Mi-a mai spus că, dacă mă voi căsători vreodată cu Lucas, ar trebui să fugim împreună.

Lucas.

Suspin.

Din cel dureros.

În cele trei luni cât a stat în Belize, Lucas nu mi-a dat niciun semn. Am aflat câte ceva despre el prin agenția de știri care era Marge. Urma să se întoarcă acasă săptămâna următoare, dar nu știam când aveam să-l văd și nici dacă aveam să-l văd. I-am trimis câteva e-mailuri, dar nu mi-a răspuns la niciunul. Am încercat tot ce știam c-ar trebui să-ncerc, dar am primit în schimb doar tăcere. Când îmi spusese „nu pot”, chiar vorbea serios. A trebuit să-i respect decizia.

— De când îl ai?

— Unsprezece săptămâni – se întâmpla acum unsprezece săptămâni, am suspinat întristată.

— Poftim?

— Scuze, ce spuneți? am întrebat, revenind din sferele înalte ale legăturii cu Lucas la realitatea parcului de câini, unde două femei se uitau la mine de parcă îmi crescuse un ochi în frunte.

— Am întrebat de când îl ai. Pe Sammy Davis Jr.? a întrebat femeia care încă era îngenuchiată lângă câinele meu încântat că este mângâiat.

— Oh, scuze, am căzut pe gânduri. Pe Sammy l-am luat când...

Și m-am apucat să le spun povestea.

Douăzeci de minute mai târziu eram la marginea apei, valurile îmi gâdilau degetele, iar Sammy se juca și se bălăcea. Celor două femei le dădusem cărțile noastre de vizită. Una dintre ele era în continuare circumspectă, dar cealaltă părea autentic interesată să treacă pe la adăpost și să vadă câinii pe care-i aveam pentru adopție, căci fusese cucerită de dragul de Sammy.

— Te-ai descurcat de minune astăzi, băiete, i-am șoptit când m-a împuns cu botul în genunchi, învârtindu-mi-se pe lângă picioare și privindu-mă cu gura până la urechi. Ești pregătit să-ți arunc mingea?

În timp ce se uita nerăbdător la mine, am aruncat mingea de câteva ori în sus înainte să o arunc în apă. Dar în loc să alerge după minge, a ridicat capul privind dincolo de mine și adulmecând adierea de vânt. Dădea tare din coadă, lovindu-mă peste gambe.

Am întors capul să văd la ce se uita. Oamenii. Câinii. Alți câini. Dar simțise ceva. Până să pun mâna pe el, a pornit ca din pușcă spre gard, apropiindu-se de poarta pe care intra și ieșea toată lumea.

— Câțel nebun, am spus, chicotind și mergând spre locul de unde i se auzea lătratul vesel. Sammy, ce faci...

M-am oprit brusc. Pentru că, de cealaltă parte a gardului, era obiectul reveriei mele. Foarte bronzat, îmbrăcat simplu în blugi și cu un tricou negru, Lucas deschidea poarta să vină în întâmpinarea lui Sammy Davis Jr., care sărea și țopăia de fericire. S-a lăsat pe genunchi să-l mângâie și, când s-a ridicat din nou, m-a izbit încă o dată frumusețea acestui bărbat. Înalt și suplu și emanând sexualitate prin toți porii – imaginația mea, unde trăia de unsprezece săptămâni, nu ținuse pasul cu realitatea. Greu m-am abținut să n-o iau la goană pe plajă și să mă arunc în brațele lui, ca-n romanele dragoste.

Dar făcusem asta o dată – gestul măreț de la aeroport – și știam prea bine unde-a dus. Așa că m-am apropiat de el, dar cu precauție.

— Ce cauți...

Nu mi-am dus vorba până la capăt pentru că gura lui a astupat-o pe-a mea cu un sărut lung, umed, fierbinte, răscolitor. Când s-a retras în sfârșit, a continuat să mă țină strâns de șolduri. Am reușit să-mi termin propoziția.

— ...aici?

Dar asta n-a făcut decât să-l determine să mă sărute din nou. Și mai apăsător. Și mai prelung. Și mai adânc. Și mai franțuzește.

De astă dată am reușit să mă smulg și să-l privesc în ochi.

— Ce se întâmplă?

— M-am întors mai devreme.

— Înțeleg, dar de ce...?

— Unsprezece săptămâni n-am făcut decât să muncesc douăzeci de ore pe zi, pentru că dacă nu munceam sau dormeam, mă gândeam numai la tine. Și nici în somn n-aveam liniște, pentru că te visam doar pe tine.

— Mă visai?

— Da. În general dezbrăcată.

A clătinat din cap, mutându-și mâinile ceva mai sus, sub tivul tricoului meu.

— Deși într-unul erai într-un combinezon matlasat și te străduiai să dai la pagaie pe placă, în mijlocul oceanului. Asta a fost printre cele mai ciudate vise.

— OK, dar stai un pic! Pleci unsprezece săptămâni, nu dai niciun telefon, nu trimiți niciun e-mail după ce m-am umilit în fața ta la aeroport – iar acum apari de nicăieri și mă săruți fără absolut nicio explicație?

— Aveam nevoie de puțină distanță. Și am luat distanță.

M-a prins de bărbie și m-a sărutat delicat pe buze. Apoi a adăugat:

— Acum nu mai vreau nicio distanță. Te vreau pe tine!

Oh!

— Îmi pregătisem un întreg discurs, ca să-ți spun cât de rău îmi pare că nu te-am sunat cât am fost plecat, că știu că nu semeni deloc cu Julie și că a fost de rahat din partea mea să-ți spun asta înainte să plec și că mi-a fost un dor nebun de tine. Dar când te-am văzut nu mi-am mai dorit decât să te sărut. Și asta am făcut. Mulțumesc că nu mi-ai ars o palmă.

— Eram prea șocată. Plus că sărutul a fost plăcut, am spus, luptându-mă cu dorința de a-mi îngropa mâinile în părul lui și de a-l săruta.

Dar mai întâi să discutăm. Iar după aceea ne mai sărutăm?

— Chiar a fost plăcut, a repetat el, iar privirea lui m-a făcut să-mi încleștez pumnii ca să nu-l iau fața în palme și să-l trag spre mine.

— Dar cum rămâne cu ce i-am făcut lui Charles? Și cu faptul că nu ți-am spus? l-am întrebat.

— Mă mai minți vreodată? m-a întrebat cu o privire scrutătoare.

— O minciună sfruntată ca asta? Nu. Dar, dacă vorbim de minciunile gen, câte cutii de budincă am în cămară... nu promit nimic!

— E un târg bun.

— Ești sigur? Serios? Pentru că...

Am fost încă o dată întreruptă de gura lui minunată. De ce naiba-n-cercam să-l opresc s-o facă? Am dat mâinilor undă verde să se înfigă în părul lui și l-am tras spre mine, ținându-l strâns, iubindu-l. Când în sfârșit ne-am desprins ca să respirăm, m-a strâns la pieptul lui unde m-am cuibărit toată.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

— Mi-a fost dor de fata mea, a murmurat el, cuprinzându-mi talia cu mâinile lui mari răsirate pe piele.

— Ca să fie clar, e vorba de mine, da?

— Doar de tine, bambina, mi-a spus chicotind.

Apoi m-a sărutat din nou.

*I've tried so, no to give in...**

— Așa zic și eu!

— Of, ssst! i-am spus.

O oră mai târziu, cu un disc pe platan și Sammy Davis Jr. ocupat în patio, eram întinsă goală peste Lucas – la fel de gol –, respiram sacadat și nu-mi puteam șterge zâmbetul de pe față.

*I've said to myself, this affair never will go so well...***

— Asta ascuți de când ne-am cunoscut? a întrebat Lucas. De-asta nu m-ai sărutat în șopron în ziua aia? Din cauza afurisitului de Sinatra! Trebuia să mă săruți atunci. Gândește-te cât timp am pierdut, timp în care puteam să facem... oh, da, mai fă asta o dată!

— Dac-ai tăcea odată, aș face-o.

* Cât m-am străduit să nu cedez..., în engl., din șlagărul lui Frank Sinatra, *I've got you under my skin*. (N. red.)

** Mi-am spus povestea asta n-o să meargă prea bine, în engl. din același hit al lui Frank Sinatra. (N. red.)

*So why should I try to resist, when darling I know so well...**

— Sub nicio formă, bambina. Sub nicio formă nu ți-aș fi putut rezista.

— Ca să fie clar: eu am venit peste tine. La duș. Goală.

— Ne jucăm care pe care?

— Chiar vrei să vorbim acum despre jocuri de copii?

— Nu. Mai degrabă aș vrea...

— Mmm, Lucas...

I've got you under my skin..."

Ceva mai târziu, după un timp nedeterminat

— Vreau să-ți zic ceva, am spus.

— E lista cu ce te-ai gândit în ultimele unsprezece săptămâni să-mi faci?

— Mmm, nu.

— Oh!

— Stai, tu ai o listă?

— Oho, și ce mai listă!

A râs și mâinile i-au coborât pe fundul meu, luându-l în palme și frământându-l. Ceea ce m-a făcut să-mi înclătez acea parte femeiască încolăcită încă în jurul părții sale bărbătești și, o, Doamne! A gemut și i-am simțit respirația fierbinte pe gât, apoi a început să-mi ciugulească ușor sfărcurile.

— Hei, voiam să-ți zic ceva! am protestat, ridicându-mă puțin - n-a fost o mișcare înțeleaptă, căci imediat ce s-a trezit cu sâni mei în fața ochilor, i s-au dilatat pupilele. Și altceva i s-a întărit și mai mult. Privirea mi s-a împăienjenit un pic. Vedeți voi, era încă în mine. Și, o, Doamne!

— Poți spune ce vrei, câtă vreme mi te zbugui așa în sculă.

A oftat, mai împingându-se puțin în mine.

— Te iubesc, l-am spus simplu și i-am privit chipul.

A încremenit. Pe jumătate înfipit. Cât control!

* Și-atunci de ce să rezist, iubito, doar știi prea bine..., în engl. (N. red.)

" Mi te am în suflet, în engl. (N. tr.)

- Cât aş vrea să nu fi zis ceva vulgar chiar înainte să-mi spui asta!
- Păi și, dacă *ai fi știut* ce urma să spun, ce altceva mi-ai fi zis? l-am întrebat, rozându-mi agitată buza de jos.
- Pe chip i s-a întins alene un zâmbet.
- Că eu te iubesc primul.
- Am clătinat din cap.
- Ba tu al doilea. Eu am spus-o prima.
- Dar tocmai mi-ai oferit opțiunea de a da timpul înapoi. Caz în care aş fi zis-o primul, în locul zbenguielii în sculă.
- Da, dar *strict* vorbind, eu am zis-o prima.
- Dar dacă ți-aș spune că „mi te zbengui așa în sculă” înseamnă de fapt „te iubesc”?
- Am zâmbit.
- Păi, dacă-i așa, atunci o să-ți placă la nebunie ce înseamnă de fapt „vreau să-ți stau pe față”.
- Doamne-Dumnezeule, Chloe!
- Nebunie curată, am râs.
- Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc, mi-a șoptit el.
- Așa că m-am tot zbenguit, până la propriul happy-end.

După ce rupe logodna cu un avocat de succes chiar în ziua nunții, Chloe Patterson hotărăște să se ocupe de pitbullii salvați din ringul de lupte. Bineînțeles că mama ei nu e deloc mulțumită, doar nu degeaba a pregătit-o pe Chloe să devină Miss Golden State – asta trebuia să fie calea directă spre o căsnicie asigurată și așezată! Însă, între rigorile și presiunile mamei ei și glasul inimii, Chloe alege să-și asculte inima. Când noua ei ocupație o face să-l cunoască pe veterinarul atrăgător cu păr ca al prințului Harry, părăsit la altar de fosta lui logodnică, altă fostă Miss, Chloe știe că între ei nu poate fi nimic altceva decât prietenie. Dar seriile californiene, apropierea oceanului și hiturile lui Frank Sinatra pot face minuni, cine știe?

Al patrulea roman din seria „Bocăniță” aduce în fața cititoarelor încă o poveste romantică, spusă cu umor și garnisită cu scene fierbinți, așa cum ne-a obișnuit autoarea bestsellerurilor *Bocăniță*, *Amor la Sausalito* și *Căsuța de la malul mării*.

ISBN 978-973-47-3853-3

9 789734 738533 >

www.edituraparsia45.ro